

An abstract painting with a warm, textured background. The colors are primarily reds, oranges, yellows, and browns, with some cooler tones like blues and greens on the right side. The brushstrokes are visible and expressive, creating a sense of movement and depth. The overall composition is dense and layered.

Un singur lucru trebuie

Hans Erik Nissen

2

Un singur lucru trebuie

Vol. 2

Un singur lucru trebuie

Vol. 2

Hans Erik Nissen

Dansk Balkan Mission 2018

Un singur lucru trebuie, Vol. 2

Titlul original: "Et er nødvendigt"

Hans Erik Nissen

Director al Colegiului Biblic Hillerød,

al Misiunii Luterane, între anii 1970-2003

© Dansk Balkan Mission, Rødning, Denmark

Prima imprimare: 2012

2a. imprimare: 2018

Editor: Knud W. Skov - Dansk Balkan Mission

Traducere: Gert Gravgaard (Engleză) / Estera Lavinia Decean (Română)

Consultați: Dudley și Betty Reeves, Ripon, Anglia

Grafica: Knud W. Skov

Tiparul executat la Drukarnia Beltrani, ul. Śliwkowa 1, 31-982 Kraków, Polska

Coperta: "Rugul aprins LIX", de Jorn Henrik Olsen (www.jornhenrik.com)

Toate citatele biblice au avut la bază sau au fost preluate din Biblia traducerea Cornilescu, Editura La Buona Novella Inc. 2010

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publishers.

Dansk Balkan Mission

Br. Rødningvej 5a,

DK - 6630 Rødning

www.balkanmission.dk

dbm@balkanmission.dk

Prefață

Scopul acestei cărți este acela de a aduce un mesaj simplu, clar și dător de viață, despre Isus. Cu toții avem nevoie de acest mesaj. Multe dintre meditații se concentrează pe acel singur lucru care trebuie: **Isus Hristos ca mântuitor și răscumpărător al celor pierduți.**

Rugăciunea mea este ca aceste meditații să ajute pe cineva să creadă și să rămână în credința în Isus. Toate izvoarele tale sunt în El. Isus este tot ce ai nevoie. Ești sărac în tine însuși, dar în El, ai de toate din belșug.

Atunci când Duhul Sfânt ne descoperă binecuvântările din Hristos, adâncul inimii noastre este sfințit și rodim pentru Dumnezeu. Inima ne este umplută de laudă și biruință, și prin orișice am trece, în viața noastră se vede biruița lui Isus Hristos.

Astfel, prin cartea aceasta dorec să dăruiesc altora ceea ce mi-a îmbogățit mie viața. Fie ca Dumnezeu să reverse asupra voastră binecuvântarea Lui, prin Cuvântul care va rămâne, când cerul și pământul vor trece.

Copenhaga 2012

Hans Erik Nissen

Cine acoperă o greșeală, caută dragostea, dar cine o pomenește mereu în vorbirele lui, dezbină pe prieteni.

Proverbe 17:9

Certurile și neînțelegerile dintre creștini erodează sinceritatea și bucuria în multe biserici, astfel că ajungem să nu mai avem curajul să aducem pe alții la Hristos, câtă vreme atmosfera din biserică este aceasta.

După ce se ajunge la neînțelegeri și certuri, mulți se întreabă dacă nu le-ar fi putut preveni. Ar fi de folos să ne gândim că va trebui să ne înțelegem unii cu alții și după ce subiectul neînțelegerii nu ne va mai ocupa gândurile. Asta ne-ar ajuta să ne oprim înainte să izbucnească cearta și ne-ar face să nu ne producem unii altora răni incurabile.

Dar dacă răul s-a produs deja și nu putem ajunge la o înțelegere, atunci e înțelept să acoperim greșeala, în dragoste. Dragostea acoperă o sumedenie de păcate. Scormonirea și ațâțarea problemei o agravează doar și ne îndepărtează și mai mult pe unii de alții. Nu aceasta este soluția, ci trebuie să ne purtăm unii cu alții cu dragoste și cu bunătate.

Nu ți s-a întâmplat și ție să vezi cât de bine este să fii întâmpinat cu căldură de către cineva cu care ai avut o neînțelegere? Nu scormoni problema, ci acoper-o și poartă-te cu dragoste. Poate ar trebui să faci tu primul pas, nu doar cu vorba, ci și cu fapta. Dragostea i-a împăcat pe mulți frați, în ciuda faptului că nu se puteau pune de acord.

Există o înțelegere care trece dincolo de toate lucrurile – este dragostea care ne unește, prin Tronul harului. Acolo totul este lăsat în seama Domnului, care ne cunoaște pe deplin inimile. Acolo nimeni nu primește altă dreptate decât dreptatea harului. Aceasta ne unește pe toți cei care suntem creștini. Toți trebuie să trăim prin harul Domnului.

Isus din Nazaret, Împăratul iudeilor.

Ioan 19:19

Aceasta era inscripția pusă de Pilat pe crucea lui Isus. Nimeni nu trebuia să se îndoiască de cine era Isus, de aceea inscripția inscripția a fost făcută în ebraică, latină și greacă. Iudeii au încercat să schimbe ce era scris, dar nu au reușit. Fără a ști, Pilat scrisese adevărul.

Isus este Împăratul fiecărui om, nu doar al celor care Îl aleg. În veșnicie, lucrul acesta îi va acuza pe mulți, pentru că L-au respins pe Cel care trebuia să fie Regele vieții lor. Nu este păcat mai mare decât acesta. A-L respinge pe Isus înseamnă a-L respinge pe Dumnezeu. Nimeni din cei care-L resping nu poate scăpa de pedeapsă – vor petrece veșnicia despărțiți de El, purtând judecata și urgia Lui.

Dacă Îi aparții lui Isus, L-ai recunoscut ca Împărat al tău. Este greșit să crezi că trebuie să Îl primești pe Isus ca Mântuitor și, abia mai apoi, ca Domn și Stăpân. Nu. Isus este Împăratul fiecărui creștin, deci fă-I loc Împăratului. Tu nu mai ești al tău, ci al Împăratului care trăiește în tine.

Faptul că te asociezi cu El îți schimbă complet viața. El este Cel care are puterea; cea mai mare binecuvântare a vieții tale este să fii în slujba Lui. Un ucenic trece prin strămtorările prin care trece stăpânul său – Isus este necinstit de mulți, toți creștinii vor avea parte de asta, dar este o cinste să treci prin încercări alături de Isus.

Te gândești cu uimire la faptul că Împăratul tău a sfârșit pe cruce. Isus S-a smerit și S-a făcut asemenea unui rob, înlocuindu-te în moarte. Oare trebuie să Îl iubești mai puțin pentru că S-a smerit atât de adânc? Nu ar trebui mai degrabă să lauzi și să înalți Numele Său?

Facem lucrul acesta încoronându-L ca Împărat al vieții noastre. El trebuie să fie Stăpânul. El trebuie să fie Domnul. Iar noi Îl vor urma.

Isus i-a zis: «Marie!»

Ioan 20:16

Când cineva îți rostește numele, nu te îndoiești că se referă la tine.

Poate ai fost crescut într-o familie creștină. Poate știi multe despre creștinism și poate chiar îți dorești să devii creștin. Dar toate aceste lucruri nu îți vor fi de nici un folos, dacă nu crezi că pentru tine a murit și a înviat Isus. Dacă nu L-ai auzit în inima ta pe Isus spunându-ți: “Ești al Meu!”, nu ești încă în Împărăția lui Dumnezeu.

Dar Domnul te cheamă pe nume, așa cum s-a întâmplat când i S-a arătat Mariei. Acesta este cel mai mare și mai minunat lucru din viața unui om. Când auzi chemarea Lui, nu mai ești preocupat de tot ceea ce vei primi de la Isus, ci doar de El Însuși. La El te gândești, spre El ești atras, El devine totul pentru tine.

Un bătrân slujitor al Domnului a spus: “Pentru mine a trăi este Hristos.” La vremea când trebuiau făcute socotelile, pe el îl interesa doar Isus. Mă întreb dacă nu va fi la fel și în veșnicie. Mulți creștini se întreabă dacă, în cer, vor găsi răspunsul la tot felul de mistere pământești, dar adevărata întrebare este cât de mult te vor mai interesa aceste mistere, odată ce te vei găsi față în față cu Isus. Probabil atunci vei fi așa de preocupat de Isus, încât vei uita de orice altceva.

Gândește-te ce înseamnă să fii cunoscut de Isus! Imaginează-ți cum va fi să fii cunoscut de Isus în ziua în care doar asta va conta. Imaginează-ți cum va fi să îl auzi pe Isus chemându-te pe nume și, ca urmare a chemării Lui, să moștenești Împărăția pe care Tatăl a pregătit-o pentru tine, înainte de întemeierea lumii!

Isus te cheamă pe nume.

O face astăzi. Poate te simți sfâșiat, mort și gol. La fel se simțea și Maria, când credea că a pierdut totul. Dar tocmai în ziua aceea, Isus a venit la ea. El știe că ai nevoie să îl auzi chemându-te pe nume, de aceea îți spune: “Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu.”

“Domnule, am vrea să vedem pe Isus.”

Ioan 12:21

Niște greci au venit la Filip și i-au spus că vor să Îl vadă pe Isus. Mulți au pășit pe urmele lor, unii din curiozitate, alții pentru a învăța un lucru sau două de la El. Unii au venit pentru că știau că Isus este singurul care poate potoli setea și foamea sufletului.

Singurul lucru care te poate ajuta este să-L vezi pe Isus. Ești împresurat de ispite și de pericole din toate părțile. Nu-ți folosește la nimic să privești spre toate aceste lucruri groaznice. Nu îți folosește la nimic nici să privești în tine însuși și să realizezi, încă o dată, cât ești de slab și de neajutorat. Trebuie să mergi la Isus - El este Cel pentru care trebuie să se deschidă inima și ochii tăi.

Cum se întâmplă aceasta? În mod sigur nu se întâmplă pentru că îți pui imaginația la contribuție, încercând să te identifiți cu suferințele lui Isus. Nu se va întâmpla nici dacă te vei întoarce înspre tine însuși, pentru a intra în legătură cu Isus prin misticism și extaz. Nu se întâmplă nici repetând la nesfârșit aceleași refrene.

Pe Isus Îl găsești în Biblie. Cuvântul lui Dumnezeu Îl zugrăvește înaintea ochilor tăi, Îl întâlnești pe Fiul lui Dumnezeu, prin care au fost făcute toate lucrurile. Îl întâlnești ca om, Îl găsești mergând la cei bolnavi, neajutorați și istoviți. Îl întâlnești pe Isus ca Miel junghiat al lui Dumnezeu, care ne-a răscumpărat pe toți pentru Dumnezeu, cu sângele Lui. În Cuvânt Îl întâlnești pe Cel pe care Îl vei vedea față în față, în slavă. El intră în inima ta, prin puterea harului Său.

Vei trăi aceeași experiență pe care au trăit-o ucenicii când, după învierea lui Isus, ei încă erau cu ușile încuiate, de frica iudeilor. Isus a venit în mijlocul lor, li S-a arătat. Ce mult s-au bucurat ucenicii să Îl vadă pe Domnul lor!

Singura cale sigură spre bucuria nepieritoare este să Îl vezi pe Isus. Mergi pe calea aceasta, oricât de greu ar fi! Poate Îl vei vedea printre lacrimi; dar același lucru rămâne adevărat – dacă Îl vezi pe Isus, El îți dăruiește pace și bucurie adâncă, în mijlocul tuturor suferințelor, necazurilor și luptelor prin care treci!

“Doamne, dacă vrei, poți să mă cureți.”

Matei 8:2

Un păcătos cunoaște multe înfrângeri, înainte să vină în fața lui Isus și să Îi spună: “Doamne, dacă vrei, poți să mă cureți.” Mai întâi, încerci să îți scuzi păcatul, punându-l pe seama altora, sau te compari cu alții și îți spui că nu ești mai rău decât ei. Însă înaintea lui Dumnezeu nu îți poți scuza păcatul. El te vede gol și descoperit, îți știe toate cotloanele ascunse ale inimii - nimic din toate necurățiile pe care le ai acolo nu este ascuns de El!

Când păcătosul realizează asta, începe lupta pentru eliberarea de sub păcat, dar păcatul nu se poate spăla, este ca lepra. Vine din interior, din adâncul tău. Oricât ai încerca, nu poți ajunge la rădăcina lui. Țâșnește din inima ta, când într-un fel, când într-altul. În final ajungi un om pierdut. Într-o zi va trebui să stai în fața lui Dumnezeu și să Îi spui clar și răspicat: “Vreau să fiu creștin, dar nu reușesc. Nu mă pot curăți.”

Te vezi ca un leproș? Luptele, dorințele și efortul nu îți ajută la nimic. Unul singur te poate scăpa, iar Acesta este Isus.

“Doamne, dacă vrei, poți să mă scapi!” Poate ți se pare groaznic să trebuiască să spui asta, dar nu este. De fapt, este singura ta binecuvântare. Realizarea propriei nenorociri și a propriei ticăloșii pregătește calea pentru Isus. Pe Isus Îl poți apuca doar dacă mâinile-ți sunt goale. Atâta vreme cât te lupți să înaintezi pe calea propriei îmbunătățiri, ești surd la chemarea Lui. Dar când ajungi neajutorat, abia atunci Îl poți auzi răspunzându-ți: “Da, vreau! Fii curățit!”

Patru cuvinte scurte, dar toate bogățiile mântuirii sunt cuprinse în ele. Isus voiește, îți dai seama? Și nu doar voiește, dar Își întinde mâna spre tine și te atinge!

Asta înseamnă să fii mântuit. Isus vine la tine și îngăduie sângelui Lui să te acopere și să te curețe. Ești făcut alb ca zăpada. Dumnezeu te privește și nu vede în tine nici un păcat. Ești mireasa curată și sfântă a lui Isus!

Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul.

Ioan 20:20

Unul dintre roadele Duhului Sfânt este bucuria, dar alt fel de bucurie decât cea pe care o cunoșteam înainte de a deveni credincioși. Ea nu dispare, nici măcar în timpul greutăților, al necazurilor și al încercărilor. Da, chiar în mijlocul deznădejdiei, creștinul are parte de o bucurie profundă și plină de pace.

Între bucurie și credința în Isus este o strânsă legătură. Când ochii inimii sunt întorși spre El, bucuria este uriașă. În perioadele în care mințile ne sunt dominate de lucruri păcătoase, bucuria creștină este silită să se retragă.

După răstignirea lui Isus, ucenicii trăiau sub o mare tensiune, neștiind cum se vor raporta la ei dușmanii lui Isus; de aceea, s-au ascuns în spatele ușilor încuiate, de frica iudeilor. Se pare că faptul că Isus a venit în mijlocul lor nu a schimbat prea multe - siguranța lor se afla încă sub semnul întrebării. Însă cu toate acestea, totul se schimbase – Îl văzuseră! Iar bucuria s-a strecurat între ei. Întâlnirea cu Mântuitorul lor înviat le-a schimbat subiectul de discuție. Înainte discutaseră despre viitorul întunecat și amenințător; acum își repetau întruna, unii altora, că Isus era viu!

Pășeau în întâmpinarea zilelor următoare și a greutăților împreună cu Mântuitorul înviat! Desigur, aveau să treacă prin încercări, dar Isus avea să meargă cu ei prin orice urma să vină.

Și ochii nostri trebuie să se deschidă pentru a-L vedea pe Domnul și Mântuitorul nostru înviat. Dacă vom privi mereu la neputința noastră și la celorlalți nu vom reuși decât să ne sporim deznădejdea. Dar, dacă îngăduim credinței în Isus să crească, putem înfrunta viitorul cu dârzenie, pentru că Dumnezeu este cu noi.

Mulți creștini au impresia că au înțeles învățătura despre învierea lui Isus: au înțeles că Isus a înviat dintre cei morți în a treia zi. Dar nu au înțeles că Dimineața Învierii trebuie să le pătrundă în inimă. Când ți se întâmplă asta, ziua trece, dar inima îți debordează de bucurie.

Nu știm ce ne va aduce viitorul, dar știm cel mai important lucru: nu trebuie să pășim singuri în zilele ce vor urma, pentru că Isus va fi cu noi. Dacă va trebui să trecem prin mari încercări, știm că nici una din ele nu-L va putea împiedica pe Isus să treacă prin ușile închise.

Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.

Isaia 53:6

Este greu să crezi, când ești apăsător de păcat. Atunci ai impresia că ochii lui Dumnezeu te țin în viză, iar tu nu poți spune nimic – te simți mut, așteptând judecata Lui. Dar Dumnezeu Se apropie de tine prin Cuvântul Său și îți spune că a făcut să cadă asupra lui Isus consecințele păcatelor tale: tu ai păcătuit, dar Isus a purtat vina.

Isus îți cunoaște sufletul și știe cât îți este de greu să crezi că tocmai păcatul tău a fost ispășit. Îți vine mai ușor să crezi când este vorba de păcatele celorlalți. De aceea, Dumnezeu spune că a făcut ca nelegiuirea noastră, a tuturor, să cadă asupra lui Isus; iar când El spune “a tuturor”, atunci chiar este “a tuturor”, inclusiv a ta.

Trebuie să înțelegi că nu se poate ca, în același timp, nelegiuirea ta să se afle și pe umerii tăi, și pe ai lui Isus. În momentul în care Dumnezeu ți-a luat nelegiuirea și a pus-o asupra lui Isus, tu ai fost eliberat, nu o mai porți. Domnul Însuși a desăvârșit această lucrare de mântuire. Singura ta contribuție la întregul proces a fost păcatul tău, dar Dumnezeu ți-a luat păcatul și L-a jertfit pe Fiul Său în locul tău.

Parcă începem să întrezărim semnificația păcatului întregii lumi, când citim versetul “Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” Ce mare trebuie să fi fost povara de care se vorbește aici! Te mai miri că Biblia spune că Isus a fost zdrobit de ea?

Nu putem pricepe, nici pe departe, prețul care a trebuit plătit pentru mântuirea noastră. Nici o măsură omenească nu îl poate măsura, dar Cuvântul ne lasă să înțelegem că măsura prețului este pe măsura dragostei infinite a lui Dumnezeu. Atât de mult ne iubeste!

El a adunat nelegiuirea fiecărui om care a trăit vreodată pe pământ – nici un om care a trăit sau va trăi pe pământ nu poate spune că nelegiuirea lui a scăpat privirii lui Dumnezeu. Dar Domnul nu a pus nelegiuirea pe umerii tăi, ci pe umerii Fiului Său. Nu tu vei plăti, pentru că Fiul a plătit deja. Dumnezeu a făcut lucrul acesta pentru a-i mântui pe păcătoșii pierduți. Te afli și tu printre cei care au primit harul Lui? Dacă încă nu ai intrat în numărul lor, fă-o acum! Dumnezeu a pregătit totul.

(...) măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit.

Evrei 5:8

Mulți cred că singurii care trebuie să învețe ascultarea sunt cei neascultători. Dacă ar fi adevărat, ar însemna că Isus era neascultător. Departate de adevăr acest lucru! Isus a fost ascultător de părinți și ascultător de Dumnezeu.

Când un creștin aflat în școala lui Dumnezeu experimentează disciplinarea lui Dumnezeu, este normal să se întrebe: “Cu ce am greșit?” Este o întrebare legitimă. Uneori încercările prin care trecem sunt legate de păcatele noastre, dar nu întotdeauna este așa.

Nu ne trimitem copiii la școală pentru că au făcut ceva rău, ci pentru că vrem să învețe mai mult decât au învățat deja. Dumnezeu vrea ca fiii Lui să crească în ascultare, să pășească pe urmele Fiului. Ei trebuie să crească prin suferință.

În suferință, căutăm un pământ solid și neclintit în care să putem arunca ancora. Isus a fost una cu voia Tatălui, aceasta L-a călăuzit și L-a fost stâncă tare. În mijlocul suferinței, pământul îți fuge de sub picioare – atunci trebuie să cauți o stâncă tare. Cel care a împlinit voia lui Dumnezeu în locul tău este Stâncă de neclintit.

Dumnezeu te va învăța, înainte de toate, ascultarea credinței în Isus. El trebuie să fie totul pentru inima ta; de El trebuie să te ții.

La o privire superficială, pare că, prin suferință, Dumnezeu ne sărăcește. Viața își pierde valoarea. Dar, în profunzime, se vede că altul este adevărul. Prin suferință, Dumnezeu ne învață să cunoaștem adevărata viață. Tot ce se află pe pământ este supus morții, de aceea toată creația suspină, iar copiii lui Dumnezeu suspină și ei.

Dar în suferința ta, Domnul te cheamă să Îl lași pe Isus să îți fie puterea, bogăția și bucuria. Binecuvântată este învățarea acestei ascultări!

“Trage-mă după tine!”

Cântarea Cântărilor 1:4

Este o cântare care ne îndeamnă: “Spune-I lui Isus și cele mai neînsemnate lucruri care apar pe calea ta - El te va ajuta să treci prin ele!” și adevărate sunt cuvintele ei. Putem veni la Isus cu toate lucrurile. El ne călăuzește pașii și ne ajută în pelerinajul nostru, care, adesea, este atât de greu.

Cu toate acestea, este foarte important să menținem echilibrul în viața noastră spirituală. Greșim dacă, prin rugăciune, încercăm să Îl aducem pe Dumnezeu în mica noastră lume, când, în primul rând, ar trebui să ne rugăm ca El să ne conducă în lumea Lui.

“Trage-mă după Tine!”

Isus are o durere pe care vrea să o împărtășească cu tine: El dorește ca toți cei care trăiesc fără Dumnezeu și fără nădejde să Îl găsească. El a turnat dragostea Lui în inima ta, pentru ca să îi poți iubi pe cei pe care El îi iubește. Ce mare har să fii instrumentul Domnului! Desigur, slujirea poate fi plină de greutate, nimeni nu poate face lucrul Domnului fără perseverență, dar, când privești în urmă, poți spune fără nici o îndoială că cele mai mari bogății din viața ta sunt legate de slujirea pe care ai făcut-o în slujba Domnului.

“Trage-mă după Tine!”

Această rugăciune cere, de fapt, o cunoaștere mai profundă a lui Isus. Creștinismul tău este, în primul rând, Isus Însuși. Gândurile și dorurile tale sunt legate de Isus. El este Cel pe care Îl iubești, de aceea vrei să Îl vezi în toată slava Lui.

Oare cum ar fi dacă ai primi o mai adâncă înțelegere a ispășirii, a prețului pe care a trebuit să îl plătească Dumnezeu pentru a te mântui? Nici un gând omenesc nu poate pătrunde până acolo. Este o taină pe care Dumnezeu trebuie să o descopere inimii tale prin Cuvântul Său, prin lucrarea Duhului Sfânt. Nu poți pune în cuvinte ceea ce Dumnezeu ți-a descoperit în adâncul inimii tale, dar, dacă ai pătruns măcar un strop din această taină, ea te va întări în rugăciune.

“Trage-mă după Tine! Du-mă în locașul Tău! Îngăduie-mi să cunosc gândurile Tale sfinte! Fă-mi parte să mă minunez de slava Ta plină de har și de adevăr!”

Cu această rugăciune pe buze, însetezi după Dumnezeu. El este singurul care poate stăpări setea și o va face, prin harul Său.

Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: ‘Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile (...) Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.’

Matei 28:18-20

“Toată puterea Mi-a fost dată.” Aceasta este declarația regală a lui Isus. Sunt și alții care au putere și autoritate, dar nici unul nu are toată puterea; de aceea, nu pot trece peste ceea ce le este îngăduit de către Isus să facă. Uneori li se permite să meargă departe și să abuzeze de puterea lor, spre maturizarea copiilor lui Dumnezeu și spre smerirea lor. Dar Isus rămâne Cel Atotputernic înaintea Căruia se vor pleca toți genunchii, din ceruri, de pe pământ și de sub pământ.

“Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile.” Aceasta este porunca împăratească a lui Isus. Întotdeauna a părut a fi o slujbă imposibil de mare și de grea. Mai întâi a fost dată unui mic grup de unsprezece ucenici, dar, de atunci, a fost auzită în cele mai diferite situații. Mii de oameni au ascultat-o și i s-au supui.

Porunca aceasta a fost dată, în același timp, de un om și de Dumnezeu, pentru că Isus este Dumnezeu, iar cu Dumnezeu nu se poate sta la târguiești. Lui Dumnezeu trebuie să I te supui.

Misiunea transculturală este parte a vieții fiecărui creștin. Cu toții ne aflăm sub incidența poruncii lui Isus. Participăm la această lucrare în diverse moduri, dar cu toții suntem sub poruncă. Obişnuim să cântăm “Îl am pe Mântuitorul slăvit, toți, toți trebuie să-L vadă” și suntem sinceri. Tinerii se frământă cu chemarea pentru misiune. Părinții vorbesc cu Dumnezeu despre chemarea copiilor lor. Ne frământăm și luptăm alături de cei care luptă în primele linii pentru Împărăția lui Dumnezeu. Cu uimire vedem cum El o face să înainteze.

Ne gândim cu recunoștință la cei care I-au ascultat chemarea și au adus până la noi Evanghelia. Azi pășim pe urmele lor. Nu este întotdeauna ușor, dar știm că acei care seamănă cu lacrimi vor secera cu strigăte de bucurie. Atunci vom vedea că promisiunea împăratească a lui Isus stă în picioare: El este cu noi în toate zilele, prin orice fel de zile. Slujirea ne leagă și mai puternic de El, iar El nu ne părăsește, ci merge cu noi și are grijă ca lucrul nostru să izbândească, spre slava Lui. Nu este bucurie mai mare decât aceea de a vedea că Isus Își primește răsplata cuvenită pentru suferințele Sale.

Isus i-a pus din nou mâinile pe ochi; i-a spus să se uite țință; și când s-a uitat, a fost tămăduit și a văzut toate lucrurile deslușit.

Marcu 8:25

Orbul a fost ajutat încă de la prima atingere a lui Isus: a început să-i vadă pe oameni umblând, dar arătau ca niște copaci. Privirea i s-a limpezit doar când Isus l-a atins pentru a doua oară.

Mulți din cei care L-au întâlnit pe Isus au experimentat același lucru. Au văzut ceva ce nu mai văzuseră, Isus a devenit o realitate vie pentru ei, i-a atins și viețile lor s-au schimbat; dar nu văd încă totul deslușit. Ei nu au înțeles taina răscumpărării – sunt mai preocupați de propriile lor persoane și de creștinismul lor decât de lucrarea de răscumpărare pe care a împlinit-o Isus.

Dacă ești și tu unul dintre aceștia, trebuie să înveți o lecție de la acest orb. El a fost sincer și l-a spus lui Isus cum stăteau lucrurile. Mulți nu o fac; dimpotrivă, simulează o profunzime spirituală pe care nu o au. Ipocrizia îi împiedică să primească ajutor și îi face să creadă că nici nu au nevoie de ajutor.

Învață de la orb. Fii sincer!

Nu trebuie să negi că Isus a început o bună lucrare în tine, însă nici nu trebuie să pretinzi că ai o iluminare în înțelegerea Scripturii pe care Isus nu ți-a dat-o. Cere-I să-Și pună din nou mâinile peste tine. Roagă-L să-ți descopere bogățiile răscumpărării și ale harului, ca să te poți bucura de legea desăvârșită a libertății și să continui în această bucurie.

Ia aminte la Cuvântul Domnului, căci prin el, și nu prin experiențe spirituale, te conduce Isus spre binecuvântările duhovnicești din locurile cerești. El îți luminează ochii inimii ca să vezi cât de bogat ești în El. Vei vedea că Isus nu doar a murit ca jertfă de ispășire pentru păcatele tale, dar a și trăit în locul tău. Isus a împlinit legea pentru tine. În orice lucru în care ești deficitar, primești belșug din Isus. În felul acesta ești nespus de bogat!

“Eu Îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine.”

Ioan 10:14

Dacă te-ai născut din nou, nimic nu-ți este la fel de scump precum cunoașterea lui Isus. Nu este vorba de o cunoaștere exterioară – prin aceasta nimeni nu va fi mântuit. Lucrul după care tânjești tu este cunoașterea inimii. Atunci când deschizi Biblia, te rogi ca inima ta să găsească odihnă în Cel ce te-a înlocuit în moarte, făcându-Se Răscumpărătorul tău. Când intri într-o biserică pentru a auzi Cuvântul, tânjești să auzi propovăduirea Crucii.

Simți toate acestea, pentru că inima ta a gustat din harul lui Dumnezeu. Nu poți înțelege cum alții pot fi preocupați de orice altceva înafară de Cruce, căci pentru tine sângele lui Isus este totul. Lucrarea de la Calvar este mântuirea ta, de aceea ești flămând după Evanghelie. Știi că doar ea îți poate da pacea. Când te gândești la Isus, știi sigur că ești un copil al lui Dumnezeu.

Îl cunoști pe Isus? Dacă Îl cunoști, ai parte de singura cunoștință care are valoare în ochii lui Dumnezeu. Și Isus te cunoaște: când te privește, vede inima nevoiașă a unui păcătos care se agață de lucrarea mântuitoare a harului. Isus se vede pe Sine în tine, pentru că ești acoperit de sângele Lui, prin care inima ți-a fost curățită, iar tu ai fost făcut alb ca zăpada.

N-ar trebui să te recunoască Isus? Se cunoaște pe Sine, nu-i așa? Toată viața te-ai agățat de El, El este Cel de care se țin mâinile tale, Numele Lui este scris în inima ta. Da, Isus îi cunoaște pe cei care au fost răscumparați cu sângele Său.

Ce încredere puternică primești astfel, pentru vremurile când nu vei mai avea de ce să te ții! Atunci Isus nu te va lăsa. Te va lua pe umeri și te va purta până acasă. Te-a mai purtat pe umeri – atunci când a purtat toate păcatele tale sus, pe lemnul Crucii. Și te poartă din nou, dar de data aceasta ești curat, pe deplin curat. Isus te-a mântuit, ești al Lui și El te cunoaște!

Toate pot pieri – nu mai contează - căci tu ai viața, pentru că Isus te cunoaște și ești al Lui!

(...) Isus Hristos, Martorul credincios (...)

Apocalipsa 1:5

Multe cuvinte sunt ieftine. Pot părea bune, dar nu trec testul – în spatele lor nu se află nici o putere. Nu este, însă, și cazul cuvintelor lui Isus - ele sunt garantate cu sânge.

Isus nu a strigat și nu a țipat – nu a fost necesar. A vorbit blând și sincer, iar generații de-a rândul oamenii au fost mântuiți prin ceea ce a spus. Ai fost născut din nou prin Cuvântul viu și veșnic al lui Dumnezeu? Atunci ai trăit această experiență: când nici o altă voce nu te putea ajuta, ai auzit chemarea Păstorului celui bun. Minunea s-a întâmplat: Dumnezeu te-a apucat și te-a smuls din mocirlă; ți-a pus picioarele pe stâncă.

De atunci mulți și-au ridicat glasurile. Nu ai cum să trăiești în lumea aceasta, fără a auzi un glas sau altul. Poate uneori te-au făcut să te rătăcești – ai intrat pe drumuri pe care nu trebuia să mergi și a trebuit să plătești scump pentru asta. Totuși, Isus nu a tăcut, ci te-a chemat înapoi. Cuvântul neclintit te-a prins din nou și puterea lui mântuitoare va fi mereu aceeași.

Când alții te dezamăgesc cu cuvintele lor, există mereu ceva la care să te întorci: Cuvântul Martorului credincios.

Cuvintele lui Isus par a nu pătrunde prin încercări și întuneric, dar asta se întâmplă doar pentru o vreme. La vremea hotărâtă de Dumnezeu, vâlul se ridică și realizezi cu uimire că te afli pe stânca veșnică a Cuvântului. Ce mult te vei bucura atunci că Isus este Martorul credincios! Cuvântul Lui este stânca tare în mijlocul mării involburate a timpului. Va veni și pentru tine o zi, în care cuvintele lui Isus vor fi puse la încercare și vor rezista – va fi Ziua Judecății. Dacă în acea zi vor rezista, vei fi mântuit, dar dacă nu sunt de nădejde, vei fi pierdut.

Dar nu te teme, nu te îndoii. Dacă stai lipit de Isus, ești mântuit. Cuvintele Lui rămân neclintite în Ceruri. Garanția lor este Sângele, singurul care va conta în Cer.

“Iată, eu îţi slujesc ca un rob de atâţia ani şi niciodată nu ţi-am călcat porunca; şi mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă înveselesc cu prietenii mei .”

Luca 15:29

Fiul cel mare nu avea bucurie, deşi avea toate premisele ei. Tot ce avea tatăl era şi al lui. Pare să fi fost un om muncitor, cu o viaţă foarte organizată. Cu toate acestea, nu era fericit. La fel se întâmplă cu mulţi creştini. Motivul? Adevăratele drepturi de fiu au fost înlocuite cu robia.

Alunecăm foarte uşor într-o relaţie legalistă cu Dumnezeu. Putem vorbi la nesfârşit despre ce poate şi ce nu poate face un creştin, dar când vine vorba de Isus şi lucrarea Lui, nu prea avem ce să spunem. Isus nu ne umple inima şi mintea. De aceea, nu ni se revarsă de pe buze o cascadă de cuvinte despre El.

Sărmanul fiu mai mare! El credea că un ied îl putea face fericit! Pentru el, bucuria însemna o seară de petrecere. Nu se gândea că apoi urma o nouă zi de muncă.

Calea spre bucuria creştină nu este o experienţă înălţătoare. Mulţi şi-au făcut astfel de iluzii, dar după câteva săptămâni au văzut că nu se întâmplă nimic. Calea spre bucurie este calea spre drepturile depline de fiu. Binecuvântarea fiului mai tânăr a fost să fie îmbrăţişat de tatăl. Exact de asta avea nevoie şi fratele mai mare.

Cât timp a trecut de când te-ai aruncat ultima dată în braţele Mântuitorului tău? Cât a trecut de când L-ai văzut pe Tatăl, alergându-ţi în întâmpinare, strângându-te în braţele Lui şi sărutându-te?

Un adevărat creştin nu este niciodată prea bătrân pentru a fi copil faţă de Dumnezeu. Întotdeauna vei fi pierdut de unul singur. Ai nevoie permanentă de har – har nemeritat. Este nemaipomenit că, atunci când primeşti totul fără a avea vreun merit, eşti fericit.

Trebuie să uiţi tot ce eşti şi tot ce ai făcut. Abia apoi îl poţi privi pe Tatăl. Lasă dragostea Lui să curgă prin tine. Tu eşti copilul Lui preaiubit.

Pentru că, dacă este bunăvoință, darul este primit, avându-se în vedere ce are cineva, nu ce n-are.

2 Corinteni 8:12

Lenea și nepăsarea sunt pericole inevitabile în viața spirituală, dar ele nu sunt singurele. Creștinul poate să pretindă de la el însuși și de la alții lucruri atât de mari, încât să fie frânt sub greutatea acestora.

Este adevărat că trebuie să ne îndemnăm unii pe alții la fapte bune. În același timp, trebuie să fim conștienți că bunăvoința nu înseamnă că toți vor putea face la fel de mult. Pentru Dumnezeu este important să existe bunăvoință și fiecare să dea după puterile lui.

În Împărăția lui Dumnezeu sunt unii lucrători care s-au extenuat, dând mai mult decât au putut, dar Dumnezeu nu Se bucură de așa ceva. Dumnezeu nu vrea să Îi dăruim mai mult decât ne-a dăruit, pentru a-L sluji.

Darurile unor credincioși sunt extraordinare și ei ne cheamă la o dăruire totală. Nu trebuie să ignorăm chemarea lor. În același timp trebuie să înțelegem că nu vom da socoteală de felul în care ne-am administrat resursele în raport cu darurile și capacitățile altora. Fiecare va da socoteală pentru ceea ce Dumnezeu i-a încredințat lui.

Ce mare ușurare este să te eliberezi de pretențiile tale și de ale altora! Poți sta în picioare înaintea Domnului. El te cunoaște deplin. El știe punctele tale tari, capacitățile intelectuale pe care ți le-a dat și vrea să Îl slujești cu ele. Știe și că un om în vârstă nu are aceleași capacități ca unul tânăr.

Când te pui la dispoziția lui Dumnezeu, înțelegând că ești doar o parte din întreg, ajungi să cunoști bucuria creștină a slujirii. Dumnezeu nu mi-a dat mie totul, dar alții au primit ce-mi lipsește mie. Dumnezeu nu așteaptă să pot face toate lucrurile. Fericirea mea este să fiu la dispoziția Lui, așa cum sunt.

Nici unul dintre noi nu trebuie să poarte povara tuturor cheltuielilor bisericii; a avea bunăvoință înseamnă a dăruia după puterile tale. Atunci ne vom afla sub binecuvântarea lui Dumnezeu, în viață și în lucrare, și El va face ca lucrarea să propășească.

Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava Singurului născut din Tatăl.

Ioan 1:14

Slava lui Isus este diferită de oricare altă slavă. Când cerul și pământul vor trece, nu va mai exista nici un fel de slavă omenească – oricum, mare parte din slava omenească a dispărut demult. În cimitire zac mulți din cei care au fost venerați pe când trăiau, iar acum alții le-au luat locul. Strălucirea noastră este ca floarea de pe câmp. Dar cu totul altfel este slava lui Isus.

Mulți n-au văzut nici o slavă în Isus. Nu avea nimic. Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu avea unde să își plece capul. Cu toate acestea, prietenii Lui cei mai apropiați au văzut o slavă pe care nu o mai văzuseră până atunci. Nu avea nimic de-a face cu bogățiile pământești, dar era plină de har și de adevăr.

În timpul călătoriilor lor cu El, minunea s-a produs - Duhul Sfânt le-a revelat realitatea: slava lui Dumnezeu Însuși se odihnea pe chipul lui Isus.

Când te-ai întors la Domnul, L-ai văzut pe Isus într-o lumină transfigurată. Toată slava pământească a pălit. Ai întâlnit o slavă care nu se putea compara cu nimic altceva.

Cea mai mare slavă a lui Isus se arată pe Cruce și în Înviere. Ne-a iubit atât de mult, încât dragostea Lui L-a ținut acolo, ținut în locul păcătoșilor, sub mânia lui Dumnezeu. O astfel de dragoste dezvăluie o slavă dumnezeiască, plină de har. Isus nu Și-a folosit niciodată slava pentru a atrage atenția asupra Lui. El se bucură de mântuirea ta.

Dumnezeu nu te-a mântuit pentru că nu știa cine ești. El te cunoaște pe deplin, dar Îl cunoaște și pe Cel care te-a înlocuit. Știe că Isus este Jertfa de ispășire pentru toate păcatele tale.

A fi creștin înseamnă a vedea ce vede Dumnezeu. A fi creștin înseamnă a te bucura de lucrurile în care Își găsește Dumnezeu plăcerea. Dumnezeu Îl vede pe Fiul Său și Se bucură. Și tu Îl vezi pe Isus și te bucuri de El. Inima lui Dumnezeu este plină de slava lui Isus – la fel este și inima ta. Așa este azi. La fel va fi și în veșnicie.

Dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.
Romani 5:20

Firea noastră veche va folosi întotdeauna greșit Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu știe asta mai bine decât oricine. Cu toate acestea, El apelează la cele mai puternice expresii pentru a veni în ajutorul celor care se căiesc de păcatele lor.

Un creștin cu o credință vie simte că, odată cu trecerea anilor, păcatele devin tot mai rele. “Am fost sărac, acum sunt și mai rău, văd tot mai mult păcat în inima mea” spune o cântare a lui Per Nordsletten și este adevărat. Când stai în lumina feței lui Dumnezeu, vezi păcatul în toată grozăvia lui.

Când te gândești la abisul silniciei din tine, dușmanul sufletului îți șoptește: “Chiar crezi că mai este nădejde pentru tine? Unde sunt roadele credinței? Unde este bucuria biruinței? N-ar fi de mirare ca falimentul vieții tale de creștin să te ducă la pierzare.”

Când auzi această voce, îți rămâne un singur lucru de făcut: trebuie să apelezi la ceea ce este scris. “Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.”

Este bine că vezi cât de hidos este păcatul tău, dar harul este cu atât mai mare. Multele păcate fac ca harul să se înmulțească și mai mult. Cel căruia i s-a iertat mult, iubește mult. Gândirea noastră protestează: dacă e așa, atunci putem păcătui mai departe. Ferească Dumnezeu! – spune Cuvântul. Noi am murit față de păcat; cum să mai trăim pentru el?

Ești deja atât de impregnat de păcat, încât nu este nevoie să mai adaugi, la numărul păcatelor tale, altele noi.

Cu toate acestea, poți fi încrezător. Dacă ești al lui Isus, nu există nici un păcat care să nu fie acoperit de sângele lui Isus. Vei putea să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu îmbrăcat în har; de aceea poți, încă de aici, să cânti slavă harului minunat al lui Dumnezeu. Ești înconjurat pe dinainte și pe dinapoi de har! Iar harul acesta te va înconjura veșnic!

Glorie fie lui Dumnezeu!

Și mă rog ca Dumnezeu Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui .

Efesenii 1:17

Mulți creștini se gândesc foarte puțin la Isus. Știu că este Mântuitorul lor, cred că au primit iertarea păcatelor prin har și că într-o zi Îl vor întâlni – dar nu Își ațintesc privirea asupra lui Isus. Rezultatul este o viață săracă, deoarece Isus nu este doar Căpetenia, Autorul credinței noastre, ci și Desăvârșirea credinței noastre.

Toată puterea pentru o viață sfântă ține de adâncă cunoaștere a semnificației morții și învierii lui Isus.

Nu poți înțelege cine este Isus fără ajutorul Duhului de înțelepciune și de descoperire. Nu poți găsi odihnă în puterea curățitoare a sângelui lui Isus, dacă Duhul Sfânt nu Îl glorifică mereu în inima ta. Nu poți continua să-L privești pe Isus prin puterile tale. Cuvântul trebuie să prindă viață în inima ta, altfel îți pierzi bucuria în Domnul. Prin tine însuși nu poți flămânzi după pâinea vieții; Duhul lui Dumnezeu trebuie să stârnească foamea și setea în tine.

Pavel știa calea spre inima lui Dumnezeu. El trăia în rugăciune și ne cere să călcăm pe urmele lui. El știa care este drumul spre toate lucrurile bune.

Dacă Dumnezeu ți-ar da cunoașterea lui Isus pe care tu I-o ceri, ai fi un creștin bogat? Mulți și-au pierdut credința în puterea rugăciunii. Nu primesc, pentru că nu cer de la Dumnezeu.

Niciodată nu este prea târziu să începi să te rogi. Cere-I lui Dumnezeu un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui. Fă din această cerere cea mai importantă rugăciune a vieții tale. Dumnezeu o va împlini, pentru că este o rugăciune după voia Lui. Te va face să vezi însemnătatea morții și învierii lui Isus și îți va da o nouă înțelegere a identității tale de copil al lui Dumnezeu. Vei pricepe cât de bogat ești în El. Tu, cel trudit și împovărat, vei găsi pace și odihnă și vei fi umplut de bucurie și de recunoștință. Vei înțelege că te-a eliberat de tot ce te lega. Inima ți se va desfăta, știind că Dumnezeu Se bazează pe Isus și vei primi îndrăzneala să te bazezi și tu pe El.

“Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul.”

Luca 12:20

Isus a spus pilda bogatului căruia i-a rodit țarina, atunci când un om a venit la El să Îi ceară ajutor cu privire la împărțirea unei moșteniri. Povestea dură a unui bogat care pierde a fost ajutorul pe care i l-a dat Isus.

Isus ne cunoaște inimile. El vede ce alții nu văd. Știe dacă suntem bogați în Dumnezeu – iar dacă suntem, bogățiile pământești nu mai au însemnătatea pe care o aveau înainte.

Sunt situații în care Isus vrea să ne învețe să suferim paguba. Este o lecție grea, dar folositoare. Înțelegi că nu te poți încrede în oameni și că bogățiile acestei lumi sunt nesigure.

Este greu să îți păstrezi viața din Dumnezeu și, în același timp, să fii bogat. Bogăția ascunde multe pericole. Aroganța este evidentă, la fel și îngrijorările. Este atât de ușor să pierzi adevărata Comoară! Bogăția oferă multe oportunități de distracție și de amuzament, care distrag mintea și gândurile de la Dumnezeu. Nu fără motiv spune Isus: Este greu pentru un bogat să fie mântuit. De aceea nu trebuie să plângi în ziua în care îți pierzi bogăția pământească.

Creștinul învață ceva, atunci când este nedreptățit în domeniul financiar. Mintea și gândurile se întorc, de la ceea ce pierde, la bogăția nepieritoare care este păstrată cu grijă în Ceruri.

Cum ar fi fost dacă țarina bogatului nu ar fi rodit? Probabil că, în nevoia lui, el s-ar fi întors către Domnul și ar fi putut mărturisi că fărâmiturile așezate în Măinile Acestuia sunt binecuvântate.

Însă lucrurile nu au fost așa. Averea i-a crescut atât de mult, încât a uitat de Domnul. Și, în noaptea morții sale, Dumnezeu i-a cerut sufletul.

Poți citi pilda bogatului fără a te teme pentru soarta ta? Oare n-ar trebui să te rogi și tu: “Doamne, nu-mi da atât de multe bogății pământești, încât să uit de Tine”? Atâta vreme cât sufletul meu este mântuit, nu contează dacă trec prin lume bogat sau sărac.

Cartea aceasta a Legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale și atunci vei lucra cu înțelepciune.

Iosua 1:8

Viața ta depinde de relația pe care o ai cu Cuvântul. Acesta este cel mai important lucru, pentru că omul nu trăiește numai cu pâine. Dacă trăiești într-o relație strânsă cu Cuvântul lui Dumnezeu, binecuvântarea se va revărsa ca un râu de pace în viața ta.

Cuvântul trebuie să pătrundă în inima ta, să fii umplut de el – aceasta se întâmplă când îl citești cu sârguință. Trebuie să fii cu luare aminte la el și să-ți trăiești viața în conformitate cu el. Cuvântul lui Dumnezeu să nu se depărteze de gura ta. Diavolul folosește tot felul de mijloace pentru a te reduce la tăcere. Într-o vreme în care cei mai mulți trăiesc după cum îi taie capul și consideră depășite poruncile lui Dumnezeu, este nevoie de curaj pentru a le purta pe buze la școală, la birou sau în atelier. Dar îndrăznește să o faci! Aceasta este calea binecuvântării pentru viața ta. Când spui altora Cuvântul lui Dumnezeu, ți-l spui și tie, iar, dacă ești un om al adevărului, cuvintele pe care le spui te leagă – te legi de temelia Cuvântului.

Pentru a fi plin de Cuvânt, trebuie să fii absorbit mereu de Biblie. Pentru cei mai mulți este de folos să citească nu pasaje lungi, ci pasaje scurte, în mod repetat. În felul acesta este mai ușor să meditezi la ce ai citit și îi dai timp Cuvântului să pătrundă în inima ta. Lasă Cuvântul să-ți adape inima precum o ploaie liniștită de primăvară.

Este folositor și să înveți pe de rost pasaje din Biblie, pentru că, astfel, Duhul Sfânt poate să ți le amintească și să le facă vii în tine, atunci când ai nevoie de ele.

Dumnezeu îți promite belșug de binecuvântări, atunci când Cuvântul Lui este parte din tine. Vei izbândi în toate căile tale și binecuvântarea te va urmări. Dumnezeu nu minte. Poți conta pe ce a spus – cuvintele Lui rămân pentru vecie!

Nu lăsa să se depărteze de gura ta cuvintele Lui! Cugetă asupra lor zi și noapte!

(...) ațintiți-vă privirile la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus.

Evrei 3:1

Oare chiar este nevoie să le spui credincioșilor să își ațintească privirile asupra lui Isus? Nu tocmai ațintirea privirilor la Isus îl face pe un om creștin? Oare nu a experimentat fiecare creștin în parte cum inima ți se umple de bucurie și de curaj când se întâmplă asta?

Da, într-adevăr, este de mirare că trebuie să li se ceară prietenilor lui Isus să își ațintească privirile asupra Lui. Dar este necesar, o știm fiecare, din propria noastră experiență.

Diavolul, firea noastră și lumea aceasta se străduiesc din răsputeri să ne întoarcă privirile de la Isus. E nevoie de atât de puțin! Greutățile din familie sau de la locul de muncă, boala sau problemele financiare ne umplu gândurile. Ajungi să te simți neajutorat și descurajat.

Majoritatea problemelor noastre ne vor urmări toată viața; se întind precum umbrele peste zilele noastre și ne întrebăm dacă vom scăpa vreodată de ele. Răspunsul lui Dumnezeu este să ne ațintim privirile asupra lui Isus, Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre. Multe dintre întrebările noastre rămân fără răspuns, dar Dumnezeu ni l-a dat pe Isus și nu există pe lume întuneric pe care Isus să nu îl poată împrăști.

Când ești deznădăjduit și-ți spui că întunericul te va ascunde, nici chiar întunericul nu este întunecos pentru El și noaptea strălucește ca lumina zilei. Când îți ațintești privirile asupra lui Isus, primești pace în mijlocul problemelor care nu îți găsesc rezolvare de partea aceasta a veșniciei. Credința în El nu îți face viața mai ușoară, dar te face fericit în mijlocul necazurilor și al durerilor. Fericirea ta este să Îl vezi pe Isus – El este Păstorul tău, Înlouitorul și Răscumpărătorul tău.

Păcatul tău a fost ispașit. Ai parte de biruință prin Isus, în mijlocul tuturor înfrângerilor. Trebuie să te deprinzi să fii mai preocupat de ce a făcut și a câștigat Isus; înfrângerile și biruințele tale nu sunt nimic, în comparație cu tot ce a împlinit Isus pentru tine.

Ațintește-ți privirile asupra Lui și nu vei fi dat niciodată de rușine!

Să nu vă lăsați amăgiți de orice fel de învățături străine; căci este bine ca inima să fie întărită prin har(...).

Evrei 13:9

Vremurile dinaintea venirii Domnului vor fi tulburi. Vor veni mulți învățători mincinoși și mulți vor merge după ei. Învățătura falsă este primejdioasă, deoarece se folosește de firea noastră care găsește interesant orice este nou și diferit. Învățătorii mincinoși se folosesc adesea de Biblie. Ei răstălmăcesc Cuvântul sau iau un anumit aspect al lui și își clădesc întreaga teologie în jurul lui, pretinzând în tot acest timp că mântuirea prin Isus este, desigur, baza a tot ceea ce spun ei. Acestui ultim aspect nu avem nimic să-i reproșăm.

Nu privi la cuvintele lor, ci cercetează puterea care lucrează în ei.

Lucrarea desăvârșită a lui Isus și mântuirea prin har, prin credință, este punctul central al Evangheliei. Dacă mesajul mântuirii nu este lucrul înspre care converg toate, inimile nu ne pot fi întărite prin har. Pavel a hotărât ferm că nu vrea să știe altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit – de aceea au fost atât de mulți oameni câștigați pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Firea noastră se satură repede să audă despre ispășire, pentru că ea Îl are pe Isus în centru. O astfel de învățătură nu este pe placul omului egoist, care vrea în permanență să urce pe scenă pentru a prelua rolul principal. Dacă cedăm în fața acestei dorințe, vom face loc la tot felul de doctrine străine. Să ne ținem tare de harul lui Dumnezeu, căci doar el ne poate întări inimile. Învățătura Evangheliei ne plămădește și ne întărește credința.

Lângă acest har, nu este loc pentru nimic ce ține de mine. Harul a luat păcatul meu și l-a pus asupra lui Isus, iar viața Lui neprihănită a pus-o asupra mea. Lucrul acesta este de neînțeles pentru mintea noastră, dar inima începe să-l pătrundă, dacă îl aude iar și iar. Harul îmi aduce bucurie și desfătare și pune în mine dorința sfântă de a-L urma pe Isus. Harul mă face să urăsc dorințele păcătoase.

Rămâi lângă Evanghelie. Este singurul lucru care te poate scăpa de păcat, de moarte și de Judecată. Luptă pentru credința care a fost dată, o dată pentru totdeauna, sfinților. Rămâi alipit de harul lui Dumnezeu!

Căci dragostea lui Hristos ne strânge.

2 Corinteni 5:14

Nimic nu ne leagă și nu ne obligă, așa cum o face dragostea: ea este mai presus de obiectiile rațiunii și biruie egoismul sinelui.

Ce nu fac părinții pentru copiii lor? Adesea se irotesc pe ei înșiși, dăruindu-se copiilor. Aceasta este puterea de constrângere a dragostei! În Cântarea Cântărilor găsim aceste cuvinte: “De ar da omul toate averile din casa lui pentru dragoste, tot n-ar avea decât dispreț.”

Dragostea noastră ne constrânge, dar dragostea lui Isus este cu mult mai puternică. Ea poate face ceea ce nimic altceva nu reușește. Tocmai de aceea trebuie să te pierzi în ea: pentru că te privește, încă dinainte de a te fi născut. Ai fost ales înainte de întemeierea lumii. Dumnezeu te-a văzut prin Fiul Său preaiubit.

Sufletul tău trebuie să își găsească odihna în lucrarea de ispășire. Mântuirea făurită de Isus rămâne în picioare pentru totdeauna. Niciodată nu vei veni degeaba la Isus, cu păcatul tău. El te curățește și te face alb ca zăpada.

Dragostea a fost cea care L-a ținut pe Isus pe cruce. Fără Cruce, nu te-ar fi putut conduce spre Ceruri. El vrea să fii al Lui pe vecie. Dragostea Lui este fără sfârșit. De aceea a plătit prețul iubirii. Nu avem cum să pricepem cât de mare a fost prețul – tot ce putem face este să ne plecăm înaintea Lui cu recunoștință.

Dragostea care L-a mânat pe Isus este puterea care trebuie să conducă și viața ta. Dumnezeu a turnat dragostea Lui în inima ta, prin credința în El. Ți-a uns ochii ca să îi poți vedea pe ceilalți așa cum îi vede El. Dragostea lui Dumnezeu merge dincolo de tine – Isus a murit în locul fiecărui om.

Cei mai mulți oameni trăiesc fără Dumnezeu și fără nădejde. N-au primit mântuirea. Dragostea lui Isus te împinge să mergi la ei. Trebuie să fii parte din marea trimitere a Bisericii. Holdele sunt albe, gata pentru seceriș. “Slăvitul Mântuitor este al meu! Toți, toți trebuie să-L vadă!”

Supune-te poruncii dragostei – în felul acesta, vei fi binecuvântat și vei fi o binecuvântare.

(...) ca să ne îmbărbătăm laolaltă în mijlocul vostru, prin credința pe care o avem împreună, și voi și eu.

Romani 1:12

Pavel a parcurs un lung drum al creșterii în înțelepciune spirituală și în maturitate. Cine i-ar putea sta alături? Cu toate acestea, Pavel nu era singurul care avea ceva de oferit – el, la rândul lui, avea nevoie de prietenii lui din Roma. Trebuiau să se încurajeze unii pe alții în credința lor.

La fel este și astăzi. Mulți predicatori au nevoie de ajutor. Poate ei au o mai bună înțelegere a Cuvântului lui Dumnezeu decât tine, poate trăiesc mai aproape de Isus decât trăiești tu, poate sunt mai influențați de Isus. Totuși, au nevoie de tine. Au nevoie de rugăciunea ta de mijlocire. Au nevoie de dragostea ta. Au nevoie să vorbească cu tine despre viața de credință. Au nevoie să Îl întâlnească pe Isus prin tine. Trebuie să îți amintești în permanență că predicatorul este un păcătos neajutorat, care nu are neprihănire în el însuși. Și el întâmpină ispite și pericole la fel ca tine. Deznădejdea îi dă târcoale, la fel și dorința de auto-afirmare.

Mai mult decât atât, Satan îi atacă în mod deosebit pe cei care au slujba predicării sau care au o poziție de conducere în biserică. De aceea, oamenii aceștia au nevoie de ajutor. Poți să-i încurajezi mulțumindu-le pentru Cuvântul care ți-a vorbit prin ei. Dar mai mult decât orice, ei au nevoie să știe că există oameni care îi înconjoară cu rugăciune și care sunt gata să le vină în ajutor – mare putere vine din asta!

Este extrem de important să le îndrepti ochii spre Isus și spre toate promisiunile pe care Dumnezeu le are pentru ei. Mintea unui slujitor cade foarte ușor pradă problemelor și greutăților. Mereu apare ispita de a face comparații cu vremurile în care situația spirituală era alta – ce mare lucru este, pentru ei, ca atunci să aibă alături prieteni credincioși care să le aducă aminte că Isus nu S-a schimbat! Puterea lui Dumnezeu de a interveni nu s-a micșorat.

Împreună trebuie să ne ajutăm unii pe alții să rămânem credincioși chemării pe care ne-a făcut-o Domnul. Trebuie să ne încredem cu tărie în Cuvântul Lui și să continuăm să-L credem pe cuvânt, indiferent de împrejurări. Creștinii au nevoie de încurajarea celorlalți în viață și în slujire, în dragoste și în fapte bune.

Să ne îmbărbătăm unii pe alții, prin credința pe care o avem!

“Dar și acum știu că orice vei cere de la Dumnezeu Îți va da Dumnezeu.”

Ioan 11:22

Marta, sora Mariei, rostește aceste cuvinte. Nu era ea cea pe care o mustrase Isus? Nu-i spusese ei Isus că se îngrijorează și se frământă pentru multe lucruri? Oare exemplul surorii ei, Maria, cea care și-a ales partea cea bună, nu fusese o dojană pentru ea?

Da, păcatele și lipsurile Martei nu Îi erau ascunse lui Isus și El a vrut ca acestea să nu ne rămână nici nouă ascunse. Însă povestea Martei merge dincolo de aceste lucruri. Ea făcea parte din grupul prietenilor lui Isus. Este o binecuvântare să te poți găsi acolo. Ei îi aparținea casa din Betania, pe care a pus-o la dispoziția lui Isus și a ucenicilor Lui. A avea atâția musafiri presupunea multă trudă, dar Marta nu s-a dat înapoi de la jertfire. Avem atât de mult de învățat de la ea!

Când, în mijlocul slujirii ei, a fost muștrată de Isus, nu I-a întors spatele, dimpotrivă! Marta nu era prea mândră pentru a învăța de la sora ei. Marta și-a ales, și ea, partea cea bună. Cum știm asta? Pentru că în Cuvânt citim despre roadele din viața ei.

Când Lazăr s-a îmbolnăvit, surorile I-au trimis vorbă lui Isus: nu doar Maria, ci și Marta. Cuvintele lui Isus au plămădit credință în inima ei. Ea nu s-a îndoit că este de folos să vii la Isus – știa din proprie experiență. Iată ce credință avea Marta în Isus ca mijlocitor!

După moartea lui Lazăr, Îi spune lui Isus minunatele cuvinte: “Dar și acum știu că orice vei cere de la Dumnezeu Îți va da Dumnezeu.”

Învăță de la Marta! Ea L-a slujit pe Isus. La fel trebuie să faci și tu.

Când Isus a oprit-o din lucrul ei, ea s-a smerit la cuvintele Lui. La fel trebuie să faci și tu. Atunci vei ajunge la încrederea Martei în ceea ce poate face rugăciunea lui Isus.

Eu, Eu îți șterg fărădelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale.

Isaia 43:25

Dacă vrei să ai vreun folos din Cuvântul lui Dumnezeu, nu este suficient să îl înțelegi; trebuie să crezi ceea ce a spus Domnul. Atunci când Dumnezeu te asigură că nu Își mai aduce aminte de păcatele tale, trebuie să primești acest minunat mesaj.

Avem impresia că, atâta vreme cât nu respingem cuvintele Domnului, nu putem fi necredincioși, dar nu este așa. Dacă nu primim Cuvântul cu credință și încredere, suntem necredincioși, iar Cuvântul nu ne va mântui, ci ne va condamna.

Ascultarea Cuvântului va avea întotdeauna unul din două rezultate: împietrirea sau viața. Aceasta se aplică și celor mai mari și mai glorioase promisiuni. Mulți se împietresc când aud că Dumnezeu nu-Și mai aduce aminte de fărădelegile lor. Pot asculta iar și iar promisiunea aceasta, dar nu înțeleg nimic din ea. Cuvântul lui Dumnezeu rămâne fără roadă - nu a fost primit, de aceea nu rodește bucurie.

Atâta vreme cât Dumnezeu a spus că nu-Și va mai aduce aminte de păcatele tale, păcătuiești împotriva Lui îndoindu-te de cuvintele Sale. Este la fel de grav cu a-L numi nedemn de încredere. Nu face asta, ci mai degrabă lasă cuvintele Lui slăvite să aducă eliberare în inima ta! Domnul te-a eliberat de tot ce ai făcut și, în locul faptelor tale, ți-a dăruit toate faptele lui Isus.

Nu te îngrozi, deci, când îți revine amintirea păcatelor, ci rămâi lângă Cuvântul Domnului. Trebuie să îți spui că, dacă Dumnezeu nu-Și mai amintește lucrurile acelea, nici tu nu te vei mai gândi la ele. Dumnezeu a uitat lucrurile pe care le-a aruncat în marea uitării; la fel trebuie să faci și tu. În același timp, privește ce Își amintește Dumnezeu în permanență: "Iată că te-am săpat pe mâinile Mele, și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei."

Domnul știe că ești un păcătos, dar ești săpat pe palmele Răscumpărătorului tău. Măinile cu semnele cuielor stau mărturie a faptului că toate socotelile cu păcatele tale au fost încheiate. Isus le-a plătit la Golgota, așa că tu nu trebuie să mai ai de-a face cu ele. Domnul te întâmpină cu harul Său.

De aceea, luați toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul.

Efesenii 6:13

Nu ți-ar trece prin minte că poate fi greu să rămâi în picioare și după terminarea luptei, dar Dumnezeu ne cunoaște deplin și ne conduce spre o mai profundă înțelegere a noastră înșine, prin Cuvântul Său.

Se întâmplă ca unii creștini, care au trăit cu Domnul multă vreme, să cadă de la credință cu doar câțiva ani înainte de a muri. Ca și creștini, au avut de dat multe lupte – au luptat și s-au frământat; dar chiar înainte de a ajunge la țintă, au fost atacați de o ciudată răceală, însoțită de nepăsare. Aici au fost învinși.

Un bătrân luptător creștin se poate uita în urma lui, la nenumăratele lupte pe care le-a avut de dat: în unele a fost victorios, în altele a fost înfrânt. Și poate începe să se întrebe: “Oare n-ar fi timpul să mă retrag din luptă?” Este periculos să crezi că mântuirea ți-e asigurată înainte de a ajunge la țintă. Dacă lași să se strecoare acest gând, nu mai ești convins că trebuie să iei toată armura lui Dumnezeu, iar dacă nu te înarmezi, ești complet lipsit de apărare, atunci când Satan își demarează asupra ta ultimul atac de proporții.

Unele dintre cele mai tragice accidente din istoria alpinismului s-au întâmplat chiar înainte de atingerea vârfului. Toți anticipau cu mare bucurie victoria imediată, dar câteva secunde de lipsă a concentrării i-au costat viața. Piciorul nu fusese pe teren solid, iar prăbușirea spre prăpastie a fost inevitabilă.

Lui Satan nu-i pasă dacă devenim aroganți și încrezători în noi înșine. Nu-i pasă de câte ori l-am înfrânt în trecut, atâta vreme cât ne poate zdrobi în ultima bătălie decisivă. Cel mai important lucru pentru el este victoria finală.

Trebuie să te împotrivești diavolului până în ultima zi – o poți face doar într-o armură care nu ți aparține. Dumnezeu trebuie să ți dea totul, iar tu trebuie să vii înaintea Lui neputincios. Toată puterea ta trebuie să vină din harul lui Isus. Trebuie să te îmbraci cu El și să nu cedezi în fața poftelor firii păcătoase. Nu dezerta din slujba lui Isus! Atunci nu vei fi învins în ultima bătălie și vei rămâne victorios!

Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el.

1 Ioan 3:15

Unii cred că își pot urî fratele și, cu toate acestea, să fie mântuiți prin har. Cuvântul lui Dumnezeu, însă, spune altceva.

Întotdeauna au existat creștini care și-au dorit iertarea păcatelor, dar fără a o rupe cu păcatul. Ei continuă să trăiască într-o relație rea cu fratele lor. Unii reușesc să își rezolve problemele înainte de a muri, alții nu.

Atunci când Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre ura de frați, folosește o expresie șocantă. Cuvintele sunt atât de puternice, încât suntem foarte tentați să sărim peste ele. Încercăm să ne justificăm dușmănia și să ne spunem că, de fapt, nu este vorba de ură. În felul acesta, încercăm să îndulcim Cuvântul, pentru a scăpa de judecată. E un drum tare periculos. Fiecare creștin trebuie să trăiască având în gând ziua când va trebui să dea socoteală. În ziua aceea, Dumnezeu îți va descoperi dacă nu cumva ai folosit rău iertarea păcatelor, făcând din libertate prilej de a trăi după firea pământească, dar atunci va fi prea târziu să te mai pocăiești.

Ai povestit cu Isus de relația ta cu fratele cu care nu îți mai vorbești?

Sunt anumite relații între frați care nu pot fi îndreptate prin discuții; sunt și situații în care cei doi trebuie să o apuce pe drumuri diferite; însă, când încetezi să mai ceri intervenția lui Dumnezeu, răutatea și răceala îți se cuibăresc în inimă.

Dumnezeu este un Dumnezeu al minunilor. El poate aduce vindecare și restaurare acolo unde noi nu putem face nimic. El ne cunoaște inimile și știe năzuința lor.

Isus ne-a spus că trebuie să ne rugăm pentru vrăjmașii noștri – pentru binele lor de aici și pentru binele lor spiritual. Prin rugăciune, atingi inima lui Dumnezeu și El o atinge pe a ta.

Biblia numește ura de frațiucidere. Nici un ucigaș nu poate avea viață veșnică, dacă nu se pocăiește. Isus nu poate sta laolaltă cu ura. Unul va trebui să plece: ori ura, ori Isus.

Domnul nostru ne cheamă să ne împăcăm cu El și unii cu alții.

În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt «da».

2 Corinteni 1:20

Mulți credincioși nu țin cont de promisiunile lui Dumnezeu. Le-au golit de putere, iar acum adaugă o condiție sau alta la ceea ce a promis Dumnezeu. Ei nu se îndoiesc de faptul că Cuvântul lui Dumnezeu stă în picioare – sunt siguri că ar fi primit ce le-a fost promis, dacă ascultarea, credința sau slujirea lor ar fi fost altfel. De aceea se străduiesc din răsputeri să fie așa cum ar trebui să fie, dar falimentează din nou și din nou. În final ajung să nu mai creadă că vor reuși. Cred că sunt mântuiți prin har, prin credința în Isus, dar nu reușesc să aibă o viață de credință adevărată și sănătoasă.

Dacă ești un astfel de credincios, trebuie să iei aminte la ce spune Cuvântul. Problema ta este că încă încerci să te convingi de faptul că promisiunile lui Dumnezeu sunt “da” pentru tine. Când vei învăța că nu semnătura ta validează promisiunile lui Dumnezeu? De ce insiști să validezi tu ceea ce deja a fost validat de Domnul Isus, cu Numele Lui? Toate promisiunile lui Dumnezeu sunt validate prin sângele lui Isus Hristos, de aceea poți sa contezi pe fiecare dintre ele în parte!

Atunci când dai peste promisiunile lui Dumnezeu în Cuvânt, trebuie să îți spui: aceste slăvite promisiuni rămân în picioare. Isus a îndeplinit toate condițiile și cerințele. De aceea, sunt toate valide în dreptul meu – Isus mi le-a dăruit.

Darurile pe care ți le-a dat El au o valoare nesfârșită! Trebuie să le păzești, să le scoți rând pe rând la lumină și să le privești cu atenție. Cu cât le privești mai mult, cu atât mai scump îți va deveni tot ce ai primit de la Isus. Găsește una dintre multele promisiuni ale Scripturii. Așa-te de ea. Mulțumește-Îi lui Dumnezeu pentru ea și las-o să te poarte prin ziua sau noaptea care îți stă înaintea.

Promisiunile lui Dumnezeu au o nemaipomenită putere: te poartă cu bine prin toate lucrurile care ar putea să te rănească sau să te apese. Fiecare promisiune în parte este legată de Numele lui Isus. El Însuși Și-a legat Numele de ele și așa ți le înmânează ție; tot ce trebuie să faci este să le primești și să Îi mulțumești.

“Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui!”

Matei 27:42

Cuvintele acestea au fost aruncate în bătaie de joc. Ce folos avea mântuirea Lui, dacă nici măcar pe Sine Însuși nu Se putea mântui? Neajutorat și ținut pe cruce, Isus nu părea să aibă prea multe șanse. Batjocoritorii au crezut că totul s-a sfârșit la cruce. Dar s-au înșelat. Nici prin gând nu le-ar fi trecut că vorbele lor erau adevărate – ei nu cunoșteau căile lui Dumnezeu. Ceea ce au spus ei era adevărat: Isus nu Se putea mântui pe Sine Însuși, dacă voia să-i mântuiască pe alții.

De ce nu?

Pentru Dumnezeu este la fel de greșit să achiți un vinovat, pe cât este de greșit să condamni un nevinovat. Dumnezeu cel sfânt urăște orice fel de nedreptate. Pentru ca păcătoșii să fie achitați la judecată, Isus a trebuit să fie condamnat la pedeapsa lor. Dumnezeu este veșnic. Păcatul și vina nu se evaporă, ca roua în fața soarelui. Pentru păcat este nevoie de ispășire.

Nici una dintre jertfele noastre n-a putut stinge focul mâniei lui Dumnezeu. Era nevoie de o jertfă sfântă și fără prihană, neatinsă de rău. Și aceasta s-a întâmplat – Isus S-a dat pe Sine Însuși. Când Isus a fost înălțat pe lemnul crucii, El nu mai era Fiul neprihănit al lui Dumnezeu, ci Cel asupra căruia Dumnezeu a pus toate păcatele lumii. Isus a murit ca vinovat.

Tu ai fost mântuit ca nevinovat.

Isus te-a mântuit, dacă te adăpostești în El. Acolo Dumnezeu nu mai vede păcatul tău. În Vinerea Mare, Dumnezeu Și-a revărsat mânia asupra Jertfei pentru păcat. Dumnezeu nu te-a rânduit să primești mânia Lui, ci să primești mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos.

Isus este cu adevărat Mântuitorul tău. El a ridicat păcatul de pe tine, pentru ca tu să poți fi achitat de Dumnezeu. Când păcatele întregii lumi au fost puse asupra lui Isus, nici un păcat nu a fost uitat. Nici păcatul tău! Datoria ta a fost plătită înainte să te naști. Isus îți cunoaște și păcatele viitoare. A gustat amarul consecințelor lor.

Dar pentru El a fost mai important să te mântuiască pe tine decât să Se mântuiască pe Sine.

“Adevărat, adevărat vă spun că dacă grăunțele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă.”

Ioan 12:24

Grăunțele de grâu are o soartă grea. Trebuie să coboare în țărâna întunecată și rece ca să moară.

Este ceea ce I S-a întâmplat lui Isus. A trebuit să coboare în cea mai adâncă și de nepătruns întunecime care există aici, jos – în întunericul părăsirii de către Dumnezeu. Acolo a trebuit să experimenteze, în mod fizic, moartea veșnică.

Și tu trebuie să mori. Trupul tău va fi pus în pământ. Dar chiar acum, în drumul tău spre mormânt, este ceva în tine care trebuie omorât în fiecare zi: viața sinelui. Cât timp trăiești, Domnul te conduce pe calea grăunțelului de grâu, dacă ești cu adevărat un copil al Lui. O face luându-te deoparte. Înainte simțai bunătatea și admirația celorlalți, dar acum nu le mai simți. Acum i-ai dezamăgit. În diferite moduri, îți este clar că ei s-au despărțit de tine. Ai auzit ce spuneau despre tine. Unele lucruri erau adevărate, altele nu. Dar ceea ce doare mai mult decât cuvintele este atitudinea din spatele lor.

Ce se întâmplă?

În spatele tuturor acestor lucruri este Domnul. El pune grăunțele de grâu în pământ, pentru ca el să moară. Păreră ta despre tine însuși trebuie să se schimbe, iar, pentru aceasta, El Se folosește de împotrivirea din afară și de greutate. Când te confrunți cu disciplinarea Lui și cu necazurile, eul tău este dărâmat; dar eul încearcă să scape de moarte, el poate folosi suferința pentru a se mândri. Domnul, însă, nu își va părăsi copilul. Într-o bună zi te vei vedea descoperit până în străfundul ființei tale. Lumina adevărului va străluci și explicațiile tale nu vor folosi la nimic – nu există nimic bun în firea ta.

Trebuie să te desparți de tine însuși și să trăiești prin puterea lui Isus. Nimic din ce-i al tău nu va rezista. Dar tot ceea ce are El va rămâne în picioare. Când nu mai vrei să obții nici o cinste pentru tine, pentru că doar Domnului I se cuvine toată cinstea, atunci aduci roadă pentru Dumnezeu.

“Aduceți-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: Robul nu este mai mare decât stăpânul său». Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni(...)”

Ioan 15:20

Când Isus i se arată lui Ioan drept Cel ce vine să îl învingă pe antichrist, haina Îi este înmuiată în sânge. Nu este sângele vrăjmașilor Săi, ci sângele Lui scump! Ioan Îl vede pe Isus drept Mielul junghiat. Pentru veșnicie, Isus este legat de faptul că S-a dat pe Sine Însuși pentru a-i mântui pe cei păcătoși. El rămâne în veci Cel care Și-a vărsat sângele pentru păcatul tău.

Isus ne amintește de sângele Său atât în Cuvânt, cât și la Masa Lui, la Cină. Pomenirea sângelui nu se va sfârși niciodată. Sângele Lui este în ceruri. Isus este prețul care trebuia plătit pentru ca păcatele tale să fie ispășite, de aceea îți este El infinit mai scump decât orice altceva.

Vremurile de încercare poartă în ele multe taine. Nici Domnul Isus nu a înțeles tot, în Grădina Ghetsimani. Nu înțelegem cum poate îngădui Dumnezeu încercări atât de mari peste copiii Lui. De ce întârzie să vină în ajutorul celor chinuiți de frică și îndoială, când puterile celui rău se dezlănțuie asupra lor? Oare vor veni astfel de vremuri și peste noi? Nu putem ști. Dar în astfel de vremuri de încercare, temeliile vieților noastre se cutremură și ne întrebăm: de ce?

Dumnezeu nu ne dă răspunsuri la toate întrebările pe care ni le punem, dar nu vrea să ne îndoim de faptul că ne-a cumpărat pentru El cu sângele lui Isus. Ce minunată este puterea pe care o primești când inima ți-e deschisă pentru sângele Lui! Când îngădui sângelui Său să-ți vorbească, totul se schimbă. Întrebările tale trec pe locul doi, și te pleci cu umilință în fața loviturilor grele, spunându-I: “Facă-se voia Ta, precum în ceruri, așa și pe pământ!”

În același timp, rugăciunea ta este ca Isus să vină curând. Atunci vei vedea haina Lui înmuiată în sânge. Azi trebuie să crezi, dar atunci Îl vei vedea față în față! Nu trebuie să te temi la gândul că Îl vei vedea. Primul lucru pe care îl vor întâlni ochii tăi va fi sângele care te-a curățit de toate păcatele. Ai fost cumpărat, prețul a fost plătit. De aceea Îl poți urma pe Miel oriunde merge El!

Solomon iubea pe Domnul(...)

1 Împărați 3:3

Îl iubești pe Isus?

Sunt cuvinte puternice, dar Isus le folosește iar și iar. El cere dragoste. De ce?

Celui care iubește nu-i este greu să dea răspunsul corect. Dacă vrei ca dragostea să înflorească, trebuie ca ea să fie reciprocă. Dacă iubești, tot ce îți dorești este dragostea celuiilalt.

Solomon iubea pe Domnul. Îl iubea pentru că Domnul l-a iubit mai întâi. Dumnezeu este Cel care pune dragostea în noi. Ceea ce-ți aprinde inima este căldura inimii lui Dumnezeu, iar aceasta se întâmplă în primul rând prin dovada dragostei Sale care este Isus. Când stai în fața lui Isus, Dumnezeu îți arată că te iubește dincolo de tot ce vei putea înțelege vreodată.

Poate te abții de la a folosi cuvinte puternice în a descrie dragostea ta pentru Isus. Poate că trebuie să spui smerit, împreună cu Petru: "Doamne, Tu toate le știi; știi că Te iubesc." În spatele acestor cuvinte se află dependența adâncă a inimii tale de Isus. Ești legat de El în viață, în moarte, în veșnicie.

Nu ești cuprins de tristețe când auzi aceste cuvinte "Solomon iubea pe Domnul"? Ții minte că el nu a iubit până la capăt? Când a îmbătrânit, inima Lui s-a îndepărtat de Dumnezeul cel viu. Femeile păgâne pe care și le-a luat l-au influențat. Multă vreme a părut că merita să își vadă de treburi în neascultare de Cuvântul lui Dumnezeu. Și astăzi sunt mulți care cred același lucru. Dar greșesc. Va veni ziua când vor culege ce au semănat. Sfârșitul vieții lor va fi tragic, așa cum s-a întâmplat și cu Solomon. A ajuns un idolatru.

Dacă inima ta Îi aparține Domnului, lasă-L pe El să ți-o țină. Nu lăsa pe nimeni și nimic să o guverneze. Dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Solomon a uitat asta. Nu pași pe urmele lui. Urmează-L pe Isus pe cărarea îngustă. Doar ea duce la viață.

În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său.

Efesenii 1:7

Mulți credincioși duc o luptă disperată pentru a fi eliberați. Se simt legați și trăiesc într-o depresie continuă. Nu se pot elibera de părerile celorlalți. Sunt în permanență îngrijorați de păcatul din gândurile lor. Arareori au avut parte de biruință în viața lor.

În același timp, ei cred în Isus, dar nu au experimentat puterea eliberatoare a harului. Nu sunt convinși că Evanghelia este nădejdea mântuirii, de aceea caută ajutor în alte moduri, în alte locuri și sunt dezamăgiți. Doar lucrarea isprăvită a lui Isus poate vindeca o inimă bolnavă și chinuită.

Cuvântul lui Dumnezeu spune că în Isus ești eliberat de toate lucrurile care te-au ținut legat. Nu ești eliberat prin experiențele tale. Nu! Ești eliberat prin sângele lui Isus.

Pe Dumnezeu L-a costat infinit de mult răscumpărarea ta. A trebuit să plătească cu viața Fiului Său preaiubit. De aceea nu îți va da altă odihnă decât cea pe care o găsești prin credința în Isus – aceasta trebuie să fie comoara vieții tale: faptul că ai eliberare deplină și completă în mijlocul înfrustrărilor și al deznădejdii.

În ochii lui Dumnezeu nu are nici o greutate ceea ce simți și gândești tu. Dumnezeu se bazează numai și numai pe Isus. Nenorocirea ta e că tu nu te sprijinești pe Isus, așa cum o face Dumnezeu. Dar Dumnezeu, în harul Său, tânjește să te conducă spre aceste bogății de care nu ai avea parte niciodată, dacă ai fi creștinul de succes care dorești să devii.

Dumnezeu, însă, vrea ca Isus să fie totul pentru tine, dar, pentru aceasta, tu trebuie să fii un nimeni. În loc să audă nemulțumirile tale, Dumnezeu vrea să fii mulțumit cu bogăția ta în Isus și în lucrarea Lui desăvârșită. În loc să tânjești după eliberare, ar trebui să Îl lauzi pe Dumnezeu pentru că deja ai fost eliberat. Însuși Fiul lui Dumnezeu te-a eliberat. În opinia lui Dumnezeu, nu duci lipsă de nimic. Ai de toate din belșug – pentru că Îl ai pe Isus. Și împreună cu El, ai parte de toate bogățiile harului!

(...) aş dori să mă mut şi să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine.

Filipeni 1:23

Pavel nu-şi dorea să moară, dar îşi dorea din tot sufletul să fie împreună cu Isus.

Moartea este vrăjmaşul cel din urmă. Chiar şi creştinii pot fi cuprinşi de teamă şi nelinişte, gândindu-se la ea. Dar, pentru copiii lui Dumnezeu, boldul morţii este frânt. Isus a deschis o nouă cale, prin moarte. Nu este o cale îngustă, ci una atât de largă, încât credinciosul aflat în pragul morţii nu mai vede moartea, ci slava lui Dumnezeu. De aceea nu trebuie să te gândeşti la sfârşit. În faţa ta stă începutul vieţii veşnice. Da, Isus Însuşi o numeşte “începutul”.

A dori să fii cu Isus nu este acelaşi lucru cu a-ţi pierde dorinţa de a mai trăi. Un creştin viu are ochii deschişi pentru toată bunătatea lui Dumnezeu, dar, în acelaşi timp, în inima lui se află dorul de a fi cu Isus.

Viaţa pe pământ nu este întotdeauna uşoară. Sunt multe lucruri în noi şi în jurul nostru care ne pot împovăra şi umili. Nu vei găsi în lume pacea pe care o cauţi. N-o vei găsi nici în tine însuşi. Remuşcările şi necazurile aruncă umbre grele peste viaţa ta.

Dar... aşteaptă cu bucurie ziua când vei fi cu Isus. Atunci nu te vei mai teme de nimic, nici o boală nu te va mai măcina, moartea nu îţi va mai răpi pe nici unul dintre cei dragi, nu va mai exista nici o neînţelegere. Isus în noi toţi – atunci ne vom purta unii cu alţii aşa cum se poartă Isus cu noi.

Vremurile posomorâte, întunecate nu vor mai fi. Veşnicia va fi o zi fără sfârşit, plină de bucurie, petrecută în slujirea şi spre slava lui Dumnezeu şi a Mielului.

Ne îndreptăm spre veşnicie, datorită lucrării desăvârşite şi de neclintit a lui Isus. Nu ducem lipsă de nimic. În curând va veni ziua când Îl vom vedea.

Tu, Doamne, nu-mi vei opri îndurările Tale.

Psalmul 40:11

Există în Biblie cuvinte care îmi dau o bucurie imposibil de descris. Versetul acesta face parte din această categorie; mi-e dragă mai ales o traducere mai veche, în limba daneză, care spune “Tu, Doamne, nu Îți vei închide inima față de mine.” Tatăl meu ceresc ar avea toate motivele să o facă: de atâtea ori l-am rănit iubirea, de atâtea ori m-am lăsat în puterea lui Satan, sunt atâtea umbre de păcat în mine și de atâtea ori inima mea e goală, indiferentă și rece.

Însă inima lui Dumnezeu nu este așa, ci este deschisă, pentru că Dumnezeu iubește cu toată ființa Lui. Nimeni nu poate opri valul căldurii dragostei Lui, în afară de El Însuși, iar El nu o va face. El i-a descoperit lucrul acesta slujitorului Său, și acum și ție.

S-ar putea ca alții să își închidă inimile. Părerile celorlalți se pot schimba de la o zi la alta. Popularitatea este un lucru foarte nestatornic. Isus a văzut cum aceiași oameni care duminica L-au ovaționat cu cuvintele “Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!”, în vinerea următoare au strigat “Răstignește-L!”

Dar Isus a văzut și cum, în orice circumstanțe, inima lui Dumnezeu a rămas deschisă pentru El – până în ziua când, atârând pe lemnul blestemului, a strigat “Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit?”. Doar atunci și-a închis Tatăl inima față de Fiul. Isus a pășit sub mânia lui Dumnezeu, ca Înlocuitor și Răscumpărător al tău, și întunericul L-a împresurat sus, pe Golgota. Luând asupra Lui ceea ce ar fi trebuit să cadă asupra ta, Isus a deschis pentru totdeauna inima lui Dumnezeu față de tine. Când Dumnezeu privește înspre tine, nu ești singur, ci ești îmbrăcat în Hristos; iar Dumnezeu nu-și poate privi Fiul, fără ca inima să l se deschidă. Dumnezeu își găsește plăcerea în Isus, de aceea își găsește plăcerea și în tine, care trăiești cu Isus.

Astfel, tu poți să-ți întorci privirile cu bucurie și îndrăzneală înspre Domnul și, în Numele Lui, să privești spre cer și să spui: Îți mulțumesc, Dumnezeul meu, că nu-Ți vei închide inima față de mine!

Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.

1 Ioan 5:12

Este chiar atât de simplu. Dacă Îl ai pe Isus, ai viața. Dacă nu Îl ai pe Isus, nu ai nici viața. Dacă Fiul lui Dumnezeu nu este Mântuitorul tău personal, ești pierdut și vei fi pierdut pentru veșnicie. Singura ta șansă de a evita soarta aceasta este să Îl primești pe Isus.

Mulți sunt mulțumiți de viața lor spirituală, deși nu Îl au pe Isus. Iau parte la servicii ale bisericii și la întâlniri, crezând că asta înseamnă să fii creștin adevărat. Dacă folosesc și Biblia și rugăciunea, se simt cu atât mai siguri pe ei. Dar mântuirea nu se află în nimic din ceea ce facem noi. Mulți oameni evlavioși vor fi închiși pentru totdeauna în afara odăii de nuntă, pentru că Dumnezeu nu va găsi în viețile lor ceea ce caută.

Dar ce anume caută Dumnezeu în viața ta? Dumnezeu Îl caută pe Isus. Dacă Îl găsește, găsește viața. Când Isus trăiește în inima ta, tot ce este și are Isus, El împarte cu tine. De aceea ai viața când Îl ai pe Isus. Nu-i așa că e ciudat? S-ar putea să duci lipsă de toate și totuși să ai viața, pentru că Îl ai pe Isus. Tâlharul de la dreapta lui Isus era lipsit de toate, dar L-a primit ca Mântuitor al său – și a primit viața.

Mulți dintre cei care trăiesc o viață morală și respectabilă vor pieri, pentru că nu și-au pus niciodată aceasta întrebare vitală: Îl am pe Fiul?

Trebuie să cauți în tine exact ce va căuta și Dumnezeu în Ziua Judecății – El Îl va căuta pe Fiul în viața ta. Veșnicia ta depinde de găsirea Lui. Dacă Îl ai pe Isus, ai totul și Dumnezeu va spune că nu îți lipsește nimic. El te vede una cu Fiul. Bogățiile lui Isus sunt bogățiile tale. Când Dumnezeu Îl vede pe Isus, vede iubirea desăvârșită și supunerea totală în fața voii Sale. Inima Tatălui tresaltă de bucurie la vederea Lui, și a ta, dacă ești una cu El.

Isus bate la ușa inimii tale. El vrea să intre. Vrea să fie una cu tine – astfel, vei fi mântuit pentru veșnicie.

Unde este, dar, fericirea voastră?

Galateni 4:15

Mentalitatea legalistă de rob alungă bucuria. Nu te mai vezi binecuvântat: te privești; începi să te compătimești; te străduiești din răputeri să devii mai bun... Dar niciodată nu vei fi mulțumit, decât dacă ajungi să cazi în ipocrizie.

A deveni creștin înseamnă a o rupe cu eul. Lucrurile nu mai țin de mine – nu mai contează pașii mei înainte sau înapoi. A deveni creștin înseamnă că întreaga mea mântuire depinde de Isus și de nimic altceva. La punctul acesta se împotmolesc mulți credincioși. Ei privesc la propria neputință, se gândesc că nu fac nici un progres, nu citesc destul de mult din Biblie, nu se roagă destul, nu mărturisesc destul de mult. Ei încă se privesc prin prisma acestor cuvinte: “nu este destul”.

Atâta vreme cât faci asta, nu poți să te vezi binecuvântat. Perseverezi pe drumul auto-îmbunătățirii și niciodată nu ajungi la capăt.

Amintește-ți cum a fost când L-ai întâlnit pe Isus! De cine erai mulțumit și entuziasmat? Numai și numai de Isus. Atunci știai că, deși erai păcătos până în măduva oaselor, totuși ai fost mântuit prin har. N-o meritați câtuși de puțin! Atunci ai realizat că ai primit totul pe nimic, de la Mântuitorul. Și atunci te-ai văzut binecuvântat. Nu puteai să nu fii fericit! Inima îți cânta de bucurie!

Dumnezeu dorește să continui în această relație. Trebuie să te desfeți în faptul că mântuirea ta I se datorează doar lui Isus. Păcatul tău nu o micșorează, faptele tale bune nu îi adaugă nimic. Cel mai mare lucru din viața ta a fost înfruptat fără tine – doar prin Isus.

Singurul lucru cu care te poți mândri este Isus. El este singurul desăvârșit. În El nu este nici urmă de pată. Iar tu ai parte de bogăția Lui. De aceea trebuie să te consideri binecuvântat!

Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Hristos, și voi ați murit în ce privește Legea, ca să fiți ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți; și aceasta, ca să aduceți rod pentru Dumnezeu.

Romani 7:4

Lucrul cel mai important este ca, prin credință, să aduci roadele mântuirii. Ai parte de mari înfângeri în viața de credință, pentru că aduci roadele morții – nu trăiești în realitatea permanentă a faptului că ai murit față de Lege.

Când nu mori față de Lege, lauda adevărată piere din viața ta. Acuzațiile Legii domnesc peste tine și toată atenția ta este concentrată pe faptul că nu ești așa cum ar trebui să fii. Nu citești destul din Biblie, nu te rogi destul, nu mărturisești destul, nu-ți pasă destul de ceilalți. Peste toată viața ta domnesc cuvintele “nu destul”.

Așa este. Indiferent cât faci, nu este destul. Atâta vreme cât ești preocupat de Lege, cu poruncile ei, te afli încă sub blestemul ei.

Cum poți rămâne surd la cuvântul Evangheliei?! Isus te-a mântuit! Te-a scăpat de la a-ți spune la Judecată că nu ai făcut destul. Când Isus a murit, ai murit și tu față de Lege. Dacă inima ta se agață de El, nu mai ești “căsătorit” cu Legea. Ești al Altuia, al Celui care a murit și a înviat pentru tine. În loc să suspini și să suferi sub apăsarea teribilă a cuvintelor “nu destul”, poți striga de bucuria cuvintelor “destul pentru veșnicie”, pentru că ele au fost scrise peste toată viața ta. Isus le-a scris cu sângele Său, iar ceea ce a scris El, nimeni nu poate șterge.

Cum poate scrie Isus “destul pentru veșnicie” pe viața ta? O poate face pentru că ai devenit al Lui, fără a încheia vreun contract prenuptial în relația ta cu El. De aceea, toate bogățiile Lui îți aparțin ție – și ele atârnă în balanță mult mai greu decât toate păcatele tale.

Tu ești al Lui.

Acesta este lucrul care trebuie să te definească, înainte de orice altceva. Este lucrul care trebuie spus, atunci când s-a spus totul. Isus te-a cuprins în brațele Lui, pe dinainte și pe dinapoi. Ești eliberat de sub Lege. Îi aparții doar Lui. El este totul pentru tine și tu ești totul pentru El.

(...) ca să aducem rod pentru Dumnezeu.

Romani 7:4

Când ai început să crezi în Isus și L-ai primit în inima ta, ai primit și o puternică dorință de a aduce roade pentru Dumnezeu. Îți spui din nou și din nou: Dacă aș putea aduce roade pentru Dumnezeu! Rugăciunea inimii tale este ca Domnul să fie proslăvit.

În același timp, ajungi să vezi că nu se alege aproape nimic de dorința ta. Lei noi hotărâri, dar lucrurile nu se schimbă și te întrebi: Ce se întâmplă? S-ar putea să fie mai multe cauze, dar în cazul unui creștin plin de râvnă, cel mai adesea este vorba de faptul că el a devenit mai preocupat de rod decât de Isus.

Nu vei avea nici un rod, în ciuda faptului că te gândești neîncetat la asta. Pe de altă parte, dacă te întorci spre Isus, viața ta va primi o creștere sănătoasă. Atunci când Isus este bucuria și desfătarea inimii tale, roadele credinței încep să încolțească; pe când preocuparea ta permanentă pentru roade te lasă gol și dezamăgit. Nu găsești ceea ce cauți. Și, la urma urmei, chiar dacă ai găsi, nu ți-ar folosi la nimic. Ar fi doar o mare ispită de a te mândri.

Dar, în marea Lui bunătate, Domnul ți-a închis toate celelalte uși. Isus este Calea – singura cale. Și trebuie să știi că este calea sigură.

Niciodată nu vei întâlni un credincios care trăiește în adâncă părtășie cu Isus și care să nu aibă parte de roadele sfinte ale credinței. Cel care trăiește cel mai aproape de Isus aduce cele mai multe roade. Pur și simplu așa este. Știi de ce? Pentru că, de fapt, Isus este Cel care aduce roadă prin tine. El este vița, iar tu ești mlădița.

Acesta este motivul pentru care Domnul, prin Cuvântul Său, te va conduce spre toate bogățiile mântuirii. Ochii ți se vor deschide și vei vedea că te înșeli atunci când crezi că duci lipsă. Ai de toate. Nu poți să Îl ai pe Isus, fără a avea, împreună cu El, toate binecuvântările duhovnicești din locurile cerești.

Doar primind harul nemeritat, poți aduce roade pentru Dumnezeu.

Pe când acum vă făliți cu laudăroșiile voastre! Orice laudă de felul acesta este rea.

Iacob 4:16

Despre ce fel de cuvinte mari este vorba? Care sunt cuvintele acestea rele? Este vorba de cele care înfățișează astfel viitorul: “Astăzi sau mâine ne vom duce în cutare cetate, vom sta acolo un an, vor face negustorie și vom câștiga!”

De ce îți faci planuri fără a te gândi că nu ești decât un abur care se arată puțin, apoi pierе? Nu știi când ți se termină viața. Nu știi nici dacă te vei îmbolnăvi sau dacă teama de război va fi înlocuită de trăirea ororilor lui.

Ești doar o ființă umană mărunță, care nu este stăpână pe viața ei sau pe circumstanțe. Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, te lauzi dacă vorbești de parcă ai fi stăpân și ai putea decide. Dar, încă de la Cădere, omul a vrut să fie ca Dumnezeu.

Ce rămâne de făcut?

Dumnezeu trebuie să intre în viața ta, în gândurile tale. Trebuie să îți atingă cuvintele. Ceea ce vei face sau nu vei face nu mai depinde de tine, ci Dumnezeu și voia Lui trebuie să domnească. Trebuie să îți iei locul smerit. Nu știi care e lucrul cel mai bun și, chiar dacă ai ști, ar fi doar prin bunătatea lui Dumnezeu care ți-a dat viață, putere și tărie. Ești total dependent de Dumnezeu în viața ta, iar dependența aceasta trebuie să-ți imbibe toate planurile pe care ți le faci.

Niciodată nu vei izbuti în viață, atâta vreme cât te încapățânezi să mergi pe drumurile alese de tine – ele sunt doar o expresie a aroganței și a păcatului. Nu. Trebuie să îți pui mâna în mâna Domnului și El te va conduce pe căile pe care a hotărât dinainte că trebuie să mergi.

Nu păcătuiești împotriva Domnului, luându-ți viața în propriile mâini. Încrede-te în El, căci El nu te va lăsa de izbeliște. El te va conduce, potrivit cu voia și cu planul Său, pentru ca să ajungi la ținta veșnică, cerească.

“Rămâneți în Mine (...) căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic.”

Ioan 15:4-5

Isus le spune cuvintele acestea ucenicilor Săi. Poate ne gândim că ele ar trebui spuse necredincioșilor. Isus are un mesaj și pentru ei, dar în vorbirea Lui de rămas-bun, El Se adresează ucenicilor Lui.

Creștinul se află în pericolul de a acționa fără Isus. Adesea ne poate părea atât de clar că o anumită cale este cea bună, fără însă ca ea să fie calea lui Dumnezeu. Nu avem nici o îndoială cu privire la ce trebuie să facem, deși Isus nu a luat parte la hotărârea noastră. Adesea Îi cerem lui Isus să binecuvinteze ce am hotărât, nu-i așa? Ni se pare de la sine înțeles că Isus va fi de aceeași părere cu noi. De aceea dăm greș în atâtea lucruri. Încă de la bun început, ne uităm spre noi înșine. Apoi mergem la Isus, fără să ne dăm seama că ne-am despărțit de El. El nu are nici o obligație de a duce la îndeplinire gândurile și planurile noastre.

Altfel trebuie să începem. Trebuie să recunoaștem că suntem fără putere. Despărțiți de Isus nu putem face absolut nimic. Nu putem să gândim gândurile Lui. El trebuie să ne ajute și să ne îndrepte în toate.

Toate începuturile bune pornesc de la recunoașterea neputinței noastre înaintea lui Dumnezeu, iar continuarea bună, la fel. Totul depinde de rămânerea noastră în Isus. Întreaga noastră viață trebuie să ne întoarcem la El. Niciodată nu vom ajunge la stadiul în care să putem face ceva prin noi înșine. Întotdeauna va trebui să primim.

Lumina cuvintelor lui Isus ne cercetează, dar în același timp ne dăruiește o slăvită Evanghelie. Isus nu așteaptă absolut nimic de la noi. Știe că nu putem contribui cu absolut nimic. Tot ce putem face este să rămânem în El. Dacă vom face asta, El va lucra prin noi și vom fi o binecuvântare pentru alții.

De fapt, nu este important ca oamenii să ne întâlnească pe noi – ei trebuie să Îl întâlnească pe Isus. El pășește înainte, prin robul lui fără putere, care nu este nimic prin el însuși și care, tocmai de aceea, se agață doar de Isus.

(...) pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire.

Romani 4:5

“Socotește pe un păcătos neprihănit” – sunt cuvinte grele, dar adevărate. Dumnezeu îl declară pe păcătos neprihănit, atunci când acesta, prin credință, se adăpostește în Isus.

Păcătos – da, așa începe un creștin, dar el nu rămâne la stadiul acesta, nu-i așa? Atunci când Isus locuiește în inima unui păcătos, nu mai putem să îl condamnăm pe acesta ca fiind păcătos.

Este important să învățăm să deosebim omul vechi de omul nou. Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. În același timp, însă, nu toate lucrurile s-au făcut noi – firea mea păcătoasă mă va urmări până la mormânt. Firea aceasta va continua să fie rea și păcătoasă, de la naștere, trecând prin convertire și până la moarte. Ea nu poate și nici nu a fost menită să fie mântuită, ci trebuie să piară în moarte.

Adesea vom fi ispitiți să credem că omul vechi a fost îndreptat și transformat, pentru că el se schimbă. Păcatul nu se mai manifestă ca înainte, dar nu vei fi altul doar pentru că ți-ai schimbat hainele.

Chiar dacă ești credincios de mulți ani, tot mai ai nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu care îl declară pe păcătos neprihănit. Firea ta este și va rămâne rea și păcătoasă - are propria ei voință și vrea să trăiască liberă de amestecul lui Dumnezeu.

Ai curajul să crezi că mai poți fi mântuit, când, după atâția ani de credință, ai rămas un păcătos care are nevoie de mântuire? Tot ce ai este credința în Isus. De El trebuie să te agăți, în neputința și în răutatea ta. Doar în felul acesta, credința îți va fi socotită ca neprihănire. Dumnezeu te va vedea împreună cu Cel de care te-ai agățat, și va vedea în tine tot ce a înfăptuit Isus. Acesta e motivul pentru care poți privi cu pace spre Judecată – vei fi mântuit datorită Altuia.

(...) căci Templul lui Dumnezeu este sfânt, și așa sunteți voi.

1 Corinteni 3:17

Biblia ne dă o imagine clară a creștinului, dar este atât de greu să ne ținem de ea! Experiențele, gândurile, sentimentele noastre spun despre noi ceva foarte diferit față de ce spune Cuvântul lui Dumnezeu.

Creștinul este Templul lui Dumnezeu. Dumnezeu locuiește, prin Duhul Sfânt, în fiecare om care a fost născut din nou. Nimeni nu poate crede în Isus decât prin Duhul Sfânt. Nimeni nu poate trăi în relație cu Dumnezeu decât prin mijlocirea Duhului Sfânt. Duhul pune deoparte și consacră pe orice om pe care îl locuiește, așa încât acesta nu mai trăiește pentru sine.

Nu faptele tale bune te fac bun. Nu, ci Domnul care Și-a făcut lucrarea, venind să locuiască în tine. Orice casă în care intră va fi umplută de slava Lui. Este atât de greu de priceput cum se poate ca El, Cel înălțat și sfânt, să intre și să locuiască în inima ta murdară și păcătoasă! Dar lucrul acesta se întâmplă datorită sângelui lui Isus care te-a curățat de orice păcat, prin credința în El.

Trebuie să faci loc în inima ta pentru adevărul potrivit căruia tu ești Templul sfânt al lui Dumnezeu. Diavolul face tot ce-i stă în putință pentru a te determina să uiți lucrul acesta, deoarece se teme de pericolul pe care îl reprezintă credința ta în acest adevăr.

Odată ce Dumnezeu te-a făcut Templul Lui sfânt, nu te mai poți da necurăției, pentru că nu vrei să spurci ceea ce este a lui Dumnezeu. Dimpotrivă, cea mai mare dorință a ta este ca templul să fie pe măsura curăției Celui ce îl locuiește.

Adânc în inima ta se află dorința arzătoare de a-L slăvi pe Isus. Urmează-L! Nu lăsa ca diavolul, lumea sau firea ta păcătoasă să te spurce. Lasă-L pe Isus să curățească deplin templul vieții tale. Și mulțumește-I că nu se oprește din această lucrare. Dacă rămâi în El și El în tine, vei aduce multă roadă.

Iar El Însuși va păși în Templul Său!

Marta era împărțită cu multă slujire.

Luca 10:40

Marta era o femeie pricepută, tare ocupată cu toate câte erau de făcut în jurul casei; iar hărnicia ei a adus roade bogate. Casa în care locuia, împreună cu fratele și sora ei, era a ei. Există o fină legătură între râvna ei și ospitalitatea de care au beneficiat Isus și ucenicii. Dacă ești prins într-o mulțime de îndatoriri de zi cu zi, munca ta îți va oferi multe satisfacții și vei fi o binecuvântare pentru alții.

Chemarea ta pe pământ a fost gândită să îți fie și ajutor împotriva păcatului. Inactivitatea nu aduce nimic bun. E evident pericolul de a te pierde în prea multe vorbe. Multă deșertăciune este în mulțimea vorbelor, de aceea, teme-te de Dumnezeu, spune Cuvântul lui Dumnezeu. Ești asaltat de dorința de distracție și de divertisment. De aici ajungi la un mod lumesc de a gândi și de a trăi, apoi ajungi nemulțumit de propria viață și începi să îi judeci pe ceilalți.

Marta ar trebui să fie un exemplu pentru orice creștin, dar și un semnal de alarmă. Punctul ei forte îi era, în același timp, și punctul slab. Marta avea impresia că Maria ar fi trebuit să fie ca ea. Așa se întâmplă de obicei. Când muncești din greu și ai de dus la bun sfârșit sarcini dificile, începi să îi invidiezi pe cei care nu muncesc la fel de mult și devii critic și vulnerabil. Sau, în cel mai rău caz, multele sarcini pe care le ai te țin atât de ocupat, încât nu mai ai vreme pentru singurul lucru care "trebuiește" – nu te mai așezi, în liniște, la picioarele lui Isus.

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că Isus o iubea pe Marta. Știa prea bine câte făcuse ea pentru El. Isus știa că inima ei era focalizată pe El, în ciuda greșelilor și păcatelor din viața ei. Ospitalitatea pe care le-o arătase lui Isus și prietenilor Săi venea din dragoste și nu s-a zgârcit în dăruirea ei.

Copiii lui Dumnezeu sunt binecuvântați, chiar și azi, prin creștini ca și Marta. Isus îi iubește. Ei ne învață, prin exemplul lor, despre binecuvântarea muncii. În același timp, Isus reamintește fiecărui credincios de acel singur lucru care trebuiește: oprirea, în liniște, la picioarele Lui, cu Scriptura deschisă și mâinile împreunate pentru rugăciune.

(...) a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt, (...) după ce a căpătat o răscumpărare veșnică.

Evrei 9:12

Păcatul leagă. Acesta este motivul pentru care atât de mulți oameni nu sunt răscumparați: ei încearcă să se elibereze singuri de păcat, dar nu reușesc. Nici lucrurile materiale, nici religiozitatea de vreun fel nu îi ajută la nimic. Chiar și creștinii știu cum este să îți lipsească răscumpărarea. Poate, în cazul lor, nu este vorba de păcate exterioare, pe care să le vadă ceilalți, ci de păcate ascunse, care cresc în adâncul sufletului. Poate e vorba de faptul că toate gândurile ți se concentrează asupra propriei persoane sau poate e vorba de ambiție, de frivolitate sau de toate grijurile care îți arată cât de slabă îți este credința. Nici creștinului nu-i este, deci, străină întrebarea: "Cum pot fi răscumplat?"

Cuvântul lui Dumnezeu spune că, dacă ai venit la Isus cu păcatul tău, ești, deja, răscumplat. Ai parte de răscumpărare veșnică din momentul în care ți-ai pus încrederea în El, iar această răscumpărare se revărsă peste toată viața ta și este a ta și în veșnicie. Când vei pricepe că nu trebuie să câștigi ceea ce Isus a câștigat deja pentru tine?

Răscumpărarea nu trebuie câștigată, ci găsită. Nu ajută la nimic să te străduiești din răputeri pentru ea. Dacă vrei să găsești răscumpărarea câștigată de un altul, trebuie să te întorci la ceea ce deja a fost înfăptuit. Trebuie să cauți răscumpărarea acolo unde se află ea. Întoarce-te la Cuvânt. Ascultă ce spune Dumnezeu. Agață-te de asta. Atunci vei descoperi puterea Cuvântului despre răscumpărare. Cuvântul dă naștere la laudă în inima ta și nu poți decât să cânti: "Acum, mereu, în veci de veci / Am biruință-n Domnul meu!"

Tu ești al lui Isus, deci trebuie să lași în urmă orice gând că s-ar putea să nu fii răscumplat. Isus te-a mântuit într-o Împărăție în care răscumpărarea veșnică a fost câștigată pentru tine.

Viața ta de copil al lui Dumnezeu va fi tot mai săracită, dacă nu înveți să te încrezi în Isus. Rugăciunea și cântarea de laudă vor amuți, deznădejdea și disperarea te vor copleși. Dar dacă te întorci la bogățiile care îți aparțin în Isus, bucuria ta va da pe deasupra și cântările tale de laudă nu se vor mai sfârși.

(...) Prin cunoștința Lui, Robul meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor.

Isaia 53:11

Nimic nu este la fel de important ca a avea o adevărată cunoaștere a lui Isus. Nimic nu este mai important decât să păstrezi această cunoaștere.

Să nu ai impresia că Îl cunoști pe Isus, doar pentru că știi că a murit pentru păcatele tale. Sunt mulți cei care, cu buzele, pot spune cuvintele potrivite, dar mărturisirea gurii lor nu a ajuns niciodată să fie și credința inimii.

Adevărata cunoaștere a lui Isus este cea a inimii, care se manifestă prin însetarea omului dinăuntru după Isus. Dacă tânjești să auzi că toate păcatele ți-au fost iertate prin Cuvântul de pe Cruce, acesta este un semn bun, deoarece gândirea logică și bunul simț nu doresc să audă despre sângele lui Isus. Nu este foarte dificil să accepți la nivel intelectual adevărurile creștinismului. Dar este cu totul altceva ca inima să îți fie născută din nou, pentru că inima nouă trăiește prin Cuvântul lui Isus, Cel care a purtat nelegiuirile noastre, și ea niciodată nu va obosi să audă vestea bună a mântuirii. Cu cât o aude mai mult, cu atât dorul ei este mai mare și cu atât mai mult tânjește după cer. Acolo nu vei mai înțelege în parte, ci vei înțelege pe deplin.

Chiar dacă niciodată nu te vei putea mulțumi cu măsura în care Îl cunoști pe Isus, totuși, acesta rămâne cel mai scump lucru din viața ta. Cunoașterea ta de Isus îți deschide drumul spre bogățiile harului Său. Nu conștientizezi faptul că există o legătură între cunoașterea ta și tot ceea ce ți-a fost dat prin sângele Lui. Neputința ta și harul Său desăvârșit par a fi disproporționate.

Nu poți primi mântuirea în mod desăvârșit, dar, întrucât mântuirea de care ai parte prin cunoașterea lui Isus este o mântuire desăvârșită, ea acoperă toate imperfecțiunile din viața ta.

Dacă Îl cunoști pe Isus, ești neprihănit în fața lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu nu este plata pe care o primești pentru că Îl cunoști pe Isus, ci este un dar nemeritat, primit doar prin meritele lui Isus. El este totul pentru tine, pentru că a făcut totul în locul tău. În felul acesta ești tu neprihănit înaintea lui Dumnezeu.

Și, prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.

Evrei 2:18

Te surprinde că încă te simți la fel de dependent de Isus?

În multe alte situații de viață, crești. Ajungi să ai o nouă relație cu părinții, când poți să îți porți singur de grijă. Un ucenic depinde de meșterul lui, dar, într-o bună zi, va ști să se descurce singur în toată munca sa.

În relația cu Isus, însă, lucrurile nu stau așa – aici vei fi mereu complet dependent. Ești ca un copilăș care ar fi pierdut, dacă nu ar exista cineva care să se îngrijească de el. Diavolul te ispitește în multe feluri. Deși știi ce urmărește, nu-i poți ghici întotdeauna mișcările. Isus trebuie să te pună în gardă prin Cuvânt și prin Duhul Său. Nu l-ai auzit glasul, îndreptându-te pe calea bună? Nu Și-a însuflețit El Cuvântul, arătându-ți pe unde să nu mergi?

Duhul lui Dumnezeu ne convinge de păcat. Când Satan vrea să te momească spre apostazie, face ca păcatul să pară inofensiv și sigur; dar Isus spune altceva. Prin Cuvântul Său, te face să te temi să păcătuiești împotriva lui Dumnezeu. Dar, chiar și atunci când ești conștient de gravitatea păcatului, nu i te poți împotrivi fără ajutorul lui Isus. Dacă pornești la luptă împotriva lui Satan prin puterea ta, vei fi înfrânt. Singura cale spre biruință este să alergi la Cel ce a biruit. Trebuie să te ascunzi în Isus. El este scutul care te acoperă de jur împrejur.

Satan a încercat să se atingă de Isus, dar a dat greș. Tocmai când credea că victoria era sigură, a fost doborât. Și-a primit lovitura de moarte când Isus a fost răstignit. Acum Satan are o rană de moarte. Se luptă cu furie, căci știe că are puțină vreme. Nu Îl poate atinge pe Isus – nici pe cei care aleargă în brațele lui Isus, când sunt ispitiți.

Să nu crezi că Isus te respinge când alergi la El în neputința ta. El te cunoaște și cunoaște ispita, de aceea știe și cum să te ajute. Trebuie să i te împotrivești diavolului, rămânând tare în credință. Și amintește-ți promisiunea: “Domnul Se va lupta pentru voi; dar voi stați liniștiți”.

Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață și urmați-le credința.

Evrei 13:7

Este bine să te oprești și să observi felul în care au trăit alții. Îți este de folos să vezi legătura dintre modul lor de viață și felul în care și-au sfârșit alergarea, pentru că ai mari șanse ca, dacă semeni ce au semănat ei, să și culegi ce au cules ei.

Dacă ești credincios de mulți ani, probabil cunoști cel puțin o persoană care a căzut de la credință. Adesea este ușor să identifici cauza căderii lor. Nu merge pe același drum! Este greșit, de asemenea, să crezi că o mică schimbare a felului lor de viață i-ar fi ferit de cădere. Privește cu luare aminte la cei căldicei și la cei care au căzut de pe cale și îngăduie-le să-ți fie semnale de alarmă.

Sunt alții al căror exemplu ar trebui să îl urmezi: mai marii poporului lui Dumnezeu, care au păstrat credința în Isus până la sfârșitul vieții lor. Cei menționați în istoria Bisericii sunt doar câțiva, dar mulți alții au lăsat urme adânci în viața ta. Poate e vorba de mama ta, de tatăl tău, un învățător de școală duminicală, un lucrător din biserică sau un predicator. Adesea sunt creștini mai în vârstă decât tine și s-ar putea să fi tentat să crezi că vremurile în care au trăit ei erau altfel și că acesta este motivul seriozității atitudinii lor față de lucrurile spirituale. Este una dintre strategiile pe care cel rău le folosește pentru a te împiedica să le urmezi credința.

De asemenea, trebuie să îți duci până la capăt credința, cu frică și cu cutremur. Nu poți ajunge în Împărăția lui Dumnezeu dormind sau ca prin vis. Este foarte ușor să fii măturat de duhul veacului, dacă nu mergi împotriva curentului. Gândește-te în primul rând la relația pe care o aveau mari marii tăi cu Cuvântul lui Dumnezeu – ei Îl luau în serios. Legii i se dădea voie să descopere păcatul și să judece. Harul lui Dumnezeu i-a ridicat din nou și din nou. Picioarele le erau pe Stâncă.

Poate i-ai cunoscut îndeaproape – nu-ți erau străine nici păcatele, nici greșelile din viețile lor. Cu toate acestea, nu te îndoiești că Isus și jertfa Lui de ispășire a fost temelia solidă a vieților lor. Unii dintre ei au mers pe calea jertfei. L-au slujit pe Domnul de-a lungul a mulți ani, urmând o chemare nesocotită de oameni.

Urmează-le credința, pentru că astfel vei ajunge la țintă.

Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip cu al Lui.

2 Corinteni 3:18

Creștinul trebuie să se schimbe. Credința este activă – ea nu ține de minte, ci de inimă, și-l transformă pe copilul lui Dumnezeu din interior.

Diavolul încearcă prin multe metode să-l împiedice pe credincios să crească. Cel mai adesea, el încurajează un mod de gândire legalist. Ne face să credem că sfințirea are de-a face cu cât de puternică ne este voința, că lucrul care ne lipsește este luarea de noi decizii, predarea deplină sau experiențe spirituale de un anume fel. Pe scurt: Satan ne face să lucrăm la noi înșine. Știe prea bine cât de ușor este ca, astfel, să devenim concentrați pe noi înșine. Fără să vrem, ridicăm un zid de jur împrejurul nostru. Bucuria și sinceritatea dispar, pe măsură ce legătura cu Isus devine tot mai slabă. În final, toată viața spirituală ni se stinge, iar atunci cel mai mare vrăjmaș al nostru a câștigat.

Calea sfințirii este vederea slavei Domnului, care nu se va întâmpla atâta vreme cât privești la tine însuși. Trebuie să te întorci și să privești în oglinda Cuvântului lui Dumnezeu. Acolo vei vedea chipul clar și slăvit al Mântuitorului. Trebuie să te încrezi în puterea activă a Cuvântului lui Dumnezeu. Mulți neglijează Cuvântul pentru că nu Îl cred așa de important – dar Dumnezeu, prin Cuvânt, poate să îți dea bogății nevisate. Da, te poate transforma prin Cuvânt.

Tu, însă, nu trebuie să ții evidența schimbării sau să fii absorbit de ea. Dacă vei face asta, se va opri. În schimb, trebuie să ai privirea ațintită asupra Celui care te schimbă; în felul aceasta vei continua să fii schimbat de El.

Ne este greu să înțelegem cum anume poate Cuvântul lui Dumnezeu să facă lucruri atât de mari – dar asta nu schimbă adevărul.

Cuvântul lui Dumnezeu este format din Lege și din Evanghelie (Vestea Bună). Nu Legea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire și pentru sfințire, ci Evanghelia. Iar Evanghelia nu este cuvântul despre cum trebuie să fim și ce să facem noi, ci este Cuvântul despre ceea ce a împlinit deja Isus.

Privește slava Sa! Și vei fi schimbat în același chip cu al Lui!

Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți sunt dintr-unul.

Evrei 2:11

Mulți creștini muncesc ca robii. Muncesc din greu, străduindu-se să devină ceea ce ar trebui să fie și trebuie să realizeze, din nou și din nou, că nu stă în puterea lor să își trăiască viața de credință așa cum se cuvine. Nu se îndoiesc de faptul că viața de credință este cea mai importantă, dar în același timp se simt condamnați în inima și în conștiința lor.

Ce nu e bine? Permanentele lor încercări de auto-sfințire. Lupta aceasta nu va avea niciodată sorți de izbândă. Un creștin nu se poate sfinți singur. Singura cale spre sfințire este ca un Altul să te facă sfânt. Indiferent de câte ori decizi să îți trăiești viața în conformitate cu voia lui Dumnezeu, întotdeauna vei sfârși ori în disperare, ori în fățarnicie.

Când te vei hotărî să vii la Isus în neputința ta? Adevărul este că nu îți lipsește ceva anume, ci îți lipsește totul. În același timp, ai totul în Isus, dacă ești unul dintre cei ferice, care și-au găsit scăparea în El. Niciodată nu vei ajunge sfânt prin Lege – niciodată nu vei fi mulțumit de tot ceea ce ești și de tot ceea ce poți să faci. Dimpotrivă, singura cale de sfințire este credința în Isus. Dacă îți pui încrederea în toate bogățiile pe care le ai în Isus, ești transformat din interior. Cu cât te vezi mai fericit, mai binecuvântat prin El, cu atât ești mai schimbat de atingerea Lui.

Calea spre mântuire este calea spre sfințire: Isus este Calea. Dumnezeu nu vrea să fii mântuit prin lucrarea de ispășire a lui Isus, pentru ca, apoi, să te sfințești prin propria ta putere. Izvorul din care vine atât mântuirea, cât și sfințirea țâșnește doar din lucrarea Sa de ispășire.

Indiferent cum te simți, ca și copil al lui Dumnezeu poți fi sigur că Isus este totul pentru tine, prin orice ai trece. Prin tine însuși, ești încă sărac. Dar oare contează asta, când, în același timp, ești infinit de bogat în Isus?

“Și când găsești un mărgăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are și-l cumpără.”

Matei 13:46

Așa este când Îl găsești pe Isus. Ai căutat mereu mărgăritare de preț. Ai început de când erai copil. Când găseai unul, îl luai cu tine. Cu trecerea anilor, au început să te atragă mărgăritarele altora. Îți spuneai că ai fi fericit dacă ai găsi un mărgăritar mai scump. Cu toate acestea, când puneai mâna pe el, rămâneai dezamăgit. În mintea ta tânjești mereu după mai mult, după mai altfel.

Apoi, într-o bună zi, te-ai trezit în fața fiului tâmplarului din Nazaret. Toată scara ta de valori a fost răsturnată în acea zi. De atunci, bogăția ta n-a mai constatat în a avea ceva pentru tine, ci în a fi al Altuia. Când ai înțeles că Isus vrea să fii al Lui, toate celelalte lucruri și-au pierdut puterea asupra ta. N-ai mai căutat, pentru că deja găsiseseși mărgăritarul mai scump decât toate celelalte.

Ai continuat să trăiești în mijlocul lumii. În exterior nu se vedeau schimbări majore, dar în inima ta, ai devenit un om cu totul nou, pentru că Isus locuia în tine. Înainte erai ocupat cu multe țeluri mărunte, dar acum altceva ți-a invadat viața: ai devenit un ucenic. Pentru tine, viața înseamnă să pășești pe urmele Altuia.

Isus cunoaște drumul Crucii, pentru că El Însuși a mers pe acolo. Pe această cale Își conduce El ucenicii. Nu ei trebuie să facă ispășirea pentru păcat: El a făcut-o o dată pentru totdeauna. Dar, pe drumul Crucii, El ne conduce către ținta cerească. Când ți se pare că drumul este lung și greu, privește spre mărgăritarul de mare preț. Strălucirea Lui o depășește pe a tuturor celorlalte, iar când chipul tău se reflectă în El, nu ți-l mai recunoști, pentru că te vezi una cu strălucirea Lui. Și atunci inima ta izbucnește: “Nu îmi mai trebuie vechile mărgăritare! Isus este tot ce îmi doresc, cu El sunt bogat!”

Apoi zilele trec. Ochii lui Isus se odihnesc pururi asupra ta. Îți simți privirea și ești fericit că niciodată nu ești în afara câmpului Lui vizual. Fiecare zi pe cale te aduce mai aproape de Noul Ierusalim. Acolo se sfârșește călătoria. Acolo Isus va fi încoronat. Cântările de laudă izvorâte de pe buzele tale și ale tuturor celor mântuiți vor fi tronul pe care El va domni pe vecie!

**Cel ce adevărește aceste lucruri zice: “Da, Eu vin curând.” Amin!
Vino, Doamne Isuse!**

Apocalipsa 22:20

Scena din penultimul verset din Biblie le aparține lui Isus și lui Ioan. Ioan fusese exilat în insula Patmos. Când a fost dus acolo, bătrân fiind, cu greu ar fi putut el crede că o parte importantă a slujbei sale se găsea, încă, înaintea lui. Domnul a vrut să îi descopere ce avea să se întâmple. Nemaipomenitele viziuni pe care le-a avut Ioan au fost scrise într-o carte care, de-a lungul veacurilor, a adus mângâiere și încurajare pentru poporul Domnului. Creștinii prigonii, mai ales, au găsit mare mângâiere și ajutor în Apocalipsa.

Ioan era ucenicul pe care-l iubea Isus. Cuvintele lui Isus au fost scrise în inima lui. Din câte ne putem da seama, Ioan s-a lăsat, ca nimeni altul, locuit de cuvintele lui Isus. Astfel, el a devenit mai legat de Isus decât toți ceilalți ucenici. Înțelegem atunci de ce el, dintre toți ucenicii, a rămas cu Isus, când Acesta Se zbătea în ghearele morții, pe Cruce.

În penultimul verset din Biblie, cei doi sunt din nou împreună, dar în ipostaze foarte diferite: Unul este Fiul Împăratului Cerurilor, celălalt este un bătrân slujitor al Domnului, prigonit și a cărui viață se apropie de sfârșit. Isus promite că va veni curând. Ioan este atât de cuprins de cuvintele lui Isus, încât trebuie să își scrie propriul “Amin” și să adauge apoi o rugăciune din doar trei cuvinte: “Vino, Doamne Isuse!” Acestea sunt cuvintele unei inimi care Îl iubește pe Isus, care nu poate auzi că Isus vine fără a-l răspunde imediat că este binevenit și așteptat! Da, Ioan trebuia să facă din promisiunea lui Isus, rugăciunea lui: “Fă ceea ce ai spus, Doamne Isuse!”

Dacă ai inima lui Ioan, acesta este un semn bun. Dacă inima ta nu poate rămâne neatinsă de vestea bună a revenirii lui Isus, înseamnă că Isus Îți este drag, înseamnă că ești gata, dacă poți spune “Amin!” promisiunii Lui că El va reveni.

Haideți să facem din rugăciunea lui Ioan rugăciunea noastră: “Amin. Vino, Doamne Isuse!” Domnul va auzi această rugăciune. Îl vom vedea în curând – așa ne-a promis El în Cuvântul Său.

Nu vă mai gândiți la ce a fost mai înainte și nu vă mai uitați la cele vechi! Iată, voi face ceva nou și-i gata să se întâmple: să nu-l cunoașteți voi oare?

Isaia 43:18-19

Sunt unii care nu pot învăța din trecut, de aceea se aleg cu o mulțime de experiențe care îi costă scump, dar de care ar fi putut fi scutiți. Sunt alții care nu se pot elibera de trecut. Sunt paralizați de el. Au impresia că a fi în poporul lui Dumnezeu înseamnă a fi fără nădejde. Au avut parte de atâtea dezamăgiri și căderi, încât nu mai pot spera la nici un viitor; același lucru este adevărat și în ce privește viețile lor. Toate oportunitățile le-au fost irosite.

Este foarte periculos să te lași prins de deznădejde. Dacă porți cu tine toate înfrângerile, devii nefolositor. Trebuie să ascuți Cuvântul lui Dumnezeu care te previne să nu te mai gândești la cele vechi. Acea parte din viața ta care a rămas în urmă nu mai poate fi schimbată, dar Dumnezeu îți poate schimba viitorul. Indiferent câți ani ai, Domnul încă poate face ceva nou. În primul rând, îți poate da o nouă înțelegere, ca să vezi totul într-o lumină diferită. Atunci când El îți deschide ochii, poți trece de la a vedea cum totul se ofilește și moare, la a vedea ce începe să crească în loc.

Este o mare diferență între muguri și plantele mature. Dacă nu suntem obișnuiți cu natura, putem foarte ușor trece cu vederea plantele mici și neînsemnate. Nu par să aibă vreo șansă de a deveni mărețe, când le vedem firave, abia încolțite în grădina de zarzavaturi. Dar câteva luni schimbă totul, într-o zi ajungând legumele sănătoase și hrănitoare de pe masa noastră.

Nu este totul în derivă în Împărăția lui Dumnezeu. Sunt treziri răsunătoare în multe locuri, pe câmpul de misiune. Oamenii se întorc la Dumnezeu cu miile. Crucea nu și-a pierdut puterea. Chiar dacă la noi acasă totul pare greu și întunecat, și aici sunt oameni care L-au întâlnit pe Dumnezeu cel viu, au fost cercetați cu adevărat de El și au fost chemați în lucrare. Poate nu sunt mulți, dar sunt instrumente ale Domnului și, dacă rămân în Mâna Lui, El îi va face stâlpi în Templul Său.

Domnul poate face ceva nou și în viața ta. Nu și-a terminat lucrarea cu tine. El a spus, după cum bine știi: „Ei aduc roade și la bătrânețe, sunt plini de suc și verzi.”

(...) fața Lui era ca soarele când strălucește în toată puterea lui.

Apocalipsa 1:16

Dacă privești la tine însuși, ești ispitit să cazi în deznădejde. Un creștin viu nu este niciodată mulțumit de sine. Vrajmașul știe asta. De aceea vrea să te facă să privești, din nou și din nou, spre tine însuși. Nu-l asculta!

Un creștin experimentat a spus: “Pentru fiecare dată când te uiți la tine, trebuie să te uiți de zece ori la Isus.”

Isus strălucește ca soarele în toată puterea lui. El dăruiește viața, El este viața; El singur îți poate aprinde sufletul. El îți călăuzește sufletul cu blândețe către mântuire. El te face să simți alături de alții și te trimite la cei în suferință.

Dar Isus pune lumina Lui și în tine. Prin tine însuși, tu nu ești decât întuneric, însă, dacă crezi în El, devii lumină. Viața ta nu mai este întunecată, pustie și deznădăjduită. Lumina împărațește în tine. Trebuie să arunci asupra lui Isus toate poverile tale, să nu le mai duci în spate. Acum poți pași înainte cu îndrăzneală. Când îți pironști privirile asupra Lui, ochii tăi văd lumina, oricât de întunecos ar părea totul în jur.

Isus dăruiește viață. În El, boldul morții este frânt. Ai trecut de la moarte la viață; de aceea, chiar dacă vei muri, vei trăi.

Vei fi convins de asta ori de câte ori vei vedea soarele strălucind în toată puterea lui. Odată ce îl vezi pe Isus, lumea poate zice ce vrea – nu mai contează pentru tine. Știi care este motivul pentru care vezi totul prin alți ochi – tu vezi, în timp ce lumea este oarbă.

Când ochiul tău este prins de soare, devii conștient de strălucirea luminii lui. După ce privești soarele îți vine greu să mai vezi orice altceva. Dacă privirea ta este pironită asupra lui Isus, El devine puterea de regenerare și de transformare din viața ta. El te face un om nou. El devine tot ce ai. Toată puterea ta este de la El. În El îți ai toate resursele. Totul din viața ta arată spre El. El este soarele care strălucește în toată puterea lui.

(...) Isus Hristos (...) care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său.

Apocalipsa 1:5

Există cuvinte pe care credinciosul nu obosește niciodată să le audă. Ele îi îmbogățesc viața și o umplu de bucurie.

Isus Hristos ne iubește. Aceste cuvinte sunt cheia înțelegerii vieții lui Isus și a celor mai adânci lucruri din inimile noastre.

Dragostea este cea care L-a mânat. “Fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt.” Dragostea lui Isus a fost primul lucru pe care l-au întâlnit prietenii Lui la El, dar și ultimul. După înviere i-a întâmpinat din nou cu un șuvoi de dragoste.

Isus vrea să știi că te iubește. Îți vorbește de multe lucruri în Cuvântul Său, dar în primul rând vrea să te asigure de dragostea Lui. Ce bucurie să știi că ești iubit de El!

Poate fi folositor să privești înainte. E bine pentru un credincios să fie realist. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune clar că ne așteaptă lupte și necazuri, dar trebuie să luăm seama ca nu cumva mințile să ne fie copleșite de încercările care ne stau înainte. Trebuie să ne odihnim în credința că Domnul ne va conduce prin toate și să dăm libertate totală de acțiune Cuvântului dragostei lui Isus.

Nimeni și nimic nu te poate despărți de dragostea lui Hristos. Ești înconjurat de ea în orice circumstanțe. Ea te va purta până în Ceruri și te va copleși, atunci când vei vedea chipul lui Isus. Îl vei slăvi în veci!

Dragostea lui Isus este sângele Lui. Sângele este semnul care înlătură orice îndoială despre cât de scump Îi ești. Când realizezi asta, te pleci înaintea Lui cu recunoștință.

Niciodată nu vei înțelege adâncimea dragostei lui Isus. Dar nu contează, căci ești înconjurat de ea. Păcatele tale sunt luate de pe tine – au fost luate de Altceineva. Iar tu ești îmbrăcat în haina curată și sfântă a mântuirii. Ești Mireasa lui Isus Hristos, împreună cu toți credincioșii. În curând El se va arăta pe norii cerului, să te ia la Sine.

Era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge. Numele Lui este “Cuvântul lui Dumnezeu”.

Apocalipsa 19:13

Isus are multe nume. Prin ele, Dumnezeu ne descoperă cine este El. De aceea este important să luăm aminte la felul în care Dumnezeu Își numește Fiul. Isus este numit “Cuvântul lui Dumnezeu”. El nu este doar legat de Cuvântul lui Dumnezeu, ci este una cu El. Cum este relația ta cu Cuvântul, așa este și relația ta cu Isus. Ajungi să Îl cunoști prin Cuvânt. Cuvântul nu doar vorbește despre El, ci El este Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă vrei să crești în cunoașterea lui Isus, trebuie să crești în cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu. Ochii ți se vor deschide pentru a vedea comorile ascunse în El. Atunci când găsești comori de înțelepciune și de pricepere în El, ești umplut de putere, de îndrăzneală și de bucurie.

Satan știe că este așa, prin urmare va încerca în toate felurile să te facă să neglijezi Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă reușește, ți-L ia pe Isus. Aceasta este intenția Lui, de fapt. Vrea să te despartă de Mântuitor. Prin urmare, el îți va lua orice chef de a auzi sau de a citi Cuvântul lui Dumnezeu. Are un foarte bun aliat în firea noastră căreia nu-i place că trebuie să fie ucisă. (Aceasta se întâmplă când îi facem loc Cuvântului lui Dumnezeu în minte și în gânduri.)

Nu te da bătut în fața vrăjmașului inimii! Împotrivește-te! Nu-l lăsa să te țină departe de Cuvânt! Ține-te strâns de El. Ține-te strâns de Isus și Satan va fi nevoit să fugă de la El.

Ce binecuvântare să te întorci la Cuvântul lui Dumnezeu! El a fost mereu calea spre înviare, atât pentru adunare, cât și pentru viața fiecărui credincios în parte. Te miră? După cum bine știi, a te întoarce la Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă a te întoarce la Isus. Și niciodată nu venim la El degeaba. El tânjește să te conducă la comorile harului și ale adevărului.

Caută-L pe Isus în Cuvânt! Nu vei căuta în zadar. El ți se va arăta.

(...) Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui.

1 Petru 2:21

Isus a suferit.

Ce dureros trebuie să fi fost pentru Fiul Împăratului Cerurilor să Se dezbrace de gloria cerească și să primească să Se nască într-o lume de păcat și de egoism! Ce dureros trebuie să fi fost să-L părăsească pe Tatăl și pe îngerii Lui și să vină între oameni păcătoși, care L-au întâmpinat cu răceală și cu dispreț! Ce dureros a fost să fie condamnat la moarte de cei pe care i-a iubit cu iubire cerească! Ce dureros a fost să treacă de la apropierea desăvârșită de Dumnezeu la cea mai neagră despărțire de El, pe Golgota!

Isus a suferit. Nimeni n-a suferit vreodată cât a suferit El. Iar suferința Lui a fost pentru tine. Păcatul tău și dragostea Lui pentru tine au adus suferința asupra Lui. Pe de altă parte, Isus trebuie să Ți fie pildă în suferințele prin care trebuie să treci și tu. Aici pe pământ există o strânsă legătură între a face binele și a suferi. Suferința nu este doar plata păcatului. Isus a suferit pentru că a fost bun. Și tu vei suferi dacă vei călca pe urmele Lui.

Dar de unde vine această suferință?

Ea este legată de faptul că aceia care trăiesc în necurăție se simt judecați în prezența celor care trăiesc curat. Adevărul și bunătatea scot lucrurile la lumină. Puterile spirituale ale răutății se ridică să lupte împotriva luminii. Isus a fost urât pentru că a predicat adevărul lui Dumnezeu. Nu trebuie să te mire că treci prin aceleași lucruri prin care a trecut Stăpânul tău.

Împotriva lui Isus nu s-au ridicat doar cărturarii și fariseii, ci și cele mai apropiate rude ale Sale. Nu L-au înțeles și I-au cerut să plece din locurile Lui natale. Poate și tu treci prin durerea de a nu fi înțeles de cei care-ți sunt apropiați. Durerea te răscolește până în adâncul sufletului, când ești respins de ei. Poate chiar te numesc fanatic.

Isus ți-a lăsat un exemplu. Trebuie să pășești pe urmele Lui. Nu fugi de suferință. Domnul Își va turna binecuvântarea Sa peste tine, pe drumul suferinței.

Și dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte; altminteri, harul n-ar mai fi har.

Romani 11:6

Este întotdeauna foarte periculos pentru un credincios să fie preocupat de faptele lui – de obicei este vorba de faptele bune, care ies la iveală atunci când ne comparăm cu alții. De cele mai multe ori, credincioșii sunt împovărați de toate lipsurile pe care le au: ei nu seamănă deloc cu felul în care ar trebui să arate un adevărat copil al lui Dumnezeu. Li se pare că totul îi condamnă. De aceea se simt descurajați și deznădăjduiți.

Gândurile acestea nu sunt fără noimă – sunt adevărate. Nimic din ceea ce suntem nu poate sta în picioare înaintea lui Dumnezeu. În zadar căutăm fapte care să fie total lipsite de mândrie sau de egoism.

Dar oare când voi învăța să mă bizui doar pe har? Dacă sunt preocupat doar de propria persoană și de ceea ce am eu, harul lui Dumnezeu va fi umbrit. Dar lucrurile stau cu totul altfel când inima se întoarce spre Isus. Atunci harul nemeritat mă locuiește și sunt fericit că temelia lui nu se află în mine. Este total independent de mine, nu-i pot adăuga și nu-i pot scădea nimic.

Isus este garantul harului lui Dumnezeu, nu tu. Harul ține de Isus, nu de tine. De aceea este neschimbător. Harul este îmbelșugat datorită jertfei Lui de pe Cruce, iar lucrul acesta nu se poate schimba.

Ceea ce poți tu realiza, ca și creștin, se poate năruî într-o clipă. În ceasurile de remușcări și de vinovăție, nu poți vedea în tine decât păcat și vină. Dar dacă crezi în Isus, vei fi mântuit, dar nu prin ceva din tine însuși, ci doar prin har!

Nimic nu L-a costat pe Dumnezeu atât de mult cât L-a costat harul. Prețul a fost chiar Fiul Său. De aceea Dumnezeul nostru este un Dumnezeu gelos, când vine vorba de har – harul trebuie să rămână har, atât în adunare, cât și în viața fiecărui credincios.

Nu-I poți aduce lui Dumnezeu nimic altceva decât harul Său. Este ceea ce trebuie să faci, aici și în veșnicie, când vei aduce slavă în fața tronului lui Dumnezeu și al Mielului.

Căci El este pacea noastră (...)

Efesenii 2:14

Cu toții tânjim după pace. Pacea înseamnă unitate deplină, comuniune, armonie. Cine nu și-ar dori o viață caracterizată de aceste lucruri? Imaginează-ți cum ar fi să privești în urmă și să vezi o viață unitară, de la început până la sfârșit! Imaginează-ți cum ar fi să ai pace cu Dumnezeu și cu oamenii!

Mulți credincioși se întreabă: De ce mi-e inima atât de împărțită? De ce mi-e mintea atât de tulburată? De ce îmi pierd așa de ușor pacea?

Deoarece credința îți este slabă. Însă lucrurile pot sta și altfel. Dumnezeu vrea ca omul nou să crească, iar pentru asta are nevoie de hrană din Cuvânt. Dacă iei aminte și îți pui inima să cauți lucrul acesta, încrederea ta în Isus se întărește. Credința crește. Începi să te încrezi în Isus, pacea ta. El rămâne pacea ta chiar și când păcatul, dezamăgirile sau slăbiciunile tale te acuză.

Ai pace prin credința în Isus. Păcatul te desparte de Dumnezeu, dar își pierde puterea aceasta în viața ta, pentru că stai pe Stânca veșnică a mântuirii și ești acoperit de har.

Păcatul nu te mai îndepărtează de Isus, ci te apropie de El. Poți să vii la Isus iar și iar, ca să primești din nou iertare pentru păcatele tale, să fii curățit din nou prin sângele Său, care te face mai alb decât zăpada. Astfel, ai pace deplină, fără sfârșit, și asta nu datorită ție sau faptelor tale de credință, ci datorită Celui care este pacea ta. Credința în Isus dăruiește inimii tale odihna și armonia pe care nimeni altul nu i le poate dărui.

În lume nu este pace, ci treci prin multe greutăți, acasă, în căsnicie, la locul de muncă, în adunare. Dar Cuvântul răsună peste toate circumstanțele: Isus este pacea ta. În tot ce ți se întâmplă, El vine la tine. El atinge tot ceea ce te doare. Adu-ți aminte ce a spus: "V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea."

Da, toți cei ce nădăjduiesc în Tine nu vor fi dați de rușine.

Psalmul 25:3

Poate ți se pare că ești dat de rușine când te încrezi în Isus. Alții s-ar putea să dea din cap când te văd. Amintește-ți că la fel au făcut și cu Domnul Isus. Simțul realității le dă dreptate celor batjocoritori, dar amintește-ți întotdeauna că nu ei sunt cei care au ultimul cuvânt. Domnul îl are. Nimic nu este definitiv până nu se pronunță El. Și Dumnezeu are întotdeauna ultimul cuvânt.

Dacă te încrezi în Isus, nu vei fi dat de rușine niciodată. Cuvântul lui Dumnezeu o spune, de aceea poți avea încredere în cuvintele acestea. S-ar putea să vezi că de multe lucruri din lumea ta se alege praful. Și alți creștini au trecut prin asta. Dar dacă te încrezi în Domnul, nu vei fi dat de rușine.

Ce înseamnă să te încrezi în Domnul, să îți pui nădejdea în El? Nu înseamnă doar să fi înțeles că trebuie să te încrezi în El, ci să o și faci; nu doar să fi înțeles că trebuie să te bizui pe Isus în toate situațiile, ci să o și faci. Este o mare diferență între a ști că trebuie să crezi în Isus și a o face. Aici trebuie să ai mare grijă să nu te înșeli singur. Cunoașterea nu poate mântui – încrederea în Isus poate.

Trebuie să Îi spui lui Dumnezeu: În ciuda tuturor păcatelor mele, mă odihnesc în faptul că sângele lui Isus m-a făcut alb ca zăpada. Mi-ai spus în Cuvântul Tău că “de vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada”. Mi-ai spus și că “sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat”. Mă bazez pe acest Cuvânt, pentru că, în spatele Lui, Te afli Tu.

Astfel nu vei fi dat de rușine. În Ziua Judecății vei vedea că tot ce a spus Dumnezeu stă în picioare în cer.

Te miră, atunci, că Dumnezeu te poate trece cu bine prin toate durerile, luptele și lipsurile? Cuvântul Lui este valid atât în timpul acesta, cât și în veșnicie: “Da, toți cei ce nădăjduiesc în Tine nu vor fi dați de rușine.”

“Îngerului Bisericii din Sardes scrie-i: «Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: «Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort» ».”

Apocalipsa 3:1

Cuvintele lui Isus sunt diferite de ale tuturor celorlalți. Fiecare dintre noi estimează și evaluează diferit, însă Isus nu face nici o greșală – El cercetează inima. Aici, pe pământ, mulți Îl contrazic, dar va veni o zi în care nimeni nu va mai îndrăzni să adauge nimic la cele spuse de El.

“Îți merge numele că trăiești” – cu alte cuvinte, alții cred că tu trăiești. Foarte probabil că biserica din Sardes era considerată plină de viață, dar adevărul despre ea era cu totul altul. Cum se poate ca judecata creștinilor și cea a lui Isus să fie atât de diferite? Noi judecăm potrivit cu ceea ce vedem, dar Domnul se uită la inimă. Noi suntem mulțumiți dacă auzim din partea cuiva cuvintele potrivite și îl vedem trăind creștinește și exemplar în cadrul bisericii locale. Însă adesea suntem înșelați. Cât de ușor este ca în spatele lucrurilor pe care le văd ochii noștri să se strecoare duhul veacului, un mod de gândire lumesc care să sugrume însăși viața de credință!

Ce gând tulburător! De aceea, fiecare credincios este chemat să se cerceteze înaintea lui Dumnezeu. Cu toții suferim de miopie spirituală, de aceea avem toate motivele să ne rugăm împreună cu David: “Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!”

Am nevoie de intervenția lui Dumnezeu. Am nevoie ca El să mă trezească pentru a nu mă pierde pe nesimțite. Oricât ar costa, am nevoie să fiu oprit din drumul meu și să mă întorc la locul de unde am plecat. Trebuie să stau din nou înaintea lui Dumnezeu ca un păcătos pierdut care prin el însuși nu este nimic. Am nevoie din nou de harul Domnului.

Isus nu îi respinge pe cei morți din punct de vedere spiritual, ci îi strigă pe nume și îi trezește. Astăzi ascultă-I vocea și urmează-L!

“V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.”

Ioan 16:33

Copilul lui Dumnezeu are pace cu Tatăl său prin credința în Isus - El este pacea noastră, prin sângele Lui avem pace. Nici o putere nu poate tulbura această pace, câtă vreme trăim în părtășie cu El.

Pacea în Isus are mai multe aspecte. Isus vrea ca prietenii Lui să aibă pace în mijlocul furtunilor și al încercărilor. Multe lucruri din noi înșine și din alții ni se pot ridica împotriva. Adesea ni se pare că circumstanțele ne sunt potrivnice, dar nu stă în puterea noastră să le schimbăm. Isus are dreptate când spune “În lume veți avea necazuri”.

Necaz ar putea însemna și prigoană pe față - atunci va trebui să plătești scump pentru faptul că ești creștin. Mulți se vor lepăda, din cauza presiunii și a amenințărilor. Va fi greu să stai tare. Ce avem de făcut? Trebuie să alergăm la pacea lui Isus, trebuie să ne găsim refugiul în El.

Isus era plin de pace – și aceasta datorită armoniei Sale depline cu voia lui Dumnezeu. Isus i-a condus pe ai Săi în această pace, fiind Înlocuitorul și Răscumpărătorul nostru. Atunci când ducem lipsă prin noi înșine, în El avem de toate, deplin.

În același timp, Isus ne este exemplu. El ne învață că este mai important să ai pace cu Dumnezeu decât cu oamenii și că trebuie să ne supunem doar voii lui Dumnezeu. Atunci când Isus S-a supus voii Tatălui în Ghetsimani, pacea care a coborât peste El i-a făcut pe ceilalți să dea înapoi. Indiferent prin ce trebuie să treci, ai parte de biruința lui Isus. Nu îți vei pierde curajul. Chiar dacă Domnul te va conduce prin foc, flacăra lui nu te va arde. Alți frați, înaintea noastră, au mărșăluit spre moarte cântând. Nimeni nu le-a putut răpi pacea. Întăriți de pacea biruinței lui Isus, au trecut dincolo și au ajuns la țintă.

“Viu este Domnul Dumnezeuul lui Israel al cărui slujitor sunt.”

1 Împărați 17:1

Ilie era un om curajos. A venit înaintea împăratului Ahab și i-a profețit foametea care avea să se abată peste întregul Israel. Oare cum a îndrăznit Ilie să-i spună așa ceva împăratului? Răspunsul îl avem în faptul că Ilie spune despre sine că este slujitorul lui Dumnezeu.

Atunci când îndrăznim să ne înfățișăm înaintea oamenilor, secretul vieții noastre trebuie să fie faptul că suntem slujitorii Domnului. Atunci când ne aflăm în fața Dumnezeului celui viu, stăm atât înaintea judecății, cât și a înălțării. Dumnezeu ne ridică din groapa pierzării și ne pune picioarele pe stâncă; iar cel așezat pe stâncă se poate înfățișa cu curaj înaintea oamenilor.

Dacă vrei să vii înaintea oamenilor pentru a le aduce Cuvântul care pătrunde până în străfundul ființei, trebuie ca mai întâi tu însuși să fi fost pătruns de acest Cuvânt. Dacă vrei să le aduci oamenilor Cuvântul care îi poate ridica pe cei căzuți, trebuie ca mai întâi tu însuși să fi fost ridicat de El. Când te afli înaintea lui Dumnezeu, ești gol și descoperit. El vede până în cel mai ascuns cotlon al inimii tale. Chiar și lucrurile pe care reușești să le ascunzi de ceilalți sunt descoperite înaintea Lui: răceala, nepăsarea și necurăția inimii sunt scoase la lumină și date pe față. Prin Cuvântul Său, Dumnezeu îți spune cum stau lucrurile în ce te privește. Poate îți spui că asta nu are cum să îți dea îndrăzneală. Nu, însă dacă recunoști că Dumnezeu are dreptate și dacă alegi să rămâi înaintea Lui, El are încă multe să îți spună.

Cuvântul acesta este al lui Isus. El a stat în fața lui Dumnezeu, dar fiind cu totul diferit de tine. El era curat; sfânt; bun. Dumnezeu Își găsea plăcerea în El. Fiul preaiubit al lui Dumnezeu a fost gata să îți ia locul și a și făcut-o. A luat asupra Lui păcatul, vina, judecata, pentru ca tu să poți primi locul care I se cuvine Lui – în felul acesta, tot ceea ce este al lui Isus devine al tău.

Prin tine însuși ești murdar, dar devii o făptură nouă atunci când crezi în Isus, pentru că, astfel, ești pus în Cel ce îți este Înlocuitor și Răscumpărător.

Când te bizuiești pe lucrarea Lui, îți poți înălța capul. Te poți înfățișa înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor, pentru că te afli pe temelia veșnică și de neclintit a mântuirii și aceasta îți dă îndrăzneală, indiferent ce se întâmplă.

Eu îți șterg fărădelegile ca un nor, și păcatele, ca o ceață: întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat.

Isaia 44:22

Diavolul te poate lăsa în pace pentru multă vreme, dar nu te uită. El vine pe neașteptate. Nu-l poți vedea, dar îl poți auzi șoptindu-ți îndoială în inimă: Ești sigur că păcatele îți sunt cu adevărat iertate?

Poate ești credincios de mulți ani. Privești în urmă și totul îți pare cenușiu. De atâtea ori ți-ai dorit să fii un creștin plin de foc și râvnă pentru Dumnezeu... De câte ori ai hotărât că de azi înainte totul se va schimba? Dar nu s-a schimbat.

Știu cum te simți când vezi atâtea speranțe care au pălit. Niciodată nu am reușit să trăiesc viața de om și de creștin pe care mi-aș fi dorit din toată inima să o trăiesc. Din această cauză, îmi fac atât de multe acuzații și reproșuri. De aici este ușor să fac încă un pas mai departe și să am impresia că, dacă eu am falimentat, și harul lui Dumnezeu a dat greș.

Dacă acestea sunt gândurile tale, trebuie să știi că Domnul te cunoaște și Își dorește atât de mult să îți vină în ajutor. El vine în întâmpinarea ta cu cea mai puternică asigurare din Cuvânt: "Eu îți șterg fărădelegile ca un nor." Lucrul acesta este făcut de Dumnezeu, nu de tine. În ceasul morții lui Isus, păcatele și fărădelegile tale au fost șterse, iar lucrul acesta s-a întâmplat pentru că ele au fost puse asupra lui Isus. Sub mânia și sub judecata lui Dumnezeu, Isus a stat purtând recipisa datoriei tale. Isus a fost lovit, pentru ca tu să poți fi eliberat.

De aceea, Domnul îți spune: "Întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat." Dumnezeu nu te întâmpină cu judecată și cu acuzații, ci te îmbrățișează cu răscumpărare. Prin meritele lui Isus, Dumnezeu te eliberează de toate păcatele. O poate face, deoarece a făcut-o deja pe Golgota.

Dacă, în sărăcia ta, alegi să te ascunzi în Isus, asupra ta nu va fi găsit nici un păcat, nici o nelegiuire. Isus te-a înlocuit. Pentru Dumnezeu, aceasta este suficient. Și pentru tine trebuie să fie.

Drept răspuns, Simon I-a zis: “Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic; dar, la cuvântul Tău, voi arunca mrejele”.
Luca 5:5

Există o legătură între munca în zadar și decizia de a arunca mrejele la cuvântul lui Isus. Într-adevăr, atâta vreme cât avem succes prin propriile noastre eforturi, nu suntem prea interesați de cuvintele pe care le-a rostit Isus.

Copiii lui Dumnezeu au adesea parte de experiența lui Petru. Ajungi să te frământă și să te lupți. Noaptea neagră pare să nu se mai sfârșească. Oriunde ai încerca să pescuiești, rezultatul este același. Nici măcar nu are rost să mai încerci să arunci mrejele într-un alt fel. Totul este în zadar. Începi să te întrebi de ce nu ești ajutat de Domnul. De ce nu intervine El, când tu Îl rogi de atâta vreme?

Oare să-și fi uitat Dumnezeu promisiunea? Nu, cu siguranță nu. Dumnezeu alege să tacă, pentru că vrea să te învețe să găsești în Biblie cuvintele Lui în care să poți sta tare. Te va conduce spre gândurile Lui, care sunt mult mai înalte decât ale tale. Dumnezeu îi dăruiește totul celui care nu a prins nimic. După ce fântânile noastre seacă, Domnul trimite ploaie din cer.

Cele mai îmbelșugate perioade din viața ta de creștin sunt vremurile în care El te conduce pe pământul stâncos al Cuvântului. Atunci când toate temeliile se clatină, ajungi să vezi că una rămâne în picioare: temelia pe care Dumnezeu Însuși a zidit-o.

Imaginează-ți binecuvântarea pe care a experimentat-o Petru când, pentru întâia oară, a ascultat de cuvântul lui Dumnezeu! Viața lui a fost plină de lupte și de împotrivire, a avut parte de multe înfrângeri, dar Domnul l-a purtat biruitor prin toate acestea, până la ținta cerească.

Tine-te strâns de Cuvântul lui Dumnezeu; stai strâns lipit de El. Lasă-i pe ceilalți să spună ce vor, lasă-ți gândurile și sentimentele să obiecteze.

Vreau să îți spun ceva: Cuvântul te susține, oricât de fără speranță ar părea totul. Nimic nu este cu neputință pentru Dumnezeu. El poate face totul, prin Cuvântul Său. Este adevărat că împlinirea deplină a Cuvântului va avea loc abia în Ceruri, dar acest lucru nu contează așa de mult. Cuvântul rămâne în picioare. Crede-L, trăiește prin El, spune-I-te!

Lasă-L să te poarte până în slavă!

(...) până la aducerea neprihănirii veșnice (...)

Daniel 9:24

În cartea lui Daniel se găsește această expresie superbă: aducerea neprihănirii veșnice. Ea trimite spre Cel care a trebuit nu doar să facă ispășirea pentru păcat, ci și să ne îmbrace în haina curată a neprihănirii.

Lucrul de care avem nevoie este neprihănirea veșnică. Nu este suficient să fii neprihănit azi și mâine, nu este suficient nici măcar să fii neprihănit pentru tot restul vieții. Avem nevoie de o neprihănire care să ne urmeze în veșnicie, iar aceasta se poate întâmpla doar dacă neprihănirea noastră este ea însăși veșnică.

Niciodată nu îți vei putea procura o astfel de neprihănire. Chiar dacă ți-ai concentra toate eforturile, tot nu ai reuși. În fața oamenilor vei deveni, probabil, nemaipomenit. În fața lui Dumnezeu, însă, chiar și cele mai bune realizări ale tale se risipesc, pentru că Dumnezeu este un foc mistuitor. De aceea, singura ta șansă la mântuire este ca Altcineva să o aducă asupra ta. Este tocmai ce a făcut Isus – da, El Însuși este neprihănirea ta.

Astfel, mântuirea se află doar în credința și în încrederea în Isus. A crede în El înseamnă a-L face pe El neprihănirea ta. De ce ai vrea să rămâi pe calea eforturilor tale, dacă ea nu te duce la țință? De ce vrei să lupți pentru a obține ceea ce Dumnezeu a câștigat deja? De ce insiști să cumperi ceea ce ți se oferă fără plată, prin harul nemeritat?

A crede înseamnă a fi mulțumitor. Este cel mai ușor și, în același timp, cel mai dificil lucru. Totul din tine protestează împotriva harului lui Dumnezeu. Nu poți pricepe cum poate fi atât de ușor să fii mântuit, dar aceasta este singura cale. Trebuie să te agăți de Cuvântul harului lui Dumnezeu. Trebuie să îndrăznești să crezi, este atât de ușor. Nu vei fi dezamăgit. Isus te-a îmbrăcat în neprihănirea Lui veșnică, te-a cumpărat, te-a botezat. Inima Lui de-abia așteaptă ca tu să-I lași neprihănirea să lucreze în tine, prin credință. Neprihănirea ta nu mai contează, atâta vreme cât ești ascuns în neprihănirea Lui.

Cei ce seamănă cu lacrimi vor secera cu cântări de veselie.

Psalmul 126:5

Mulți oameni cred că Împărăția lui Dumnezeu înaintează cel mai bine prin zâmbete și prin voioșie și că, dacă nu reușim să îi convingem pe oameni că a fi creștin înseamnă a fi vesel și bine dispus, nu vom câștiga pe nimeni. Dar acest mod de gândire este unul lumesc. Împărăția lui Dumnezeu nu înaintează după legile valabile în marketing. Împărăția lui Dumnezeu pe pământ este o împărăție a lacrimilor. Câte lacrimi s-au vărsat în ea! Isus a plâns. Pavel a plâns. Ioan a plâns. Și atâția alți creștini – la fel ca ei – au plâns.

În ziua de astăzi desfășurăm activități de mare anvergură, dar cu rezultate modeste. Mă întreb dacă nu cumva unul dintre motive este faptul că prea puțini dintre noi mai sunt dispuși să semene cu lacrimi.

Isus ne cere să luăm jugul Lui. El vrea să împărtășim durerea Lui, durerea pentru cei nemântuiți. Vrea ca durerea pentru ei să fie de neîndurat pentru tine, așa cum este și pentru El. Iubirea Lui pentru cei pierduți L-a dus la Golgota și, de atunci, L-a dus până la marginile lumii. Isus îi însoțește pe cei care nu au liniște atâta vreme cât mai există popoare care n-au auzit Evanghelia.

Dar pământul este uscat. Cei mai mulți nu Îl primesc pe Isus. Ispita de a renunța este mare, însă dragostea nu poate renunța, nu poate exclude pe nimeni, atâta vreme cât mai este nădejde.

Tu, cel ispitit să renunți, ascultă: “Cei ce seamănă cu lacrimi vor secera cu cântări de veselie.” Dumnezeu îți vede lacrimile și te asigură că vei secera cu cântări de veselie.

Multe lacrimi sunt vărsate în Împărăția lui Dumnezeu, dar plânsul nu este cel din urmă lucru. Va veni o zi când Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii noștri. Dar acea zi încă nu a venit. Bătălia continuă cu înverșunare între viață și moarte, între lumină și întuneric, între Dumnezeu și Satan. Fiecare creștin este implicat în această bătălie, care nu se dă cu carnea și sângele. Este o singură cale: înainte. Cu o mână ții plugul, iar cu cealaltă îți ștergi lacrimile. În curând va veni ziua când Dumnezeu îți va șterge toate lacrimile. Atunci vei fi acasă, în Cer.

(...) îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credincioșia Ta este atât de mare!

Plângerile lui Ieremia 3:22-23

Domnul te întâmpină cu har chiar înainte să fi greșit. Așa este Dumnezeu – harul Lui este complet independent de tine. Isus este Cel care a meritat harul, nu tu. Din acest motiv, Dumnezeu nu are nevoie să aștepte să vadă cum va decurge ziua pentru tine, ca apoi să decidă dacă vrea să îți facă parte de harul Său. Harul este dăruit pe temeiul lucrării sâvârșite de Isus, pe care Dumnezeu a acceptat-o, prin faptul că L-a înviat din morți.

Într-un fel, ceea ce primești este har vechi. Dumnezeu i-a întâmpinat întotdeauna pe păcătoși cu același har. Cu toate acestea, harul este mereu nou. Sângele lui Isus este ca apa proaspătă de izvor - primul lucru de care ai parte în fiecare dimineață. Isus este începutul. În același timp, El este și sfârșitul. El este gata să îți fie alături la începutul și la sfârșitul vieții și să umple cu harul Său tot ce se găsește între aceste două momente.

Este greu să păstrezi în suflet Evanghelia aceasta minunată. La urma urmei, cele mai multe zile sunt zile obișnuite; și este greu să crezi într-un har mareț, când el este revărsat peste o zi care nu diferă cu nimic de toate celelalte zile. De aceea trebuie să ne ținem strâns de Cuvânt. Trebuie să Îl ascultăm cu atenție, deoarece credința vine în urma auzirii Lui. Harul este mereu nou, ceea ce înseamnă că puterea lui de a șterge păcatele este întotdeauna aceeași. Și asta nu e totul. Harul este asemenea unui veșmânt care te acoperă din cap până în picioare; astfel înveșmântat, ești curat și plăcut înaintea lui Dumnezeu.

Dumnezeu vrea să Se întâlnească cu tine, înainte ca tu să dai peste toate păcatele ascunse în vorbire și în faptă, de peste zi. Știe că harul Său mereu adevărat și nou este cel mai bun mijloc de a te face să urăști păcatul. Harul te leagă de Isus. El te întâlnește la începutul fiecărei zile, fiindcă umblarea ta din fiecare zi trebuie să fie împreună cu El. Inima ta va fi plină de recunoștință pentru harul minunat al lui Dumnezeu. Harul devine rațiunea ta de a trăi, firul roșu al vieții tale. El este părtașia cu Isus.

Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme; lauda Lui va fi totdeauna în gura mea.

Psalmul 34:1

Sunt multe cuvinte în Biblie care îți pot răpi binecuvântarea pe care Dumnezeu dorește să o toarne peste viața ta; unul dintre motive este faptul că, deși accepți Cuvântul lui Dumnezeu, nu faci ceea ce îți spune. De aceea, trăiești doar în parte bucuria, puterea și tăria de care Cuvântul vrea să îți facă parte.

Este adevărat că nici unul dintre noi nu poate trăi Cuvântul prin puterile proprii. Nu putem să Îl strângem în inima noastră și să Îl folosim pentru a aduce roade de durată. Dar Isus ne-a arătat o cale: "Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face." Iar atunci când ceri ceva, trebuie să pășești bazându-te pe promisiunile Domnului. Trebuie să începi să Îl lauzi în orice vreme. Adevărul este că, dacă Îl lauzi pe Domnul doar când simți dorința de a o face, lauda va deveni un lucru tare rar. Viața vine cu atâtea lupte și greutăți, încât acestea pot ucide pe nesimțite cântările de laudă.

Dacă vrei să Îl lauzi pe Domnul în orice vreme, trebuie să îți ții inima aproape de sursa sigură a laudei, care este în Domnul Însuși – nu în experiențele tale cu Dumnezeu, mai presus de orice, ci în felul în care Biblia ni-L înfățișează. Dumnezeu revelează adevărul despre Sine în Cuvântul Său. El este în deplină concordanță cu ceea ce spune Scriptura.

Drumul spre laudă este să te pierzi în Cuvânt. Dumnezeu ne-a creat doar după ce ne pregătise deja mântuirea. Jertfa lui Isus, prin care avem împăcarea, ne-a legat de inima lui Dumnezeu încă de la început. Dumnezeul care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi – cum nu ne va da, împreună cu El, toate lucrurile?

Dumnezeu ne-a răscumpărat din împărăția întunericului și ne-a adus în Împărăția Fiului Său preaiubit. Tu ai un loc pregătit acolo. Ești așteptat în Cer, unde Isus a pregătit totul.

Când poți vedea cu mintea și cu inima toate aceste bogății binecuvântate, toate celelalte lucruri devin neînsemnate. Gura ți-e umplută de laudele Domnului. Da, trebuie să Îl lauzi în orice vreme!

“De aceea vă rog să mâncați, căci lucrul acesta este pentru scăparea voastră.”

Faptele apostolilor 27:34

Pavel se afla în mijlocul unei mari primejdii pe mare, atunci când le-a dat tovarășilor săi de călătorie acest sfat. Corabia avea să fie sfărâmată de stâncile de pe țărmul Maltei, dar toți cei aflați la bord aveau să scape, dacă ascultau de rugămintea lui Pavel și mâncau.

Și tu te afli într-o călătorie periculoasă. Nu e sigur că vei ajunge cu bine la țărm. Mulți au fost înghițiți de valurile înspumate. Trebuie să știi un lucru: dacă mântuirea ar depinde de tine și de puterea ta, n-ai avea nici o șansă, ai fi luat de valuri. Dar este Cineva care te ține bine – nu trebuie să te mântuiești singur.

Cu toate acestea, ceea ce ai de făcut este să mănânci. Mulți creștini au murit de inaniție. Au mâncat tot mai puțin. Aparent le mergea foarte bine. La urma urmei, nu citirea Bibliei și rugăciunile ne mântuiesc pe noi, nici mersul la biserică și la întâlnirile cu frații. Dar într-o bună zi, viața li s-a stins pe nesimțite. Au trecut din somn în moarte spirituală. S-a întâmplat atât de subtil, încât nici ei, nici cei din jur nu au observat. Singurul semn vizibil a fost faptul că arareori erau văzuți în locurile unde se găsea hrana.

Neglijarea Cuvântului lui Dumnezeu nu se consideră a fi păcat, cu toate acestea, este unul din păcatele prin care au ajuns la pierzare cei mai mulți oameni. Fie ca Duhul Sfânt al lui Dumnezeu să îți scrie în inimă cu litere de foc: “Să mâncați, căci lucrul acesta este pentru scăparea voastră.”

Firea se împotrivește mereu – orice altceva pare mult mai interesant și mai captivant; însă firea nu trebuie să domnească peste viața ta. Omul cel nou trăiește prin Cuvântul lui Dumnezeu. Un om sănătos se așează cu bucurie la masă. Omul cel nou se bucură la fel, de fiecare dată când primește pâinea vieții. Cuvântul lui Dumnezeu este pâinea ta cea de toate zilele. Vei muri dacă nu o primești.

De multe ori vine nenorocirea peste cel fără prihană (...)

Psalmul 34:19

Este greu să rabzi nenorocirea. Întreaga noastră ființă se împotrivește. Ni se pare fără sens – de ce, dintre toți oamenii, tocmai noi avem parte de ea? Oare o merităm mai mult decât toți ceilalți?

Ne este de folos să recunoaștem adevărul. Față în față cu Dumnezeu, ne descoperim a fi praf și cenușă. Reușim doar să ne facem de râs, atunci când ne împotrivim Lui. Ar trebui mai degrabă să mergem la Cuvânt pentru a primi ajutor, pentru că astfel nu vom fi dezamăgiți. Dumnezeu a turnat Duhul Său Sfânt peste Scriptură, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.

Domnul spune că nenorocirea vine de multe ori peste cel fără prihană. Aici nu este vorba de cei răi, ci despre cei neprihăniți, care au parte de multe nenorociri. Prin urmare, nu trebuie să iei nenorocirea ca un semn că ești respins și părăsit de Dumnezeu, nici să crezi că Dumnezeu are ceva împotriva ta. Suferi tocmai pentru că ești neprihănit. În spatele nenorocirii se află mâna Lui care te disciplinează și ai nevoie de ea pentru a rămâne în adâncă dependență a credinței în Isus.

Domnul vrea să-l scape pe cel neprihănit. Nu spune când o va face, dar vrea să nu ai nici o îndoială: te va scăpa. Și nu vrea să te scape doar din anumite nenorociri, ci din toate. Mântuitorul tău, Domnul Isus Hristos, este pecetea lui Dumnezeu, care dovedește Cuvântul ca fiind adevărat. Viața lui Isus a fost un lung șir de suferințe. De câtă durere și suferință a avut parte în moartea Lui! Însă Domnul L-a scăpat!

La fel se întâmplă și în viața ta. Dumnezeu nu ți-a spus dacă vrea să te elibereze de partea aceasta a cerului – dar dacă nu aici, atunci cu siguranță vei avea parte de eliberare în veșnicie. Mai este puțin! Nenorocirea te face să tânjești după Cer, să te grăbești spre țintă. În curând vei intra în Noul Ierusalim, iar acolo vei fi eliberat de toate poverile care te apasă și te dor azi!

(...) uită pe poporul tău și casa tatălui tău! Și atunci împăratul îți va pofti frumusețea.

Psalmul 45:10-11

Cuvintele acestea erau adresate unei regine. În mijlocul slavei și al strălucirii, inima ei era încă legată de lumea în care trăise înainte ca Regele să o ia de soție.

Și copiilor lui Dumnezeu li se poate întâmpla la fel. Nu tu L-ai ales pe Isus, ci Isus te-a ales pe tine. Te-a îmbrăcat cu haina mântuirii. El este Fiul Regelui și te conduce în sala de nuntă. Mai înainte erai umil, acum ești înălțat, erai murdar și atins de pata păcatului, acum ești fără pată, mai alb decât zăpada. Cum e posibil să te trezești că ți se face iar dor de viața ta cea veche, de păcat? Diavolul renaște în tine dorul acesta, ajutat de lume și de firea ta.

Atunci când ai devenit copilul lui Dumnezeu, relația ta cu diavolul s-a schimbat. Atâta vreme cât ai fost al lui, te-a lăsat în pace: se asigura numai că te păstrează pentru el; sarcina lui era mai ușoară atunci decât acum, când vrea să te recâștige. Cu nici un chip el nu va accepta ca Isus să fie Mirele tău, iar tu să-I fii mireasă!

Diavolul cunoaște prea bine puterea de fascinație pe care o are lumea asupra firii tale, asupra omului vechi. Știe din experiență că foarte mulți și-au plecat genunchii înaintea lui atunci când au fost îmbiați cu puterea și cu slava lumii, în toată strălucirea și puterea lor de seducție. Deoarece nu a reușit să-L înșele pe Isus, alege acum să meargă la toți cei care Îi aparțin Acestuia. Și o face cu sânguință, zi și noapte, fără un moment de răgaz.

Mireasă a lui Isus, uită lumea! Nu lăsa ca strălucirea ei să ți se strecoare în inimă!

Cuvântul lui Dumnezeu te învață că lumea se îndreaptă spre dezastru și vezi cu ochii tăi că este așa. Molia și rugina distrug, hoții sparg și fură, iar oamenii care au fost idolatrizați și cinstiți sfârșesc în uitare. Uită lumea, de la care oricum îți vei lua rămas bun în curând! Întoarce-ți ochii spre Împăratul tău, odihnește-ți privirea asupra Lui. Iar atunci vei fi frumoasă în ochii Lui!

Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat.

Romani 4:4

Mulți creștini sunt nefericiți. Li se pare că nu au fapte bune cu care să se mândrească. Deși sunt creștini de mulți ani, nu au nimic cu care să vină înaintea lui Dumnezeu; tot ce pot aduce este păcatul lor. De aceea se întrebă: Cum va fi la judecată? Nu mă va respinge Dumnezeu, atunci când nu va găsi rod în viața mea?

Dacă și tu te simți așa, nu dispera. Dacă îți pui întrebările acestea înseamnă că ai fost păstrat ca și copil al lui Dumnezeu și nu vei fi judecat după meritele tale. Dacă ai avea ceva cu care să poți veni înaintea lui Dumnezeu, ceva care să treacă testul, răsplata ta nu ar mai fi prin har, ci prin meritele tale. Cum ar fi atunci?

Judecata se va face potrivit cu lucrurile pe care le poți arăta – un creștin adevărat arată numai spre Isus, pentru că nu are nimic altceva de adus. Unii se vor întreba ce incomod trebuie să fie pentru un creștin gândul că, atunci când va veni înaintea lui Dumnezeu, nu va avea nimic, în afara lui Isus. Asta ne dovedește doar că încă mai încercăm să ne construim propria neprihănire și îndreptățire. Ferice de tine, dacă nu ai izbândă în direcția aceasta! Dumnezeu te va răsplăti prin har.

Dar vai de voi, care credeți că aveți ceva de adus! Veți fi judecați după lucrurile pe care le aduceți și răsplata va fi condamnarea la iad, pentru că nu este nimic în noi care să nu fie mângjit de păcat. Cuvântul lui Dumnezeu spune că toate faptele noastre bune sunt ca o haină mângjită.

Pot să îți dau un sfat?

Renunță la lucrurile cu care ți se pare că ai putea să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu. Apucă-L pe Isus, prin credință. Arată înspre El, când ochii lui Dumnezeu se vor opri asupra ta. Atunci vei fi răsplătit cu darul nemeritat al harului. Poți fi sigur că va fi așa, Dumnezeu Însuși ți-o promite în Cuvântul Lui!

El i-a dus afară până spre Betania. Și-a ridicat mâinile și i-a binecuvântat.

Luca 24:50

Mâinile lui Isus istorisesc povestea Lui. Ele au fost mereu întinse: peste o mare înfuriată, înspre un sărman orb sau către un leproș pe care nimeni alcineva nu l-ar fi atins. Oare de ce s-a imprimat atât de adânc în mințile ucenicilor imaginea mâinilor lui Isus? Poate pentru că știau că, zi și noapte, mâinile Lui se vor odihni asupra lor, pline de binecuvântare? Isus a dat viață cuvintelor din psalmul 139: "Îți pui mâna peste mine. O știință atât de minunată este mai presus de puterile mele; este prea înaltă ca s-o pot cuprinde."

Mâinile Lui au fost străpunse. Au fost ținute pe lemnul Crucii. În cartea profetului Isaia, scrie: "Iată că te-am săpat pe mâinile Mele." Numele tău este scris pe palmele lui Isus. El nu te va uita, nici măcar atunci când, în dragostea Lui, trebuie să te disciplineze. De fiecare dată când Isus Își privește mâinile, Își amintește de tine, căci ești săpat pe palmele Lui. Nimeni nu te poate smulge din mâinile Lui, pentru că ele sunt legate de inima Lui.

Ultimul lucru pe care l-au văzut ucenicii aici, pe pământ, înainte ca Isus să plece de la ei, au fost mâinile Lui binecuvântate. Acea imagine i-a urmărit. Mulți dintre ei au avut parte de vieți pline de încercări, mulți au fost martirizați, dar, în mijlocul tuturor lucrurilor prin care au trecut, au fost binecuvântați.

Ce straniu este să te gândești că timpul și veșnicia sunt legate. Creștinul își trăiește viața în umbra mâinilor lui Isus, iar în veșnicie, primul lucru care îl va întâmpina vor fi mâinile Lui întinse. Cel pe care îl vei întâlni va fi Isus, nu un străin. Dar nu îl vei putea vedea, dacă mai întâi nu ai întâlnit prețul dragostei Lui: mâinile străpunse vorbesc în tăcere, dar cu putere. Ai fost cumpărat cu mare preț, dar Isus a considerat că merită să plătească pentru tine. Domnul dorește să fii binecuvântat de El, pentru veșnicie. Nu este meritul tău – este har nemeritat și el trebuie primit fără plată. Niciodată nu vei avea vreun motiv de laudă în tine însuși, dar Domnul este bogăția ta, bucuria și cântarea ta, iar tu îi dai cinste pentru mântuirea Lui minunată.

În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume.

Galateni 6:14

Ce înseamnă să te lauzi? Înseamnă să atragi atenția asupra ta. Păcatul acesta este foarte obișnuit printre noi. Poate nu o spunem cu voce tare, dar atragem atenția asupra noastră prin cuvintele noastre. Adesea ne comparăm pe noi înșine și ceea ce avem noi cu alții, iar de aici se naște multă invidie și nemulțumire.

Pavel știa că era mai păcătos decât oricine altcineva, de aceea, toate avantajele lui nu îi foloseau la nimic. În fața lui Dumnezeu era condamnat și pierdut, fără putință de recuperare. Dar mâinile nu-i erau goale: Dumnezeu i-L dăduse pe Isus, prețul său de răscumpărare.

Cât valorează tot ceea ce ai, pe lângă Isus? Este egal cu zero. El este mărgăritarul de mare preț. Cu El ai dreptate să te lauzi!

Firii noastre vechi nu îi place să atragă atenția asupra lui Isus, pentru că ar vrea să primească ea toată cinstea. Cu toate acestea, prin Cruce, păcatul nu mai are nici un drept asupra ta, nu-i mai datorezi nimic firii. Tot ce ai îi datorezi lui Isus, iar, atunci când El devine singura ta mândrie, Lui îi dăruiești totul. Mai întâi de toate, trebuie să Îl înalți în inima ta. Trebuie să te gândești la faptul că Isus a luat asupra Lui responsabilitatea pentru tot ce este rău în tine și că, în același timp, În El deții toate lucrurile care îți lipseau. Ai totul, deplin, în Isus.

Te simți nevrednic, dar nu ești așa. Isus crede că ești scump, iar, în final, numai El și părerea Lui contează. Ce crezi tu sau ce cred alții nu contează prea mult.

Trebuie să te mândrești cu Isus și înaintea altora. O, ce mare nevoie avem de credincioși care să ne ridice ochii înspre El! Ei ne fac să ne ridicăm privirea de la noi înșine și de la neputința noastră. Văzându-i pe ei atât de plini de Isus, începem să ne concentrăm și noi asupra Lui.

Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta, și a intrat o dată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică.

Evrei 9:11-12

Cea mai importantă slujbă a marelui preot era aceea de a duce sângele jertfei în Sfânta Sfințelor, în Ziua Ispășirii. El trebuia să facă ispășirea pentru păcatele întregului popor.

Slujba marelui preot arăta înspre Isus. Isus nu a intrat într-un Loc Preasfânt făcut de mâini omenești, ci în adevăratul Loc, din ceruri. El nu a dus sângele unui animal de jertfă, ci propriul Lui sânge. Acesta este cel mai mare și cel mai mareț lucru care s-a întâmplat vreodată. Sângele lui Isus semnifică moartea Lui pe cruce în locul păcătoșilor, sub mânia și sub judecata lui Dumnezeu. El este Mielul de jertfă. Lucrarea Lui nu are validitate doar aici, pe pământ, ci și în Ceruri. Dumnezeu a acceptat jertfa Fiului Său, a validat-o.

Isus este pretutindeni, în cer și pe pământ, iar acolo unde se găsește El, este și sângele Lui. Atunci când I-ai deschis ușa lui Isus, El a intrat în inima ta, ca într-o casă. A intrat în multe încăperi din viața ta. Aceasta înseamnă că sângele Lui a ajuns în cele mai ascunse locuri. Nu există nici un cotlon în viața ta unde sângele lui Isus să nu fie deja prezent. Iar sângele ne curățește de orice păcat.

Ce minunat!

Sângele se află atât în fața lui Dumnezeu în Ceruri, cât și în toată viața ta de aici, de pe pământ. Sângele acesta te leagă de Dumnezeu.

Sângele lui Isus te face alb ca zăpada. Poate te simți păcătos și necurat, dar dacă crezi în Isus, nu mai ești așa. Hainele tale murdare sunt spălate și înălbite prin sângele Mielului. Sângele acesta este valid aici și acum și este valid în Ceruri.

Te temi de ziua Judecății? Atunci amintește-ți că sângele iertării se află în fața Tronului lui Dumnezeu. Nu ți s-a liniștit inima? Amintește-ți cât de scump este sângele acesta pentru Dumnezeu.

În tine însuși ești pierdut, dar tu ești în Isus, iar prin El ești mântuit.

“Încă puțină, foarte puțină vreme”, și “Cel ce vine va veni și nu va zăbovi”.

Evrei 10:37

Nu, nu mai ai mult de așteptat. Isus va veni peste foarte puțină vreme. Va sosi dimineata în care te vei ridica din pat pentru ultima dată sau seara când vei merge la culcare pentru ultima dată. Poate atunci gândul tău va fi la ziua sau la noaptea în care vei primi solia morții. Oare de ce suntem atât de puțin receptivi la mesajul despre a doua venire a lui Isus? El ne asigură în Cuvântul Său că nu va întârzia să vină. Acceptă Cuvântul acesta cu o credință simplă și sinceră.

Certitudinea reîntoarcerii lui Isus te eliberează de legătura ta cu lucrurile pământești. Omul vechi devine foarte ușor prins de lucrurile trecătoare. Fără să îți dai seama, începi să te organizezi de parcă vei fi aici pentru totdeauna.

Cuvintele lui Isus te cheamă să te pregătești, să fii gata. Vei fi gata, dacă Isus va veni înainte ca soarele să mai răsară o dată? Există cineva cu care ar trebui să îți pui lucrurile în rânduală? Sunt păcate pe care ar trebui să le mărturisești?

Fii gata! Isus va veni când nu te aștepți!

Un credincios adevărat așteaptă cu nerăbdare revenirea lui Isus. Ce minunat a fost pentru bătrânul Simeon să-L țină în brațe pe pruncul Isus! Cu cât mai minunat va fi să fim ridicați de pe pământ, pentru a-L întâlni pe Isus pe nori! Gândește-te numai: vom fi înălțați la cer de Isus!

Dacă îți va fi îngăduit să trăiești cea de-a doua venire a lui Isus și dacă ești dintre cei pe care îi cunoaște El, nu vei mai muri niciodată! Trupul tău nu va fi nimicit pentru a fi îngropat, ci vei fi schimbat într-o clipită. Vei fi ca Isus, pentru că Îl vei vedea așa cum este.

Aceasta este perspectiva pentru copiii lui Dumnezeu. Prin prisma acestor lucruri, orice altceva devine neînsemnat. Tot ceea ce doare, toate poverile și împotrivirile, vor mai dura doar foarte puțin. Isus va veni în curând și atunci nu va mai fi durere și tristețe. El te va lua de mână și te va conduce în Împărăția slăvită a Cerurilor. Poți face altceva decât să te rogi: “Vino, Doamne Isuse! Vino curând!”?

După ce a isprăvit de vorbit cu Avraam, Domnul a plecat.

Geneza 18:33

Avraam s-a rugat lui Dumnezeu. Cu mare îndrăzneală, a tot scăzut numărul de oameni neprihăniți care trebuiau să se găsească în Sodoma pentru ca orașul să nu fie nimicit. S-a oprit la zece.

Am putea crede că Avraam s-a tocmit cu Dumnezeu, dar Cuvântul ne spune că Dumnezeu S-a târguit cu Avraam. De fapt, în rugăciunea adevărată, nu noi vorbim, ci Domnul. Taina rugăciunii este Duhul rugăciunii, care ne învață.

N-a fost idea lui Avraam să se oprească la zece – el nu știa, dar Dumnezeu alesese deja numărul. Dacă s-ar fi găsit zece oameni neprihăniți, Dumnezeu ar fi cruțat orașul, dar nu s-au găsit atâția, iar Dumnezeu a prăvălit ploaia de foc și de pucioasă peste el.

Dumnezeu are părtășie cu cei care Îl iubesc. El dorește să îi conducă în căile Sale. Noi nu știm să ne rugăm așa cum trebuie, dar Duhul Însuși mijlocește pentru noi. De aceea este important să fim cu mare atenție și să cerem tot ceea ce ne amintește Duhul. Mulți credincioși amână rugăciunea și uită ce trebuiau să aducă înaintea lui Dumnezeu. Te poți ruga oriunde și oricând – nu amâna. Înălță spre cer o rugăciune sau un semn, ori de câte ori Domnul îți amintește.

Ucenicii lui Isus au fost destul de smeriți pentru a-I cere lui Isus să îi învețe să se roage. La fel trebuie să facem și noi. Putem veni înaintea Domnului cu tot ceea ce avem pe inimă și trebuie să o facem cu îndrăzneală. În același timp, Domnul trebuie să ne ia de mână și să ne conducă în universul rugăciunii.

Doar atunci când stăm față în față cu Dumnezeul Cel viu învățăm să ne rugăm. Acolo putem avea îndrăzneala lui Avraam, pentru că nu mergem în numele nostru, ci în Numele lui Dumnezeu. Duhul Lui vorbește prin noi. Și Dumnezeu ne aude rugăciunea.

Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început.

Evrei 3:14

Cel nemântuit rareori se gândește la Dumnezeu. Dacă, însă, moartea îi taie calea, începe să se întrebe dacă există ceva dincolo de ea. Oare să fie un scaun de judecată în fața căruia toți trebuie să dea socoteală? Dacă e așa, cum va decurge întâlnirea lui cu Judecătorul? Apoi încearcă să identifice cele mai bune lucruri din viața lui – oare îi vor fi suficiente?

Răspunsul lui Dumnezeu este clar: nimic din ce este al tău nu va putea sta în picioare în fața lui Dumnezeu. Nu este nici un om neprihănit înaintea lui Dumnezeu. Toți au păcătuit. De aceea nu te poți încrede în nimic din ceea ce ai, însă te poți încrede în Isus. Mântuirea înseamnă să te încrezi în El.

Poate îți spui că este mult prea simplu și nu poți crede că este suficient atât pentru a fi mântuit, dar este tot ce ai nevoie. Încrede-te în Isus și în lucrarea Lui – nu ai nevoie de nimic altceva. Ține-te strâns de această încredere în Isus, până în ultima ta zi.

Mulți credincioși, după o viață lungă de credință, nu pot accepta că această încredere de copil în Isus trebuie să fie singură temelie a mântuirii lor. De aceea, își concentrează toate eforturile pentru a fi credincioși de succes, iar când dau greș din nou și din nou, sunt cuprinși de descurajare.

Atunci când ai fost mântuit, sângele lui Isus te-a curățit de păcatele vieții fără Dumnezeu. Odată ce ai fost mântuit, același sânge te curățește de păcatele din viața ta cu Dumnezeu. Viața ta de credință te acuză și te judecă, însă Isus nu o face, ci acoperă totul cu sângele Lui scump. Nimic nu rămâne neatins de harul Său. El te scutește de a mai privi la păcatul care te condamnă. Nu trebuie să cauți fapte prin care să te mântuiești. Odihnește-te, bizuindu-te pe Isus. El este Mântuitorul tău.

Încrederea în El te eliberează de tine însuși și te lipește de El. Când inima îți este năpădită de un duh de vinovăție, de judecată sau de teamă, ține-te strâns de Cuvântul Lui, iar furtuna se va potoli. În Isus ai parte de pace. Odihnește-te în El.

“Dar este în ceruri un Dumnezeu (...)”

Daniel 2:28

Nu doar cei necredincioși uită lucrul acesta – chiar și copiii lui Dumnezeu pot trăi de parcă nu ar fi un Dumnezeu în ceruri.

Te raportezi la tot ceea ce îți iese în cale, conștient că este un Dumnezeu în ceruri? Ești conștient că nimic din viața ta nu este la voia întâmplării? Ești convins de faptul că, dincolo de ceea ce se vede, credinciosul are de-a face doar cu Dumnezeu?

Disciplinarea și mustrarea dor, iar, dacă Dumnezeu le înfăptuiește prin oameni, adesea ni se par nedrepte. Însă nu trebuie să te oprești la ceea ce poți vedea cu ochii sau înțelege cu mintea. Trebuie să privești dincolo de aparențe.

Este în ceruri un Dumnezeu.

Când un copil al lui Dumnezeu este mustrat, Dumnezeu îl mustră. Dumnezeu vrea să I te supui și să primești disciplinarea din mâna Lui. Domnul vrea să îți vorbească din nou, de aceea mâna Lui apasă greu asupra ta. Nu o face cu mânie, ci te mustră pentru că te iubește.

În mijlocul greutăților și al nenorocirilor, găsești mângâiere în Cuvânt: Este în ceruri un Dumnezeu.

Domnul te poate scoate din orice necaz ai intrat și o va face, dacă ești al Lui. Domnul este păstorul tău. Da, fericirea și îndurarea te vor însoți în toate zilele vieții tale.

În întunericul îndoielilor, ochii tăi nu pot vedea că este un Dumnezeu în ceruri. Tot ce vezi sunt nori negri atârând greu deasupra ta. Dar dincolo de ei se află Dumnezeu. Într-o zi, norii se vor împrăștia, Domnul are grijă de asta. Este un Dumnezeu în ceruri care izbăvește din orice necaz.

Înalță-ți inima spre El. Taci înaintea puterii Lui celei mari. Și-a folosit întotdeauna puterea pentru mântuirea alor Lui și o va face din nou. El va privi înspre tine și va interveni, oricât de deznădăjduită ar părea situația. Va veni ziua când vei striga de bucurie: Este în ceruri un Dumnezeu!

Pe întreg pământul este împrăștiată o mare mulțime, care zi de zi îl laudă pe Dumnezeu cu cuvintele acestea pe care le va striga și în ceruri. Ferice de tine dacă ești parte din această mulțime.

(...) Totuși, acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse. Dar pe Acela care a fost făcut “pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii”, adică pe Isus, Îl vedem “încununat cu slavă și cinste”(...)

Evrei 2:8-9

Isus iubește pe toți oamenii, dar sunt unii care l-au stat aproape și în care dMulți oameni spun că nu cred în Isus pentru că Isus nu pune capăt răutății și dezastrelor de pe pământ. Ei cred că, dacă Isus ar avea, într-adevăr, toată puterea, pământul nu ar arăta așa cum arată.

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că lumea este stăpânită de răutate, iar prințul lumii acesteia este Satan. Dumnezeu îi îngăduie lui Satan să meargă într-atât de departe, pentru a-i conștientiza pe oameni că plata păcatului este moartea.

Dumnezeu este sfânt. De aceea arată lumea așa cum arată. Ceea ce seamănă omul, aceea va secera – principiul se aplică și unei lumi întregi răzvrătită împotriva Legii lui Dumnezeu.

Nu ceda ispitei de a crede că Isus, de fapt, nu are toată puterea în cer și pe pământ. Dumnezeu l-a dat toată stăpânirea. Dar acum, încă nu vedem că toate Îi sunt supuse. Există încă întrebări la care nu putem răspunde. Dar aceasta nu contează, atâta vreme cât ochii noștri rămân ațintiți asupra Celui care, pentru puțină vreme, a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii.

Dumnezeu nu îți dă toate răspunsurile, dar te asigură din nou și din nou de dragostea Lui. Nu poți privi spre Isus, Mielul de jertfă al lui Dumnezeu, fără a-ți aminti cât de mult te iubește Dumnezeu.

Cel mai important nu este oare faptul că nu trebuie să ai nici o îndoială cu privire la dragostea lui Dumnezeu, pentru că inima Lui s-a frânt de dragul tău? Oare nu ajunge că poți avea certitudinea că tu, cel înglodat în păcate și în mizerie, ai neprihănirea veșnică pe care Isus a câștigat-o pentru tine? Chiar contează că Dumnezeu nu îți răspunde la toate întrebările, când în loc să îți dea răspunsuri, te cuprinde în brațele Lui? Există ceva mai mare decât certitudinea că ești copilul Lui?

Dumnezeu ți-a răspuns la cea mai importantă întrebare. Nu trebuie să ai îndoieli cu privire la felul în care ai fost mântuit – îndoiala dispare când privești la Isus și asculți tot ce are de spus Cuvântul lui Dumnezeu despre El. Prin harul Său, Dumnezeu îți dăruiește Duhul Sfânt, care aduce credința în inima ta. Astfel ești mântuit și te îndrepti spre ziua când vei vedea toate lucrurile supuse lui Isus.

“Da, Tată, Te laud, pentru că așa ai găsit Tu cu cale!”

Matei 11:26

Ca și copil al lui Dumnezeu, ești legat de voia Lui. Prin voia aceasta ai fost mântuit și știi că întotdeauna ea este cea mai bună. Și totuși, nu îți este ușor să i te supui. Calea lui Dumnezeu nu trece doar prin lumină și prin câmpii însorite, ci și prin văi întunecoase. Este ușor să mergi pe calea Lui, când Dumnezeu îți dă sănătate, putere și împrejurări confortabile, dar este mult mai greu atunci când îți face parte de suferință, de durere și de moarte.

Există doar o singură cale înainte – și aceasta este să spui, în orice împrejurare, “Da, Tată, Te laud, pentru că așa ai găsit Tu cu cale.” Dacă aceste cuvinte nu devin ale tale, atunci există o nepotrivire între tine și Dumnezeu, iar aceasta nu duce niciodată la binecuvântare.

Isus ne învață să primim voia Tatălui. Voia Lui este cea mai bună, fie că o vedem, fie că nu. Calea noastră va duce, mai devreme sau mai târziu, în prăpastie.

Măsurată cu măsura veșniciei, o viață de om este infinit de scurtă. Trece ca vântul. Foarte curând trebuie să plecăm. Firea noastră este preocupată doar de viața de aici, pe când Dumnezeu are în vedere, mai mult decât orice, mântuirea noastră veșnică.

Adesea ne supraapreciem puterea și forțele. Puțini credincioși se nelișiștesc când se întreabă dacă vor ajunge la țintă, dar Dumnezeu ne cunoaște pe deplin și de aceea Se poartă aspru cu noi. Nu ne poate lăsa să o luăm pe căile noastre. Ne taie calea. Uneori ne îngrozește. Întotdeauna vrea să ne cheme înapoi la El.

Ce har să putem recunoaște dragostea lui Dumnezeu, în felul în care ne disciplinează! Nimeni nu poate vedea astfel lucrurile prin sine însuși, dar Dumnezeu ne-a făcut parte de Cuvântul Lui, care ne spune că Domnul pedepsește pe cei pe care îi iubește și bate cu nuiaua pe orice fiu pe care îl primește.

Ce har să poți primi disciplina Lui! Atunci îți abandonezi viața în mâinile Lui, îi dai Lui controlul asupra tuturor lucrurilor, pentru că știi că responsabilitatea este a Lui. Iar El pune în inima ta pacea Lui, care întrece orice pricepere, chiar dacă loviturile Lui sunt așa de grele încât îți umplu ochii de lacrimi. Inima ta gustă binecuvântarea Cuvântului “Da, Tată, Te laud, pentru că așa ai găsit Tu cu cale.”

“Voi sunteți martorii Mei” zice Domnul (...)

Isaia 43:10

Un creștin depune mărturie prin ceea ce este, prin ceea ce spune și prin ceea ce face. Diavolul își concentrează eforturile pentru a reduce la tăcere orice martor.

Cea mai puternică mărturisire este făcută prin credință. Viața de credință aparține, aparent, lumii nevăzute. Nu ne putem vedea inimile, însă credința își lasă amprenta asupra noastră. Începem să ne dăm seama ce contează. În perioadele de criză, iese la iveală ceea ce ne face să mergem înainte.

De aceea, trebuie ca, în primul rând, să fii ceea ce ești. Ești un păcătos care a fost mântuit doar prin har. Nimic din ceea ce era al tău nu ți-a putut da siguranță. Nu ai avut nimic de arătat. Ai stat înaintea lui Dumnezeu cu gura închisă, fără un cuvânt. Tot ce puteai face era să ceri milă peste un păcătos pierdut.

Domnul nu te-a alungat. Te-a lăsat să stai lângă Tronul Său. Și-a schimbat Scaunul de Judecată într-unul al harului.

Indiferent cât ai crescut în credință, niciodată nu ți-ai depășit condiția de păcătos mântuit doar prin har. Dacă Dumnezeu nu te mântuiește prin har, cerul nu va fi niciodată al tău. Dar tu știi inima lui Dumnezeu: El nu-l va părăsi pe cel sărac în duh. Harul nu se epuizează, ci se înnoiește în fiecare dimineață. Astfel te poți adăpa zi de zi din izvorul de apă vie. Ai din nou parte de Isus. Atunci când, prin Cuvânt, El vine la tine, Îl primești cu bucurie.

Dacă trăiești astfel cu Isus, pacea lui Dumnezeu devine taina vieții tale. Ai pace cu Dumnezeu, pentru că ești îndreptățit prin credință. Domnul îți dă, zi de zi, pacea care este legată de rugăciune. Arunci îngrijorările tale asupra Lui, pentru că știi că El îngrijește de ele. El îți va purta de grijă și va face ca Împărăția Lui să înainteze în tine.

“Voi sunteți martorii Mei,” zice Domnul. Aceste cuvinte au fost rostite, pentru întâia oară, unui popor care trebuia să călătorească prin pustie. Prin umblarea lor, erau martori.

Și tu te afli pe drumul spre cer. Domnul a frânt boldul păcatului și te-a condus în libertatea minunată a harului. Umblând spre cer, ești martor.

“Tomo”, i-a zis Isus, “pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut”.

Ioan 20:29

Noi avem impresia că lucrul decisiv este credința – n-are cum să conteze prea mult dacă credem înainte sau după ce vedem, nu-i așa? Mulți gândesc așa, dar Isus spune cu totul altceva.

Dacă crezi doar atunci când vezi, viața ta de creștin este săracă – de fapt, ești în pericol de-a o pierde. Devii obosit și descurajat. La urma urmei, vezi atât de puțin. Nu poți întrezări adevăratele comori și bogății care sunt ascunse în Isus, pentru că El este nevăzut.

În acest fel, rămâi doar cu nenorocirea ta. Îți dai seama că nu ești nici pe departe creștinul care ar trebui să fii, dar faptul că mereu și mereu ajungi la concluzia aceasta nu te ajută și nu te mângâie prea mult.

Cu totul altfel stau lucrurile atunci când crezi fără să vezi. Atunci ești binecuvântat, iar asta înseamnă că ești cu adevărat fericit, stând lângă Cuvântul lui Dumnezeu.

Ceea ce este Isus pentru tine și ceea ce a făcut pentru mântuirea ta nu depinde absolut deloc de experiențele tale. Nimic din tine nu poate anula lucrarea terminată a lui Dumnezeu. Prin Cuvântul Lui, Dumnezeu îți promite iertarea de toate păcatele. Nu poți vedea lucrul acesta, dar dacă îl crezi, ești binecuvântat. Nu este nici o osândire pentru tine, care ești în Hristos Isus. În El, ai toate binecuvântările duhovnicești în locurile cerești, astfel încât ești bogat în totul și nu duci lipsă de nimic.

Nu poți vedea și simți că Isus a înviat din morți, dar El șade la dreapta Tatălui și mijlocește pentru tine. El a preluat cauza ta și te va conduce în siguranță, mântuit, până acasă. Ferice de tine dacă te ții strâns de lucrul acesta.

Copiii lui Dumnezeu nu au nevoie de noi experiențe, ci de credință în spusele Domnului din Cuvântul Său. Aceasta este calea spre binecuvântare. Deci apelează la Cuvânt, pentru că El îți pune în inimă credința în ceea ce nu poți vedea și te ajută pe drumul spre țara unde ți se vor deschide ochii.

“(...) ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului.”

Apocalipsa 7:14

Ioan vede în ceruri marea mulțime de oameni în haine albe, dar nu poate spune cine sunt. De ce?

Poate pentru că Ioan nu poate cuprinde cu mintea minunea că păcătoșii sărmani, pierduți pot străluci vreodată în așa marea slavă cerească, precum cea care se odihnește asupra mării mulțimi în haine albe. Nici un gând nu poate face saltul de la pământ la cer – distanța este infinită. Ceea ce a fost semănat în putrezire, învie în neputrezire.

Marea gloată pe care nimeni n-o putea număra, de orice neam, din orice seminție, din orice popor și de orice limbă, stă înaintea Tronului lui Dumnezeu, pentru că ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului.

Nu este menționat nici un merit, nici un sacrificiu, nici o acțiune – pentru că singurul lucru care îl poate mântui pe un păcătos este sângele lui Isus. Aceasta este răscumpărarea. Vei intra în stăpânirea locului tău din cer în virtutea jertfei Sale, iar acest lucru este la fel de sigur ca și faptul că L-ai primit pe Isus.

Cum pot să îmi spăl hainele și să le albesc în sângele Mielului?

Amintește-ți că Isus le-a dat oamenilor ajutorul de care aveau nevoie. Orbii au venit cu orbirea lor la Isus și au primit vederea. Surzii au venit cu surzenia lor, iar Isus le-a deschis urechile. Leproșii au cerut curățire de lepră și au fost curățiți.

În același fel trebuie să vii și tu la Isus cu păcatele tale și să le mărturisești. Cere-I să te acopere cu harul Său.

Isus te spală de orice păcat, prin sângele Lui. Nimic nu se poate compara cu a avea păcatele iertate. Primești pace, primești sinceritate și curaj.

Ți-ai spălat hainele în sângele Mielului, primind astfel iertatea de păcate? Dacă ai făcut-o, te afli în drum spre cer. În curând vei fi în mulțimea aceea care nu obosește nicicând lăudându-L pe Dumnezeu pentru minunea de necuprins a mântuirii lor numai și numai prin har.

(...) Isus Hristos, Martorul credincios, Cel Întâi născut din morți, Domnul împăraților pământului!

Apocalipsa 1:5

Fiul văduvei din Nain nu a fost cel dintâi născut dintre cei morți. Nici Lazăr nu a fost. Amândoi au fost înviați la aceeași viață pe care o trăiseră înainte de a muri. De aceea au trebuit să moară din nou.

Primul om care a înviat la viața nouă a fost Isus, de aceea este numit Cel Întâi născut dintre cei morți. El a fost Mielul de jertfă al lui Dumnezeu, care a purtat păcatul, primind astfel plata acestuia, adică moartea. Dar Dumnezeu L-a înviat din morți și de-acum nu va mai muri niciodată. Bine faci că îți pui încrederea în El. În lume întâlnești mereu moartea, într-o formă sau alta, pentru că păcatul este invariabil legat de moarte. Ea și-a pus amprenta pe multe din împrejurările vieții. Există, însă, un loc, unde moartea și păcatul nu mai sunt – acest loc este în Isus.

Întâlnirea cu moartea și cu păcatul doare atunci când ele ajung la tine prin alți oameni, dar povara este cu atât mai mare când le vezi puterea acționând în tine însuși. Veninul șarpelui, din ziua căderii, ne-a pângărit întreaga viață. Păcatul este imposibil de eradicat. De aceea este nevoie ca trupul nostru să fie doborât și îngropat.

Dar dacă crezi în Isus, lucrurile nu se termină acolo. Ești mântuit pentru o lume în care păcatul și moartea nu mai există. Nu vei muri niciodată. Ești unit cu Isus și ai trecut din moarte la viață; în tine acționează învierea lui Isus.

Isus este Cel Întâi născut dintre cei morți, dar nu este ultimul – nici pe departe! El a mers înainte, pentru ca tu să pășești pe urmele Lui. Dumnezeu te va învia și pe tine, la fel cum L-a înviat pe El. Ai o nădejde vie. Isus a fost mort, dar a înviat și nu va mai muri niciodată. Prin aceasta știi că Isus nu te va uita nicidecum, nici chiar în moarte. Ești săpat pe palmele Sale și te poartă în inima Lui. El te va învia din morți. Isus vrea să trăiești veșnicia împreună cu El, la fel cum ți-ai trăit viața pe pământ împreună cu El. În cer vei moșteni bogățiile care deja sunt ale tale, prin credință. Singura diferență este că vei trăi fără păcat și fără moarte și Îl vei sluji în veșnică neprihănire, nevinovăție și bucurie.

Așa că, dacă suntem în necaz, suntem pentru mângâierea și mântuirea voastră (...)

2 Corinteni 1:6

Cel care a spus aceste cuvinte a fost marele preot Caiafa. Dumnezeu a lăsat pe unul dintre dușmanii lui Isus să spună adevărul despre Isus, prin ele. Trebuia ori să piară tot norodul, ori să moară Isus.

Dacă Isus n-ar fi murit, noi toți ar fi trebuit să murim, în cel mai deplin sens al cuvântului. După moartea fizică ar fi urmat inevitabil moartea veșnică, pe care Cuvântul lui Dumnezeu o numește moartea a doua, aruncarea în iazul de foc și pucioasă.

Dumnezeu este sfânt, iar neprihănirea Lui cere ca orice păcat să fie plătit. Nu există nici o cale de scăpare – Dumnezeu este un foc mistuitor. Noi toți ne aflăm sub mânia Lui, căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. De aceea tot neamul este pe drumul pierzării.

E mai bine să moară un singur om pentru tot norodul. Caiafa a spus asta fără a ști că Dumnezeu o spusese mai înainte. Însă Caiafa și Dumnezeu se gândeau la lucruri diferite spunând aceleași cuvinte: Caiafa credea că Isus era un prooroc mincinos; pentru Dumnezeu, Isus este Fiul în care Își găsește toată plăcerea și este în același timp mielul de jertfă al lui Dumnezeu, pe drumul spre altar.

Exista Unul care putea face ispășirea pentru păcatele tuturor, El Însuși fiind fără păcat. Astfel putea să ia asupra Lui păcatele tuturor celorlalți. Moartea Lui a fost spre binele nostru – altfel ar fi trebuit să pierim cu toții. Dar oare cum a fost pentru Isus? I-a fost de folos și Lui? Nu exista nici o altă cale, dacă voia să rămână pe calea lui Dumnezeu. El a fost ales de Dumnezeu înainte de întemeierea lumii, ca să fie Mielul de Jertfă care ridică păcatul lumii.

Fruntea lui Isus s-a umplut de stropi de sânge când, în ultima luptă din Ghetsimani, S-a supus voii Tatălui.

Cu adâncă evlavie trebuie să spunem că lui Isus I-a fost de folos să primească să fie părăsit de Dumnezeu în locul păcătoșilor. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat numele care este mai presus de orice nume. Da, astfel suntem noi mântuiți!

“(...) Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.”

Ioan 8:12

Chiar pot fi un copil al lui Dumnezeu?

Isus ne-a spus că cine Îl urmează pe El, nu va umbla niciodată în întuneric. Într-adevăr, chiar dacă nu tot timpul umblu în întuneric, trebuie să recunosc că, de multe ori, este întuneric pe calea mea și nimic nu-mi doresc mai mult decât lumina. Mă străduiesc din răputeri să ajung la ea, dar nu reușesc întotdeauna să o găsesc.

Multora le sunt familiare gândurile acestea. Când au primit credința, s-au gândit că viața lor va fi cu totul altfel, dar curând au descoperit că lucrurile nu stau deloc așa. Și așa au început să apară problemele și greutățile.

Începi să fii ispitit de dezamăgire și de deznădejde. În mod sigur ceva este în neregulă cu viața mea, dacă în ea nu se împlinește ceea ce spune Biblia.

Este periculos să pornești în direcția aceasta de gândire. Este greșit chiar dacă pare bine, pentru că există o mare diferență între ceea ce punem noi în Cuvânt și ceea ce chiar spune Cuvântul.

Isus nu a afirmat că în viața de credință nu vei avea parte niciodată de întuneric. Nu suntem toți la fel, dar mulți dintre noi suntem năpădiți de îndoieli. Ne regăsim în cuvintele lui David: “Cel puțin întunericul mă va acoperi și se va face noapte lumina dimprejurul meu!” Când citești scrierile credincioșilor, găsești același lucru. Călătoria lor prin viață nu a fost una ușoară; nu a fost doar soare și bucurie. Au avut partea lor de durere amară, izvorâtă din adâncul lor.

Toate acestea nu schimbă faptul că Isus ne-a spus adevărul. Nici un creștin nu a umblat vreodată în întuneric și nici nu va umbla. Dacă în veșnicie te vei putea uita în urmă la viața pe care ai trăit-o, vei înțelege că nici una dintre zilele tale nu a fost în întuneric. Cum s-ar fi putut întâmpla așa ceva, când, prin credință, erai unit cu Cel care este Lumina vieții?

Nici una din zilele tale nu a fost lipsită de voia desăvârșită a lui Dumnezeu și de purtarea Lui de grijă. El umbla alături de tine, El a văzut și a știut totul. De aceea drumul tău a fost mereu în lumină.

“Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez.”

Ioan 3:30

Ioan a spus aceste cuvinte cu puțin înainte de a fi aruncat în temniță. Ele s-au împlinit în viața lui într-un mod șocant; singurătatea și îndoielile grele l-au cufundat în întuneric. A trebuit să Îi trimită vorbă lui Isus, să Îl întrebe dacă El era Mesia Cel promis.

Dumnezeu ne aude întotdeauna rugăciunile. El cunoaște strigătul inimii noastre – ne știe și dorința ca Isus să crească, iar noi să ne micșorăm. Adesea El ne răspunde în moduri în care nu ne așteptăm – Domnul ne dă la o parte. Poate suntem loviți de boală sau suntem umiliți prin întuneric spiritual și prin îndoieli, poate avem parte de greutăți în familie sau la serviciu.

Avem impresia că putem face față unui succes, dar ne înșelăm. Este suficientă o boare de vânt pentru ca aroganța să înceapă să crească în inima noastră căzută și păcătoasă. În felul acesta, Isus este împins la periferie și noi ne înălțăm în propriii noștri ochi.

Dar mare este bunătatea lui Dumnezeu! El nu te lasă să rămâi în nebunia ta. Se folosește de multe lucruri pentru a te elibera de încrederea în capacitățile și în puterile tale și te face să ceri din mâna Lui ceea ce nu dezamăgește niciodată.

Isus este măreț și puternic, iar Dumnezeu vrea ca Isus să fie la fel și în inima ta. El singur merită lauda și cinstea ta. Domnul îți arată cât ești de mic, pentru ca să îți deschizi inima să accepți ceea ce ești în Hristos. Dumnezeu vrea să îți poți înălța capul cu îndrăzneală și să răsuflă ușurat. Singurul lucru desăvârșit este lucrarea lui Isus. Nimic din ce este al tău nu poate fi adăugat la ea. Chiar și Ioan a trebuit să se întoarcă la începuturi. Ochii lui au trebuit îndreptați înspre Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. Când se întâmplă lucrul acesta, Isus crește. Răsună cântecul Mielului. Toate celelalte lucruri devin mici și neînsemnate.

Cel mai mare în Împărăția lui Dumnezeu este cel care are totul în Isus.

Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot (...)

Evrei 8:1

Este întotdeauna periculos să întorci lucrurile cu susul în jos. Aceasta se aplică atât vieții fizice, cât și celei spirituale. Când unui lucru neimportant i se dă cea mai mare importanță, lucrul cu adevărat important este lăsat pe dinafară.

Dacă ești mântuit prin harul lui Dumnezeu, Isus este Marele tău Preot, care face slujba pentru tine, în Templul ceresc. Toate celelalte lucruri sunt secundare, aceasta este condiția esențială pentru mântuirea ta. Înainte de a fi mântuit, cea mai mare nevoie a ta era harul – fără el, nu puteai trece de judecată. Odată ce ai devenit copil al lui Dumnezeu, continui să ai nevoie de același har. Isus trebuie să vină la tine din nou și din nou, iar tu trebuie să primești totul pe nemeritate. Ai nevoie de siguranța că Hristos stă între tine și Dumnezeu, pentru ca Dumnezeu să te vadă complet acoperit de El. Ești ascuns în Hristos. Dumnezeu Își găsește plăcerea în tine, la fel cum Își găsește plăcerea în Fiul Său preaiubit.

Acesta este cel mai important lucru din viața ta.

E nevoie de mare putere pentru a lăsa lucrul cel mai important să ocupe locul care i se cuvine, dar după aceea, toate celelalte lucruri se așează în ordine. Nu mai ești paralizat de propria nemulțumire față de tine însuși. Responsabilitatea vieții tale nu mai apasă greu pe umerii tăi, pentru că Isus o poartă în întregime.

Satan încearcă toate metodele pentru a te face să pierzi din vedere cel mai important lucru. Prea puțin contează pentru el cu ce te ții ocupat, atâta timp cât nu te preocupă Isus ca Mântuitor și Răscumpărător al tău. Nu-l lăsa să te înșele. Ține-te strâns de ceea ce este esențial. Abandonează-te pe tine însuși în aceasta, iar atunci vei sta pe temelia de neclintit, chiar și când vor veni grijile, neliniștile și temerile.

Problema mântuirii tale este soluționată în cer, în fața Tronului lui Dumnezeu. Isus Se înfățișează înaintea Acestuia în locul tău. Mântuirea ta depinde de El. El este Înlocuitorul tău. Poți fi liniștit – cazul tău a fost câștigat. Isus este garantul.

Referințe biblice

Vechiul Testament

Geneza

18:33 18 Iunie pg 87

Exod

14:14 18 Mai pg 56

Iosua

1:8 20 Aprilie pg 28

1 Împărați

3:3 3 Mai pg 41

17:1 3 Iunie pg 72

Psalmi

25:3 31 Mai pg 69

34:2 9 Iunie pg 78

34:20 11 Iunie pg 80

40:12 6 Mai pg 44

45:11-12 12 Iunie pg 81

92:14 24 Mai pg 62

126:5 7 Iunie pg 76

Psalmi (cont.)

139:5-6 14 Iunie pg 83

139:11 28 Iunie pg 97

139:23 1 Iunie pg 70

Proverbe

17:9 1 Aprilie pg 9

Cântarea Cântărilor

1:4 9 Aprilie pg 17

8:7 23 Aprilie pg 31

Isaia

43:1 3 Aprilie pg 11

43:10 23 Iunie pg 92

43:16 26 Aprilie pg 34

43:18-19 24 Mai pg 62

43:25 26 Aprilie pg 34

44:22 4 Iunie pg 73

49:16 14 Iunie pg 83

53:6 7 Aprilie pg 15

53:11 17 Mai pg 55

Noul Testament

Plângeriile lui Ieremia

3:23 8 Iunie pg 77

Daniel

2:28 20 Iunie pg 89

9:24 6 Iunie pg 75

Matei

8:2-3 5 Aprilie pg 13

11:26 22 Iunie pg 91

13:46 22 Mai pg 60

27:42 30 Aprilie pg 38

28:18-20 10 Aprilie pg 18

Marcu

8:25 11 Aprilie pg 19

11:9 6 Mai pg 44

15:13 6 Mai pg 44

15:34 6 Mai pg 44

Luca

5:5 5 Iunie pg 74

10:40 15 Mai pg 53

12:20 19 Aprilie pg 27

15:29 14 Aprilie pg 22

24:50 14 Iunie pg 83

Ioan

11:14	16 Aprilie	pg 24
3:30	29 Iunie	pg 98
8:12	28 Iunie	pg 97
10:14	12 Aprilie	pg 20
11:22	25 Aprilie	pg 33
12:21	4 Aprilie	pg 12
12:24	1 Mai	pg 39
14:14	9 Iunie	pg 78
15:4-5	12 Mai	pg 50
15:20	2 Mai	pg 40
16:33	30 Mai	pg 68
	2 Iunie	pg 71
19:19	2 Aprilie	pg 10
20:16	3 Aprilie	pg 11
20:20	6 Aprilie	pg 14
20:29	24 Iunie	pg 93
21:17	3 Mai	pg 41

Faptele Apostolilor

27:34	10 Iunie	pg 79
-------	----------	-------

Romani

1:12	24 Aprilie	pg 32
4:4	13 Iunie	pg 82
4:5	13 Mai	pg 51
5:20	17 Aprilie	pg 25
7:4	9 Mai	pg 47
	10 Mai	pg 48
11:6	29 Mai	pg 67

1 Corinteni

3:17	14 Mai	pg 52
------	--------	-------

2 Corinteni

1:6	27 Iunie	pg 96
1:20	29 Aprilie	pg 37
3:18	20 Mai	pg 58
5:14	23 Aprilie	pg 31
8:12	15 Aprilie	pg 23

Galateni

4:15	8 Mai	pg 46
6:14	15 Iunie	pg 84

Efeseni

1:7	4 Mai	pg 42
1:17	18 Aprilie	pg 26
2:14	30 Mai	pg 68
6:13	27 Aprilie	pg 35

Filipeni

1:21	3 Aprilie	pg 11
1:23	5 Mai	pg 43

Evrei

2:8-9	21 Iunie	pg 90
2:11	21 Mai	pg 59
2:18	18 Mai	pg 56
3:1	21 Aprilie	pg 29
3:14	19 Iunie	pg 88
5:8	8 Aprilie	pg 16
8:1	30 Iunie	pg 99
9:11-12	16 Iunie	pg 85
9:12	16 Mai	pg 54
10:37	17 Iunie	pg 86
13:7	19 Mai	pg 57
13:9	22 Aprilie	pg 30

Iacob

4:16	11 Mai	pg 49
------	--------	-------

1 Petru

2:21	28 Mai	pg 66
------	--------	-------

1 Ioan

3:15	28 Aprilie	pg 36
5:12	7 Mai	pg 45

Apocalipsa

1:5	13 Aprilie	pg 21
	26 Mai	pg 64
	26 Iunie	pg 95
1:16	25 Mai	pg 63
3:1	1 Iunie	pg 70
7:14	25 Iunie	pg 94
19:13	27 Mai	pg 65
22:20	23 Mai	pg 61

“Un singur lucru trebuie”

Astfel i-a răspuns Isus Martei, când aceasta se simțea lăsată singură să se descurce cu toate treburile casei și s-a plâns lui Isus de Maria.

Dar care este acel singur lucru care trebuie? Isus nu dă un răspuns direct, dar arată că Maria își alesese partea cea bună. Locul în care trebuie să te găsești pentru a avea parte de singurul lucru de care ai cu adevărat nevoie în viața aceasta, este la picioarele lui Isus – acolo, El ni se dăruiește pe Sine Însuși, căci de El avem nevoie mai mult decât de orice altceva.

Iată scopul meditațiilor din cartea acesta – nădejdea că Îl vei întâlni pe Dumnezeu în Hristos, în așa fel încât să nu Îl mai pierzi niciodată.

Despre autor:

Hans Erik Nissen locuiește în Copenhaga, Danemarca. S-a născut în 1938 și și-a luat masteratul în teologie în 1965. Este căsătorit cu Benedicte și are trei fice. A murit în 2016. A fost pastor pentru scurt timp în Copenhaga. În perioada 1970-2003 a fost directorul Colegiului Biblic din Hillerød, Danemarca.

Dansk Balkan Mission 2018